

П. Г. УДХАУС

ДЖИММ
тайфуна

П. Г. УДХАУС
ДЖИМ ТАЙФУНА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Всички герои в настоящата книга са плод на авторовото въображение и нямат нищо общо с действителни лица.

ПЪРВА ГЛАВА

Къщата на прочутия финансов магнат Питър Пет, намираща се на Ривърсайд Драйв в Ню Йорк, оглавява класацията за най-грозна сграда в този тузарски квартал. Когато минавате с лимузината си край нея, или срещу десет centa се наслаждавате на чистия въздух, пътувайки на втория етаж на омнибус, тя се нахвърля върху вас и ви захапва. Зърнат ли я, архитектите стреснато отстъпват и вдигат ръце, сякаш да се защитят от връхлитащо чудовище, дори обикновеният минавач изпада в потрес. Сградата наподобява (в равни пропорции) на катедрала, на вила в предградията, на хотел и на китайска пагода. Повечето прозорци са със стъклописи, а от двете страни на верандата са се изтъпанчили глинени лъвове, които са по-противни дори от самодоволните животни, охраняващи нюйоркската обществена библиотека. Невъзможно е да не забележите къщата и вероятно заради това ѝ качество госпожа Пет пожела да я притежава, тъй като самата тя обичаше да се набива на очи.

През тази неделна утрин човекът, на когото формално принадлежеше сградата, се луташе като заблуден призрак из разкошно обзаведените стаи. Празничното спокойствие, което цареше в къщата, очевидно не бе оказало благотворното си въздействие върху господин Пет — благото му лице беше изкривено от гняв. Ненадейно от устните му се изтръгна възклицание, несъмнено заимствано от безбожниците, играещи на стоковата борса:

— Мътните го взели!

Раздразнението му бе предизвикано от пълното осъзнаване на нерадостното му положение. Всъщност изискванията му към живота бяха повече от скромни. В момента най-съкровено му желание бе да се усамоти и да прочете на спокойствие неделния вестник, ала по всичко изглеждаше, че не ще го осъществи. Домът му бъкеше от натрапници, които се спотайваха зад всяка врата.

Откакто преди две години се беше сдобил със съпруга, положението се влошаваше с всеки изминал ден. В достопочтената

госпожа Пет се беше загнездил литературен бацил. Тя не само беше плодовита писателка — Неста Форд Пет е известна на всички любители на криминални романи — но си бе поставила амбициозната задача да създаде литературен салон. Първият участник беше нейният племенник Уили Партридж, който работеше върху създаването на експлозив, обещаващ да предизвика преврат в традиционните методи за провеждане на военни действия. С течение на времето госпожа Пет прибавяше нови образци към колекцията си, в резултат на което в момента под покрива ѝ живееха шестима млади и никому неизвестни гении. През тази прекрасна юнска утрин шестима свръхталантливи младежи, най-вече романисти, които не бяха създали нито един роман, и все още непрописали поети, се ширеха в къщата на господин Пет, докато той, пъхнал под мишница неделния вестник, отчаяно бродеше по коридорите и подобно на гълъба, изпратен от Ной, не намираше почивка за нозете си^[1]. В подобни моменти в душата му се прокрадваше завист към първия съпруг на госпожа Пет, с когото бе имал делови и приятелски отношения и който ненадейно се беше споминал от апоплектичен удар; тогава скръбта отстъпваше място на мерзко чувство.

Бракът със сигурност беше вгорчил живота на господин Пет, както впрочем се случва с всеки мъж, който чака петдесет години, за да направи решителната крачка. Най-неприятното бе, че съпругата му бе довела в новия си дом не само гениалните творци, а и единствения си син Огдън — четиринайсетгодишен, изключително отблъскващ хлапак. Вследствие на годините, прекарани сред обкръжението на възрастни, както и на липсата дори на елементарна дисциплина, Огдън се бе превърнал в чудовище, от което бяха вдигнали ръце пълчища частни учители. Всеки се заемаше с възпитанието му, изпълнен с оптимизъм и увереност, но не след дълго напускаше, отчаян от отвращението на хлапака към образованието. За господин Пет, който не го биваше да контактува с момчета, присъствието на Огдън Форд бе постоянен източник на раздразнение. Не му допадаше характерът на заварения му син, освен това почти беше сигурен, че малкият негодник краде от цигарите му. Гневът му се подсилваше от осъзнаването, че никога не ще успее да го залови на местопрестъплението.

Господин Пет поднови неспокойното си лутане, след като за миг спря пред дневната и се послуша. През масивната дъбова врата дочу

теноров глас, който обясняваше идеята за християнството в поезията на Шели, и побърза да отмине опасната територия. Направи няколко крачки по коридора, отново се послуша и окуражен от тишината, понечи да влезе в следващата стая, ала акорд на невидимо пиано го накара като опарен да отдръпне ръка от дръжката. Отчаяно продължи издирването на тихо местенце и след няколко минути чрез процеса на елиминиране се озова пред помещението, което теоретично беше неговият кабинет — голяма и уютна стая, със стари книги, дълги години събирани от баща му, страстен колекционер.

Застана пред вратата и наостри уши, но до слуха му не достигна нито звук. Влезе и за миг изпита неопикуемото облекчение, характерно за всеки стар ерген, който е открил тихо убежище в къща, пълна с досадни младоци. Сетне дочу глас, който сложи край на мечтите му за блажено усамотение:

— Здравсти, татенце. — Огдън Форд се беше разположил на огромното кресло в най-тъмния ъгъл на кабинета. — Влизай, татенце, не се притеснявай. И за двама ни има място.

Господин Пет остана на прага и изгледа накриво заварения си син. Ненавиждаше покровителствения тон на хлапака, а сега му бе още по-трудно да го приеме с философско примирение, тъй като натрапникът беше окупирали любимото му кресло. Дори от естетична гледна точка гледката беше неприятна. Хлапакът беше пълен, отпуснат и си личеше, че прекалява с храната. Телосложението му подсказваше, че е заклет враг на физическите упражнения, а жълтеникавата му кожа издаваше пристрастеност към захарните изделия. Въпреки че беше закусал само преди половин час, отново дъвчеше нещо.

— Какво ядеш, момче? — попита господин Пет, чието разочарование прерасна в раздразнение.

— Бонбони.

— Вредно е по цял ден да се тъпчеш със сладкиши.

— Мама ми ги даде — заяви Огдън. Както и предполагаше, изстрелът накара противниковата батарея да замлъкне. Господин Пет гневно изсумтя, но не последва коментар. Момчето отпразнува победата си, като лапна още един бонбон, сетне промърмори:

— Май тази сутрин си станал наопаки, татенце.

— Забранявам да ми говориш по този начин!

— Така си и знаех — невъзмутимо продължи хлапакът, сякаш не го беше чул. — Никога досега не съм грешил в предположенията си. Но не ми е ясно защо си го изкарваш на мен, след като нямам никаква вина.

Питър Пет започна да души и отсече:

— Пушил си!

— Какво?!

— Цигари, ето какво.

— Не е вярно, сър.

— В пепелника има две угарки.

— Сигурно са там от вчера.

— Едната е още топла.

— Как няма да е топла, след като навън е такава горещина.

— Признай, че си я пуснал в пепелника, когато си чул крачките ми в коридора.

— Не съм, сър! Тук съм едва от няколко минути. Сигурно ме е изпреварил някои от онези младежи. Честно да ти кажа, забелязал съм, че крадат от долнопробните ти цигари. Трябва да предприемеш нещо по въпроса, татенце. Да докажеш, че не си загубеняк.

Господин Пет се почувства напълно безпомощен. За хиляден път словесния двубой печелеше хлапакът с жабешките очи, който се отнасяше към него с високомерно пренебрежение.

— Не бива в такъв хубав ден да се завираш вкъщи — промълви кисело.

— Имаш право. Хайде да се поразходим. С удоволствие ще те придружа.

— Аз... имам по-важна работа — заяви възрастният джентълмен, ужасен от кошмарната перспектива да се поразходи с Огдън.

— Както желаяш. Противник съм на мнението, че чистият въздух се отразява благотворно на организма. Какъв е смисълът да имаш дом, ако не си стоиш в него?

— Когато бях на твоята възраст, не киснех вкъщи при такова хубаво време. Винаги бях навън и... например търкалях обръч.

— Като те гледам, спортуването не ти се е отразило благотворно.

— За какво намекваш?

— Забелязвам, че си жертва на лумбагото.

— Какви ги дрънкаш! — сопна се господин Пет, който беше особено чувствителен на тази тема.

— Е, няма да споря с теб. Важното е, че...

— Не ме интересува!

— Искам да знаеш, че мама...

— Млъквай!

Огдън отново затършува из кутията с бонбони и любезно я поднесе на втория си баща:

— Заповядай, вземи си.

— Не искам.

— Постъпваш много разумно. На твоята възраст не бива да се прекалява с нищо.

— За какво говориш?

— За старостта, татенце. Вече не си в първа младост. А сега влез и затвори вратата, защото става течение.

Господин Пет вирна глава и опита достойно да се оттегли от полесражението, макар че щеше да се пръсне от яд. Питаше се как ли би постъпил друг в подобна ситуация. Най-много го вбесяваше абсурдната противоречивост на човешкия характер. Защо когато се озовеше в дома си, ставаше съвсем различен от онзи Питър Пет, който бе пълновластен господар в кантората си на Пайн Стрийт? Възможно ли е твърдо да отстоява позициите си пред своите опитни и упорити конкуренти, а да не може да се справи с нищо и никакъв хлапак, който е окупирали любимото му кресло? Понякога му се струваше, че в извънработно време волята му се парализира.

Отгоре на всичко още не беше намерил помещение, в което да се усамоти с неделния вестник. Спря и потъна в дълбок размисъл. Внезапно намръщеното му лице се проясни и той се заизкачва по стълбите. Стигна до последния етаж, мина по коридора и почука на вратата в дъното. И в тази стая не цареше тишина, но този път звуците, разнасящи се иззад вратата, не накараха господин Пет да отстъпи в панически бяг. Той дори одобрително кимна. Тракането на пишещата машина сякаш галеше слуха му и го караше да се чувства като в кантората си на Пайн Стрийт.

— Влез — обади се глас, който очевидно принадлежеше на млада жена.

Стаята, в която се озова, беше малка, но много приветлива и уютна. Колкото и да е странно предвид пола на обитателката, атмосферата и обзавеждането бяха типични за мъжки кабинет. Едната стена беше заета от библиотека, а книгите с червени, сини и кафяви подвързии като че приветливо се усмихваха на всеки, който прекрачваше прага. На другите стени висяха грижливо подбрани и аранжирани гравюри. През отворения прозорец нахлуваха слънчевите лъчи и приглушеното бръмчене на автомобилите, движещи се по булеварда. Зад бюрото до прозореца седеше млада жена и пишеше на машина, а ветрецът, духащ откъм реката, леко развяваше червеникавозлатистите ѝ къдрици. Когато господин Пет влезе, тя се обърна и го дари с усмивка.

Ан Честър, племенница на многострадалния джентълмен, изглеждаше най-красива, когато се усмихнеше. Макар че на пръв поглед косата ѝ привличаше вниманието, устата бе най-характерната ѝ черта, намекваща за неподозирани възможности и склонност към безразсъдство. Когато тя беше сериозна, устата ѝ изглеждаше така, сякаш току-що беше произнесла забавна реплика и бе доволна от своята находчивост. Усмихнеше ли се, проблясваха равни бели зъби. Ако пък устните не се разтвореха, на дясната ѝ страна грейваше трапчинка, придаваща на младата жена изражение на дяволита немирница. Това бе уста на смела авантюристка, която с един жест разпалва напразни надежди или поради моментен каприз крои заговори срещу общоприетите условности. Велевата брадичка недвусмислено подсказваше склонност към твърдоглавие. Физиономистът би отсъдил, че Ан Честър обича да се налага и е свикнала да получава онова, което желае.

— Добро утро, чичо Питър — поздравя го тя. — Какво се е случило?

— Нищо особено. Преча ли ти, Ан?

— Ни най-малко. В момента преписвам роман на леля Неста. Бях обещала да ѝ помогна. Искаш ли да ти прочета един откъс?

Господин Пет твърдо отказа.

— Жалко, защото четивото е много увлекателно — въздъхна младата жена, докато прелистваше страниците. — Нарича се „В тъмна доба“ и гъмжи от престъпления и какво ли още не. Не съм предполагала, че леля Неста има толкова богато въображение.

Описани са детективи, похитители на деца и други тъмни личности. Може би съм под влияние на прочетеното, но ми се струва, че следиш някого. Изглеждаш като човек с важна мисия.

— Най-важната ми мисия е да открия свободна стая, където на спокойствие да прочета неделния вестник. Струва ми се, че усилията ми са обречени на неуспех. Отвън къщата изглежда толкова голяма, че да побере цял полк, ала на която и врата да почукаш, зад нея дебне поет или писател.

— Защо не отидеш в кабинета си? Нали е твой запазен периметър.

— Онзи Огдън се е настанил там.

— Жалко.

— Изтегнал се е на любимото ми кресло и пуши като комин — мрачно добави господин Пет.

— Пуши ли? Но нали беше обещал на леля Неста, че няма да докосне цигара?

— Разбира се, малкият негодник се престори на света вода ненапита, но със сигурност знам, че е пушил. Нямам представа как да го вразумя. Безсмислено е да разговарям с него, защото... защото ме гледа отвисоко — негодующо поясни бедният джентълмен. — Изпружил се е с крака върху масата, тъпче се с бонбони и ми говори с пълна уста, като че ли съм му внук.

— Ама че невъзпитано хлапе! — възкликна Ан. Искрено съчувстваше на чичо си, с когото бяха неразделни години наред. Майка й беше починала много отдавна, а баща й — пътешественик и изследовател, който ловуваше из най-затъntenите кътчета на света и почти не стъпваше в Ню Йорк — я беше оставил на грижите на Питър Пет, с когото бяха свързани най-хубавите й спомени. Безсъмнено баща й беше забележителен човек, но нямаше слабост към домашния уют и поддържаше връзка с нея главно като й изпращаше писма и подаръци. Ето защо с течение на времето бе започнала да приема като свой родител господин Пет. Зажаднялата й за нежност душа откликна на добротата му, а тъй като освен добродушен той бе в незавидно положение, обичта й беше примесена със съжаление. В достолепния джентълмен имаше нещо момчешко — беше трогателен като хлапак, заобиколен от злонамерени хора, който все се забърква в някаква неприятност и все не успява да угоди — именно това му качество я

привличаше най-силно. Ан притежаваше безразсъдството, характерно за младежите на нейната възраст, които изгарят от желание да поправят всички несправедливости и да помогнат на онеправданите. Освен това беше обзета от безумни и еретични идеи за преобразяването на света, който я заобикаляше. От първия ден на съвместния им живот тя вътрешно кипеше от гняв заради терзанията, причинени на любимия ѝ чичо от съпругата му. Ако господин Пет бе поискал и последвал съветите ѝ, несъмнено щеше да разреши домашните си проблеми чрез терор и насилие. В момент на задълбочен размисъл в невинното ѝ девическо съзнание бяха съзрявали планове, които биха накарали побелялата му коса да настръхне от ужас.

— Познавам доста момчета — замислено отбеляза младата жена, — но Огдън е уникален и не прилича на връстниците си. Според мен трябва да го заточите в интернат със строг режим.

— Ами, мястото му е в затвора „Синг Синг“ — поправи я чичото.

— Защо не го изпратите в някое училище?

— Неста не дава и дума да се изрече по този въпрос. Страхува се, че ще похитят любимото ѝ синче, както се случи при последното му пребиваване в школото. Не е чудно, че оттогава ѝ се иска непрекъснато да го държи под око.

Ан прокара пръсти по клавишите на пишещата машина и колебливо заговори:

— Понякога си мисля, че...

— Какво?

— О, нищо. Разбъбрих се, а трябва да довърша ръкописа на леля Неста.

Господин Пет остави вестника на пода и с нескрит интерес се залови да преглежда приложението с комиксите. Хлапето, което се криеше под външността му на улегнал джентълмен, винаги го караше да започне четенето на неделния вестник по този начин. Макар че вече беше с посребрели коси, още имаше слабост към гротескното в изкуството и в живота. Никой не подозираше какво удоволствие бе изпитал, когато една сутрин Реймънд Грийн — писател и протеже на Неста Пет — се беше спянал в металния прът, прикрепващ пътеката към стълбището, и се бе изгъркалял надолу чак до следващия етаж.

Откъм коридора се дочу приглушено тупкане. Ан престана да пише, послуша се и отбеляза:

— Джери Мичъл налага боксовата круша.

— Моля? — слисано я изгледа чичо й.

— Казах, че Джери Мичъл е във физкултурния салон.

— Да, по всичко изглежда, че е там.

Младата жена замислено се загледа през прозореца, сетне се обърна:

— Чичо Питър!

Господин Пет с мъка откъсна очи от комикса и разсеяно промърмори:

— Какво има?

— Джери Мичъл споменавал ли ти е за негов приятел, който имал болница за кучета в Лонг Айлънд? Името му е... ах, как ми изскочи от ума... Смедърс... Смедърс или нещо от този род. Клиентите, предимно възрастни дами, но и всякакви хора, завеждат при него болните си кучета. Джери твърди, че приятелят му имал чудотворен лек и изкарвал купища пари.

— Пари ли? — Щом чу вълшебната дума, запаленият по комиксите хлапак Пет мигом се превърна във финансовия магнат със същото име. — Като се замислиш, идеята си я бива. Напоследък е модно да притежаваш куче. Сигурен съм, че ефикасното лекарство ще се котира добре на пазара...

— Само че цярът на господин Смедърс не може да се продава в аптеките — прекъсна го Ан. — Въздейства само на домашни любимци, които страдат от преяждане и обездвижване.

— Че кое ли домашно куче няма този проблем? Заслужава си да направя делово предложение на този човек. Ще взема адреса му от Мичъл...

— Почакай, чичо. Страхувам се, че е невъзможно да патентоваш чудодейния лек, защото не съществува. Когато при господин Смедърс доведат затлъстяло и болнаво куче, той го подлага на строга диета и го принуждава да тича по няколко часа дневно. След около седмица животното вече е в отлична форма.

— О! — разочаровано промълви господин Пет.

Ан леко докосна клавишите и продължи:

— Досетих се за господин Смедърс, защото заговорихме за Огдън. Хрумна ми, че това лечение е много подходящо за нашето приятелче.

Очите на чичо й дяволито проблеснаха.

— Жалко, че не може да прекара седмица-две в кучешката лечебница.

Младата жена забарабани с пръсти върху бюрото и замислено изрече:

— Ще му се отрази благотворно, нали?

Възцари се тишина, нарушавана само от тракането на пишещата машина. Господин Пет приключи с комиксите и се задълбочи в спортните рубрики, тъй като беше страстен почитател на бейзбола. Служебните му задължения не му позволяваха да отделя достатъчно време за посещение на бейзболни мачове, ала той внимателно следеше в пресата отзивите за срещите от националния шампионат и се възхищаваше от уменията на Макгроу, сравнявайки го с Наполеон, което безсъмнено щеше да поласкае спортиста, ако го знаеше.

— Чичо Питър — подхвана Ан, като отново се обърна.

— Казвай.

— Какво странно съвпадение, че точно сега заговори за опасността Огдън да бъде отвлечен. В романа, който в момента преписвам, се разказва за дете с ангелска външност и доброта — навярно негов прототип е самият Огдън — което похищават и скриват на тайно място. Не мога да повярвам, че на жена като леля Неста е хрумнала подобна история.

— Истината е, че тя непрекъснато си въобразява какви ли не страхотии. Сподели с мен, че до неотдавна поне половината похитители на деца от Америка са преследвали Огдън. Изпратила го да учи в Англия, или по-точно, съпругът й го изпратил — по това време вече са били разделени. Доколкото разбрах, похитителите последвали Огдън и обсадили училището.

— Жалко, че сега няма кандидати, които да го отвлекат и да го държат под ключ, докато не пречупят отвратителния му характер.

— Едва ли ще извадим такъв късмет — със съжаление отбеляза господин Пет.

Ан изпитателно го изглежда, но той отново беше забол нос във вестника. Младата жена едва чуто въздъхна и се залови за работа, като

промърмори:

— Преписването на творенията на леля Неста ме покварява. Хрумват ми безумни идеи.

Чичо ѝ остави изявлението ѝ без коментар. Вниманието му беше изцяло погълнато от някаква медицинска статия — характерно за него беше, че не пропускаше нито ред от неделния вестник и търпеливо го изчиташе от първата до последната страница. Пищещата машина отново затрака.

— Мили Боже!

Ан рязко се извърна и разтревожено изгледа възрастния джентълмен, който като хипнотизиран се взираше във вестника:

— Какво има, чичо?

На страницата, която бе приковала вниманието на господин Пет, беше поместена голяма фотография на младеж във вечерно облекло, преследващ млада и елегантно облечена дама върху ресторантска маса. По всичко изглеждаше, че двамата се забавляват прекрасно. Написаното с огромни букви заглавие на статията гласеше: „«Разюздания Джим» отново се изявява. Най-новите приключения на младия господин Крокър в Ню Йорк и Лондон“. Ала господин Пет не се взираше нито в заглавието, нито във фотографията на младите хора, а в малката снимка, поместена в каренце по средата на статията. На нея бе заснета жена на около четирийсет, притежаваща страховита красота, а отдолу беше напечатано: „Госпожа Неста Форд Пет — видна общественичка и прочута авторка на криминални романи“.

Ан стана, надникна през рамото му и се намръщи, като прочете заглавието. Сетне погледът ѝ попадна на малката фотография и тя изненадано възкликна:

— Божичко! Защо са отпечатали снимката на леля Неста?

Господин Пет тежко въздъхна и мрачно промърмори:

— Научили са, че тя е негова леля. Предчувствах, че ще се случи. Не знам как ще реагира тя, като види снимката си.

— Не ѝ позволявай да я види и всичко ще бъде наред.

— Уви, прекалено късно е. Навярно вече е прочела вестника.

Ан набързо прегледа текста и сухо отбеляза:

— Отпечатали са почти същата статия като преди. Не проумявам защо „Кроникъл“ проявява толкова жив интерес към Джими Крокър.

— Е, нали беше журналист и работеше за „Кроникъл“.

Ан се изчерви и се тросна:

— Известно ми е!

Резкият ѝ тон привлече вниманието на господин Пет, който побърза да каже:

— Разбира се, разбира се... Все забравям, че...

Настъпи неловко мълчание. Възрастният господин смутено се изкашля. С Ан се бяха споразумели да не обсъждат връзката на младия Джими Крокър с „Ню Йорк Кроникъл“.

— Не подозирах, че той е твой племенник, чичо Питър — най-сетне се обади тя.

— Не ми е кръвен роднина — побърза да се оправдае господин Пет. — Сестрата на Неста, Юджиния, е омъжена за баща му.

— Излиза, че с него сме братовчеди.

— По-скоро далечни сродници.

— Бих искала да сме още по-далечни!

В коридора се разнесоха забързани стъпки, вратата се отвори и в стаята влезе самата прочута романистка, пъхнала под мишница неделния вестник. Размаха го пред очите на съпруга си, който бе олицетворение на състраданието.

— И аз я видях, скъпа — примирително промълви той и предпазливо отстъпи крачка назад. — С Ан тъкмо я обсъждахме.

Госпожа Пет не беше излязла добре на фотографията. В действително беше много по-красива и по-страховита. Беше висока и стройна, с властен поглед и изглеждаше не на място сред спокойната атмосфера, която цареше в стаята. Неста Пет беше от онези представителки на нежния пол, които свенливите и неуверени мъже задължително взимат за съпруги, защото се чувстват безпомощни като рибари в мъничка лодка, попаднала във водовъртеж.

— Какво мислиш да предприемеш? — попита тя и се тръсна на стола, който мъжът ѝ току-що беше освободил.

Въпросът ѝ го свари неподготвен. И през ум не му беше минавало да предприеме каквото и да било. Природата го бе създала така, че в извънработно време той беше олицетворение на пасивността — попаднеш ли сред океан от неприятности, обичайната му тактика бе с опечалена физиономия да се носи по повърхността, вместо да поеме нещата в свои ръце. Нямаше навик да събира камъчетата, запратени към него от капризната съдба, и да отвърща на удара с удар.

И сега, както му беше обичай, само почеса брадичката си и не отрони нито дума. Съпругата му очаквателно го изгледа, ала той упорито продължаваше да мълчи.

— Ако Юджиния имаше поне малко ум в главата, щеше да предвиди какво ще се случи, когато отведе хлапака от Ню Йорк, където той направи сума поразии, и му позволи да живее като Крез в Лондон, без да се захване за някаква работа. Всъщност защо ли се учудвам — ако имаше капчица ум, тя нямаше да се омъжи за онзи никаквец Крокър.

Госпожа Пет замълча и се замисли, в очите ѝ проблеснаха гневни пламъчета. Припомни си сцената, разиграла се преди три години, когато сестра ѝ бе обявила, че възнамерява да се омъжи за никому неизвестния актьор Бингли Крокър, който отгоре на всичко не беше и в първа младост. Госпожа Пет никога не бе виждала бъдещия си зет, но така яростно се възпротиви срещу този брачен съюз, че от този ден нататък сестра ѝ не ѝ проговори. Юджиния мразеше да я критикуват. Притежаваше чепатия характер на госпожа Пет, дори и по външност сестрите си приличаха като две капки вода.

Неста Пет решително тръсна глава, за да прогони спомените. Било каквото било. Миналото беше без значение, настоящето изискваше решителни и непопулярни мерки.

— Дори на празноглавата ми сестра би трябвало да е ясно, че младеж на двайсет и една трябва да има постоянна работа.

В този момент съпругът ѝ излезе от летаргията си. Беше яростен защитник на принципа, че всеки е длъжен да се труди, и думите на госпожа Пет бяха като музика за ушите му.

— Имаш право — кимна доволно. — Младежите не бива да лентяйстват.

— Погледни какво се случи с младия Крокър, откакто заживя в Лондон: подвизите му го увенчаха с печална слава. Научих, че след като бил сгоден за една девойка, отказал да се ожени за нея, после се сбил на политически митинг... да не говорим за подвизите му в Монте Карло. Сигурна съм, че ще умре от преливане. Според мен Юджиния не е с всичкият си. Изглежда, че няма никакъв авторитет пред собствения си син.

Господин Пет изстена в знак на съчувствие.

— А сега проклетите вестникари са научили, че съм негова леля, и бас държа, че към всяка статия за него ще поместват и моя фотография.

Тя замълча, задушавана от справедлив гняв.

Господин Пет, който гледеше сериозно на длъжността си на пригласящ по време на монолозите на благоверната си, усети, че от него се очаква смислена реплика.

— Изключително неприятна ситуация, нали? — побърза да се прояви.

Съпругата му се нахвърли върху него като разярена тигрица:

— Какви ги дрънкаш! Безполезно е да обсъждаме този въпрос!

— Така си е — заяви той, като благоразумно се въздържа да изтъкне, че търпеливо беше изслушал безкрайния ѝ монолог.

— Трябва да предприемеш нещо! — сръза го Неста Пет.

Ан не хранеше особено топли чувства към леля си и не можеше да я понася, когато издевателстваше над бедния господин Пет. В Характера на прочутата писателка имаше нещо, което събуждаше най-лошото в иначе откритата и доверчива девойка — високомерието ѝ. Сега тя не издържа и се намеси в разговора.

— Какво ли може да направи чичо Питър? — с леден глас попита Ан.

— Да накара младежа да се върне в Америка и да се хване на работа. Това е единственият изход.

— Мислиш ли, че идеята е осъществима?

— Естествено.

— Да речем, че Джими Крокър приеме да прекоси океана и отново да заживее тук, но какво ще работи? Едва ли отново ще го назначат в „Кроникъл“, след като не е писал години наред и е станал за смях пред куцо и сакато. Доколкото ми е известно, разбира само от тази работа.

— Скъпа моя, не създавай трудности.

— Не ги създавам, просто съм обективна.

Господин Пет почувства, че е време да се намеси. Непрекъснато беше на тръни в очакване да избухне поредният скандал между двете дами. Ан беше темпераментна като всички червенокоси. Действаше импулсивно, никому не цепеше басма и подобно на баща си с прекалена готовност влизаше в сражение. Но колкото и да бе свадлива,

бързо се разкайваше заради грубостта си — още нещо, присъщо на червенокосите. Предложението ѝ да препише на машина последното творение на прочутата писателка беше като маслиново клонче, поднесено на лелята след скандал, подобен на този, който всеки момент щеше да се развихри. На Питър Пет не му се искаше примирието да бъде нарушено малко след като е влязло в сила.

— Защо да не назнача момчето в моята фирма? — подхвърли той.

Назначаването на младежи във фирмата беше любимото му занимание, доставящо му неописуемо удоволствие. В момента под покрива му живееха шестима гениални младежи, които се тъпчеха до насита за сметка на джоба му и които веднага би наел да адресират служебната кореспонденция. Най-вече имаше зъб на племенника на съпругата си, когото смяташе за най-голям търтей. Упорито отказваше да повярва в съществуването на експлозив, който да предизвика революция в традиционните методи за провеждане на бойни действия. Неоспорим и всеизвестен факт бе, че покойният баща на Уили се славеше като изобретател, ала Питър Пет не мислеше, че младежът е наследил гениалността на покойника. Проявяваше оправдан скептицизъм към експериментите с експлозива и беше убеден, че единственото настоящо и бъдещо изобретение на Уили се състои в измислянето на хитри планове за сладък живот на гърба на някой състоятелен човек.

— Точно това имах наум — засия госпожа Пет, възхитена от щедрия му жест. — Взе ми думите от устата, скъпи.

— Предлагам незабавно да го уведомиш за предложението ми — заяви той, поласкан от комплимента на Нейно величество.

— Няма смисъл да изпращам писмо. Юджиния не ще му обърне внимание. Освен това е невъзможно да изложя в писмена форма всичко, което искам да кажа. Най-добре е да замина за Англия и откровено да поговоря със скъпата ми сестричка. Ще изтъкна колко благотворно ще се отрази на момчето да работи в твоята фирма и да живее тук...

Ан стреснато я погледна:

— Само не казвай, че ще обитава този дом.

— Разбира се, че ще живее у нас. Няма смисъл да го доведе чак от Англия и да го оставя да си разиграва коня.

Господин Пет смутено се изкашля и плахо възрази:

— Присъствието му едва ли ще бъде приятно на Ан.

— И таз хубава! Че защо да ѝ е неприятно?

Младата жена тръгна към вратата, но преди да излезе, промълви:

— Благодаря за съобразителността, чичо Питър. Много си мил, но не променяй решението си заради мен. Освен това съм сигурна, че не ще го убедите да се върне. Ако се съди по снимката във вестника, лондонската атмосфера му се отразява благотворно. Можеш да призовеш от степите типове като Джими Крокър, но се пита дали ще се отзоват на призива. — Тя излезе и затръшна вратата.

Госпожа Пет изумено се втренчи в затворената врата, сетне извърна поглед към съпруга си:

— Какво бърбореше преди малко, Питър? Защо на Ан да ѝ е неприятно да живее под един покрив с младия Крокър?

Съпругът ѝ се поколеба, но знаеше, че обяснението е неизбежно.

— Работата е там, че... Слушай, обещавай ми да не споменаваш пред нея, че съм ти разказал за случилото се. Бедничката, много е чувствителна на тази тема. Инцидентът се случи преди ние с теб да се оженим. Както се досещаш, по онова време Ан беше почти дете. Знаеш колко наивни и сантиментални са ученичките. Грешката беше моя. Трябваше да...

— За Бога, Питър, престани да увърташ. Какво се опитваш да ми кажеш?

— Беше почти дете...

Неста Пет стана и застрашително се извиси над него. Лицето ѝ беше изкривено от зловещо предчувствие:

— Питър, говори направо. Не ме жали, мъжествено ще понеса всичко.

— Ан беше написала няколко поеми, които бяха публикувани с моята финансова подкрепа.

Госпожа Пет тежко се отпусна на стола и промърмори:

— О! — Трудно бе да се прецени дали възклицанието ѝ изразява облекчение или разочарование. — Това било, значи. Защо си придаваше толкова тайнственост?

— Вината беше моя — продължи съпругът ѝ, сякаш не беше чул въпроса ѝ. — Трябваше да се досетя какви ще бъдат последствията. Ала тогава си мислех какво удоволствие ще достави на малката да

види стиховете си отпечатани и да подари на приятелките си от стихосбирката. Така и направи — добави той печално, — за което ще съжалява цял живот. Спомням си как веднъж щеше да откъсне главата на младеж, който бе решил да я спечели, рецитирайки поемите от стихосбирката, подарена от Ана на сестра му.

— Мили Боже, все още не проумявам каква е връзката между стихотворенията на племенницата ти и младия Крокър!

— Имай малко търпение, скоро ще разбереш. В повечето вестници стихосбирката беше спомената само в информацията за новоизлезли книги, публикувани бяха и няколко кратки рецензии, на които никой не обърна внимание. Единствено от „Кроникъл“ обявиха стихосбирката за събитие и обещаха да публикуват обширна статия в неделния брой — по онова време Ан не беше толкова затворена и беше позната на онези, които се интересуваха от живота на хората от висшето общество. От „Кроникъл“ изпратиха младия Крокър да я интервюира и той я разпитвал надълго и нашироко за художествените ѝ похвати, за темите, които я вдъхновяват, и за какво ли още не. Дори не подозирахме, че са ни скроили номер. Още същата вечер поръчах да ми изпратят сто екземпляра от неделния вестник със статията за Ан. Обаче се оказа, че интервюто е било пълен фарс. — Споменът накара господин Пет да се изчерви. — Младият негодник вземаше на подбив Ан и откровенията ѝ за вдъхновяващите я теми, цитираше и откъси от стихотворенията ѝ, като безмилостно им се надсмиваше и ги подлагаше на унищожителна критика. Мислех, че тя никога не ще превъзмогне огорчението и обидата. Слава Богу, случилото се вече не я терзае — все пак отдавна е минала ученическата възраст — но бас държа, че няма да изпадне във възторг от присъствието на младия Крокър в прекрасния ни пренаселен дом.

— Не бях чувала по-нелепо предположение! — възкликна госпожа Пет. — Не възнамерявам да променям плановете си заради глупав инцидент, който се е случил преди години. Параходът ни тръгва в сряда.

— Както искаш, скъпа — примирено въздъхна съпругът ѝ. — Между другото, само двамата с теб ли заминаваме?

— Разбира се, че и той ще ни придружи.

С огромно усилие господин Пет се овладя да не направи кисела гримаса. Най-лошото му предчувствие се бе оправдало.

— И през ум не ми минава да го оставя тук след онова, което се случи, когато бедният, скъп Елмър го изпрати да учи в Англия.

По време на първия ѝ брак двамата с покойния господин Форд се караха като куче и котка или живееха разделени, но след смъртта му го беше канонизирала в „бедния, скъп Елмър“.

— Освен това презокеанското пътуване ще се отрази добре на милото ми момче — с пълна пара продължи тя. — Напоследък е доста посърнало.

— В такъв случай държа и Ан да ни придружи.

— Защо?

— Ами... защото умее... — Той замълча, отчаяно търсейки довод, с който да не я засегне. Идваше му да изтърси: „Защото умее да му стяга юздите“, но знаеше, че е неразумно. Накрая промърмори: — Ще се грижи за него по време на пътуването. Доколкото те познавам, веднага ще те хване морската болест и ще бъдеш безполезна за момчето.

— Успя да ме убедиш. Добре, покани Ан. Господи, като заговорихме за нея и за онази статия във вестника, съвсем ми излезе от ума най-важното, което исках да ти кажа. Лорд Уизбийч ѝ е предложил да се омъжи за него.

Господин Пет се почувства засегнат, тъй като по принцип младата жена споделяше тайните си с него.

— Но защо не ми го е казала? — промърмори.

— И на мен не е съобщила. Знам го от лорд Уизбийч. Обещала му да обмисли предложението му и след няколко дни да му отговори. Междувременно той ме посети, за да се увери, че го одобрявам. Очарователно, нали?

— Значи още не му е дала отговор, така ли? — намръщи се господин Пет.

— Не е.

— Дано да му откаже.

— Не изглупявай, Питър. Лордът е отлична партия.

Той нервно запристъпва от крак на крак:

— Не ми допада. Струва ми се голям мазник.

— Ако намекваш, че има изискани маниери, напълно те подкрепям. Ще направя всичко възможно да убедя Ан да приеме предложението.

— Съветвам те да действаш по-предпазливо — заяви господин Пет с неприсъща за него решителност. — Знаеш как реагира, ако я насилиш да направи каквото и да било. Заинатява се като магаре на мост. Баща ѝ е същият чешит. В детството ни двамата с него...

— Не ставай смешен, Питър, и през ум не ми минава да... насилвам скъпата ти племенница.

— Не знаем нищо за този неин кандидат — упорстваше господин Пет. — Допреди две седмици дори не подозирахме за съществуването му...

— Не е ли благородническата му титла достатъчна препоръка?

Питър Пет предпочете да замълчи, макар да изпитваше известни съмнения. Въпросният лорд Уизбийч беше учтив и представителен млад мъж, който преди около две седмици беше посетил кантората на господин Пет, за да поиска съвета му относно инвестирането на известна сума. Връчи му препоръчително писмо от бащата на Ан, с когото се бяха запознали в Канада — в момента Хамънд Честър, прочутият изстребител на едър дивеч, се бе отдал на сравнително безопасния риболов и изстребваше канадските костури. Ако господин Пет се подчинеше на интуицията си, познанството му с лорда щеше да приключи след деловия разговор, защото младият човек не му се понара. Ала за да спази условностите на прословутото американско гостоприемство, се бе почувствал задължен да покани Уизбийч в дома си, макар и с нежелание, което сега се оказваше напълно оправдано.

— Ан трябва да се омъжи — заяви съпругата му. — Напоследък е станала много своенравна, пък и е свикнала да не ѝ противоречат. Всъщност дали ще се омъжи или не, си е нейна работа и по никакъв начин не можем да ѝ повлияем. — Тя се изправи и добави: — Дано да прояви здрав разум.

Сетне величествено излезе, оставяйки съпруга си в още по-мрачно настроение. Изтръпваше при мисълта, че скъпата му Ан може да се омъжи за лорд Уизбийч, на когото, дори да се окажеше идеален съпруг, господин Пет пак щеше да има зъб, задето го разделяше с любимата му племенница.

Междувременно Ан бе тръгнала по коридора към физкултурния салон, помещаващ се в голямата зала, която навремето беше служила за студио на предишния собственик на къщата. Глухото тупкане от ударите по боксовата круша бе секнало, ала се чуваха гласове, което ѝ

подказа, че Джери Мичъл, личният инструктор на господин Пет, още е в залата. Питаше се с кого ли разговаря Джери, но щом отвори вратата, любопитството ѝ беше задоволено. Огдън се облягаше на стената и наблюдаваше боксьора с тъпо безразличие, което напоследък късаше нервите на Ан.

— Честен кръст — тъкмо казваше противният хлапак. — Със собствените си уши чух как Бигс ѝ предложи да я поразходи с автомобила.

— Обзалагам се, че му е отказала.

— Губиш, мой човек. Защо да му откаже? Бигс е истински красавец.

— За какво разговаряте, Огдън? — попита Ан.

— Тъкмо му разправях, че Бигс покани Селестин да я повози с колата.

— Ще му счупя канчето! — процеди вбесеният Джери.

Хлапакът подигравателно се изсмя и заяви:

— Как ли пък не! Мама ще те изрита, ако дори с пръст го докоснеш. Няма да търпи в къщата си човек, дето пребива шофьора ѝ.

Джери Мичъл се обърна към Ан, сякаш я молеше за помощ. Откровенията на Огдън и особено хвалебствията му относно красотата на Бигс, бяха като ножове, забиващи се в сърцето му. Наясно бе, че в състезанието за спечелване на Селестин, камериерката на госпожа Пет, огромна пречка беше външността му, която сам преценяваше като невзрачна. И по рождение не беше красив като Адонис, ала през годините на блестящата му кариера на боксовия ринг физиономията му многократно бе прекроявана от юмруците на стотиците му съперници, поради което за съблазняването на особа от нежния пол трябваше да разчита само на моралните си качества и на изисканите си маниери. Принадлежеше към старата школа боксьори, чиято външност недвусмислено подсказва какъв спорт упражняват. В сравнение с по-младите си колеги — красавци и любимци на жените — той изглеждаше като човек от отминала епоха. Беше набит, с кръгла глава, малки очи и с издадена долна челюст, а носът му бе толкова сплескан от безмилостните удари, че едва се различаваше. Ниското му чело служеше като буферна зона между косата и веждите му, нямаше как да прикрие клепналите си уши — отличителен знак за всички боксьори. Ала независимо от външността си Джери беше много почтен и

примерен гражданин, поради което веднага беше допаднал на Ан. Той пък буквално я обожаваше и бе готов и в огъня да стъпи заради нея. Откакто беше установил, че тя няма нищо против да изслушва сърцераздирателните му изповеди относно любовните му мъки и да му съчувства, се беше превърнал в неин покорен роб. И този път младата жена побърза да му се притече на помощ.

— Изчезвай, Огдън — обърна се към хлапака с присъщата си откровеност.

Огдън се опита да ѝ отпрати предизвикателен поглед, но след секунда сведе очи. Напразно си беше блъскал главата над въпроса, защо се страхува от нея, ала неоспорим факт бе, че от всичките си роднини и познати уважаваше само нея. Погледът ѝ не пропускаше нищо, а спокойствието ѝ и надменността ѝ го усмиряваха.

— Защо? — промърмори той. — Нямах право да ми заповядваш, не съм ти подчинен.

— Побързай, Огдън.

— Какво си въобразяваш? Да не мислиш, че можеш да ме командваш...

— И тихо затвори вратата след себе си — прекъсна го младата жена. Когато хлапакът с неудоволствие се подчини, тя се обърна към Джери: — Досаждаше ли ти?

Бившият боксьор избърса с длан потта от челото си.

— Да знаете, че ако хлапето не престане да ми пречи, докато тренирам, ще го... Чухте ли го какво дрънкаше за Маги, госпожице Ан?

Всъщност Селестин се казваше Маги О'Тул, ала госпожа Пет упорито отказваше да се обръща към камериерката си с това плебейско име.

— За Бога, Джери, защо му обръщаш внимание? Ясно е като бял ден, че досадникът лъже. Няма друга работа освен да търси лесна жертва, която да тормози — сигурна съм, че му доставя неописуемо удоволствие. На Маги и през ум не би ѝ минало да приеме поканата на Бигс.

Джери с облекчение въздъхна и обяви:

— Не е зле човек да ви има на своя страна, госпожице Ан.

Младата жена отиде до вратата и я отвори. Огледа коридора, за да се убеди, че не ги подслушват, сетне отново се настани на мястото

си и подхвана:

— Искам да обсъдя с теб една моя идея. Питам се дали ще се съгласиш да ми помогнеш.

— Само кажете, госпожице.

— Налага се да предприемем нещо относно Огдън. Отново е разгневил чичо Питър, макар да го предупредих, че ако още веднъж го стори, ще му се случи нещо ужасно... Сигурно не е взел предупреждението насериозно. Джери, що за човек е приятелят ти Смедърс?

— Да не би да питате за Смедърс?

— Смедърс, Смедърс, не е толкова важно. Става дума за онзи кучешки лечител. Имаш ли му доверие?

— Бих му дал и последния си долар. Познаваме се от ей такива дечковци.

— Не те питам дали е почтен. Намислила съм да изпратя Огдън на лечение при него и се интересувам дали мога да разчитам на помощта му.

— Брей! Да му се не види! — възкликна той след секунда озадачено мълчание и с възхищение се втренчи в своята богиня. Убеден бе, че в умствено отношение госпожица Ан превъзхожда ближните си, но този път идеята ѝ беше гениална. Толкова гениална, че направо го сащиса и временно го лиши от дар-слово. Като се окопити, предпазливо попита: — Нима планирате да го отвлечете?

— Позна, драги мой. Всъщност ти ще го похитиш, стига да се съгласиш да ми съдействаш.

— Значи искате да го изпратите в кучешката болница на Бъд Смедърс.

— Точно така, искам да го изпратя на лечение. Допадат ми методите на твоя приятел. Мисля, че престоят при Бъд ще му се отрази добре.

— Ако питате мен, приятелят ми ще поочовечи проклетия хлапак. Ама не е ли много опасно? Отвлечането на деца се смята за сериозно престъпление и ако се издъня, ще загазя.

— Това не е отвлечане.

— Може и да не е, обаче на такова ми прилича.

— Не бой се, приятелю. Дори случайно да се провалим, леля Неста няма да повдигне обвинение срещу нас — та нали ще стане за

смях, ако се разчуе, че сме изпратили Огдън във ветеринарна болница. Харесва ѝ името ѝ да се споменава в пресата, но похищаването на синчето ѝ ще бъде антиреклама. Признавам, че поемаме известен риск. В случай на неуспех ще загубиш работата си, а мен ще осъдят на доживотно заточение при баба ми. Не си имал щастието да се запознаеш с нея, нали? На този свят се страхувам единствено от нея. Живее на километри разстояние от всякакво населено място и държи всяка сутрин точно в седем и половина членовете на семейството да присъстват на молитвата. Ако се съгласиш да ми помогнеш, готова съм да рискувам заточение в името на толкова благородна кауза. Знам, че и ти обичаш чичо Питър, а малкият негодник така му лази по нервите, че рано или късно ще го доведе до лудост. Нали няма да ми откажеш, приятелю?

Джери се изправи и ѝ подаде мазолестата си длан:

— Кога започваме?

Тя сърдечно стисна ръката му и възкликна:

— Благодаря ти, Джери. Истинско бижу си! Завиждам на Маги. А сега към същността на въпроса: невъзможно е да предприемем каквото и да било до завръщането им от Англия, защото леля положително ще отпътува заедно с любимото си синче.

— Кой ще заминава за Англия?

— Чичо Питър и леля Неста възнамеряват да прекосят океана и да убедят един младеж на име Крокър да се завърне в родината.

— Крокър ли? Джими Крокър! Разюздания Джими!

— Същият. Нима го познаваш?

— Срегнахме се един-два пъти, докато работеше в „Кроникъл“. По всичко личи, че добре се забавлява в добрия стар Лондон. Видяхте ли снимката в днешния вестник?

— Да. Точно заради тази фотография леля Неста иска да го върне в Америка. Мисля, че намерението ѝ е обречено на неуспех. Няма причини той да се подчини.

— За последен път го видях преди няколко години, когато тренирах Еди Флин за мача с Порки Джоунс. Срегнахме се в спортната зала и забелязах, че Джими е пиан до козирката — замислено каза Джери.

— Доколкото разбрах, напоследък изобщо не е изтрезнявал.

— Заведе ме на вечеря в някакво баровско заведение, където всички освен мен бяха във вечерно облекло. Почувствах се като мръсен парцал върху току-що измита палуба. Разбрах, че Джими Крокър е постоянен посетител на заведението, ама от написаното във вестника става ясно, че е постоянен клиент и на повечето лондонски ресторанти. Така става с всички младежи, когато не работят и им позволяват да живеят нашироко.

— Точно затова искам да предприема акция за спасяване на Огдън. Ако и в бъдеще я кара както досега, ще се превърне във втори Джими Крокър.

— Позволете ми да не се съглася — Джими е десет класи над противното хлапе.

— От един дол дренки са.

— Ама вие май му имате зъб на Джим — учудено констатира Джери. — Каква е причината?

Ан прехапа устни, сетне промърмори:

— Не го одобрявам по принцип. Хора като него не ми допадат... Радвам се, че се споразумяхме, Джери. Знаех си, че мога да разчитам на теб. Но не мисли, че ще рискуваш залудо. Чичо Питър ще те възнагради за услугата. Парите ще ти стигнат да създадеш възстановителния център, за който все говориш. После ще се ожениш за Маги и ще живеете щастливо до края на дните си.

— Уха! И шефът ли участва в заговора?

— Още не, но ще побързам да го уведомя. Тихо, някой идва.

Господин Пет колебливо пристъпи в залата. Все още изглеждаше разтревожен.

— Добро утро, Мичъл. Ан, радвам се, че те открих. Леля ти е решила да заминем за Англия. Искам да ни придружиш.

— За какво съм ти? Едва ли очакваш да ти помагам при преговорите с Джими Крокър.

— Не, не. Държа да ни правиш компания по време на пътуването и да държиш настрана Огдън. Само ти умееш да се справяш с него. Не знам как го правиш, но в твоє присъствие той коренно се променя, става нов човек.

Ан крадешком погледна към Джери, който окуражаващо ѝ се усмихна. Очевидно очакваше от нея да изпълни обещанието си и да посвети чичото в гениалния си план.

— Имаш ли нещо против за минутка да ни оставиш насаме, Джери? — Тя подкупващо му се усмихна. — Трябва да споделя нещо с чичо Питър.

— Разбира се, разбира се. Веднага изчезвам.

Щом вратата се затвори, Ан се обърна към възрастния джентълмен:

— Искаш ли Огдън коренно да се промени?

— Де да можеше! — въздъхна той.

— Напоследък ти създава големи ядове, нали? — съчувствено промълви младата жена.

— Така си е. — Последва нова въздишка.

— В такъв случай ще осъществя плана си — делово заяви тя. — Страхувам се да не се възпротивиш. Но щом одобряваш намеренията ми, ще действам.

Господин Пет се сепна и се втрени в нея. Тонът ѝ и изражението ѝ го накараха да изтръпне. Очите ѝ войнствено проблеснаха, а под лъчите на слънцето червеникавата ѝ коса — сигурен признак за неуравновесен характер — изглеждаше като пламтящ ореол. Въздухът натежа от предчувствието за приближаваща се буря.

Господин Пет, който почти винаги беше в състояние на душевен смут, усещаше опасността с всеки свой нерв. Докато се взираше в Ан, неусетно се върна в детството си и сякаш се превърна в момче, подстрекавано към безразсъдни щуротии от своя кумир Хамънд Честър. В детството на всеки от нас съществува една забележителна личност — някой млад Наполеон с желязна воля, чиито желания са закон и подчинявайки се на тях, нашето благоразумие подвива опашка и ни изоставя.

За господин Пет бащата на Ан бе този Наполеон. Беше упражнявал власт над него във възраст, когато съзнанието е като мека глина в ръцете на умел скулптор. Вярно е, че макар времето да замъглява спомените от детството, навиците от този период завинаги са се запечатали в подсъзнанието ни и всяка емоционална криза ги изтласква на повърхността, както хвърленият експлозив изтласква рибите, притаили се на дъното. Сега Питър Пет сякаш отново бе лице в лице с младия Хамънд Честър и беше неудържимо тласкан към

участие в деяние, което изобщо не одобряваше, но при все това му бе съдено да осъществи. Наблюдаваше Ан както пленник наблюдава бомба с включен часовников механизъм, очаквайки експлозията и осъзнавайки своята безпомощност. Тя беше дъщеря на Хамънд Честър и говореше досущ като него. Беше достойна заместничка на баща си и положително подготвяше някакъв безумен и опасен план.

— Вече разговарях с Джери — започна младата жена. — Ще ми помогне да отведем Огдън при онзи човек, който лекува кучета. Нашето момче ще остане там, докато настъпи промяна във физическото му състояние и в поведението му. Идеята си я бива, нали?

Господин Пет пребледня. Действителността беше много пострашна от най-смелите му предположения.

— Ама... Ан... — едва успя да изрече с глас, напомнящ на приглушено блеене. Цялото му същество беше парализирано от смразяващ ужас. Предложението ѝ прехвърляше границата на страховете му. Потресаващо бе, че макар да не одобряваше безумния ѝ, противозаконен план, в края на краищата щеше да го подкрепи, а още по-шокиращо беше чувството за одобрение, загнездило се дълбоко в съзнанието му и не смеещо да излезе на повърхността.

— Разбира се, Джери е готов да ни помогне съвсем безвъзмездно — продължи младата жена, — но му обещах да го възнаградя за труда. По-късно ще се споразумеете за размера на сумата.

— Ама... Ан! Ан! Представи си, че леля ти узнае кои са похитителите.

— Ще вдигне грандиозен скандал — преспокойно заяви Ан. — Ще се наложи да отстояваш позициите си — прекрасна възможност да докажеш кой е господарят в този дом. Проявяваш прекалено търпение. Мисля, че друг на твое място не би издържал. В едно от писмата си татко споделя, че като си бил малък, те е наричал Пит Търпеливкото.

Господин Пет потръпна. Не всеки ден се случваше най-ненавистното му прозвище да възкръсне и да му навее неприятни спомени. Пит Търпеливкото! До този миг си въобразяваше, че позорният прякор е погребан заедно с мъртвата му младост. Пит Търпеливкото! В душата му припламнаха искрици, от които по-късно щеше да лумне огънят на недоволството и бунта.

— Пит Търпеливкото, а?

— Точно така — безмилостно потвърди младата жена.

— Слушай, миличка — прочувствено заговори той, — обичам спокойния живот.

— Никога няма да имаш спокойствие, ако не защитаваш позициите си. Много добре знаеш, че татко има право. Позволяваш на всеки да те тъпче. Татко никога не би се оставил на Огдън да го тормози, нито да населят къщата му с откачени псевдогении, та да няма собствена стая, където на спокойствие да си прочете вестника!

— Скъпа, с баща ти сме толкова различни. Той е луда глава, обича напрегнатите ситуации. Спомням си как веднъж влезе в противоречие със стокилограмов мъжага само за да задоволи своя прищявка. Забелязал съм, че с него имате сходни характери, Ан.

— Точно така! Ето защо рано или късно ще те накарам да сложиш край на това безобразие и да прогониш търтеите от дома си. Но първо ще ни помогнеш да доставим Огдън на господин Смидърс.

Последва продължително мълчание.

— Всичко е заради косата ти — най-сетне промълви господин Пет. Имаше вид на човек, който часове наред си е блъскал главата над сложна математическа задача. — Червеникавата коса е причина да постъпваш толкова безразсъдно. Баща ти също е червенокос.

Ан се засмя:

— Не нося вина заради рижавата си перушина, чичо. По-скоро бих казала, че да имаш коса с този цвят е истинско нещастие.

— Най-вече за хората край теб — печално добави Питър Пет.

[1] Авторът цитира пасаж от Битие, гл. 8: „Но гълъбът, понеже не намери почивка за нозете си, върна се при него (Ной) в ковчега...“ — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лондон сякаш беше притиснат от оловносивото небе. След падналия през нощта дъжд от листата на дърветата още се процеждаха водни капки. След малко обаче сред сивкавите облаци се появи късче синьо небе и през пролуката отначало плахо, сетне с нарастваща самоувереност надникна слънцето и озари луксозните сгради на Гровнър Скуеър, обитавани от прочути личности. Лъчите му се прокраднаха през площада и достигнаха масивните каменни стени на Дрексдейл Хаус, доскорошната лондонска резиденция на графа, носещ същото име. Сетне преминаха през прозореца на трапезарията и се отразиха от плешивото теме на господин Бингли Крокър от Ню Йорк, който се беше задълбочил във вестника си. Ала не докоснаха госпожа Бингли Крокър, която седеше срещу съпруга си и преглеждаше пощата. Ако си бяха позволили подобно нахалство, тя незабавно щеше да нареди на иконома Бейлис да спусне щорите, защото не понасяше волности нито от страна на природата, нито от ближните си.

Господин Крокър беше петдесетинагодишен, гладко избръснат и приятно закръглен джентълмен. Прочетеното във вестника го накара да се намръщи. Върху гладкото му, добродушно лице се изписа отвращение, изумление, а може би смесица от двете. За разлика от него съпругата му очевидно беше доволна от живота. Един поглед ѝ бе достатъчен да измъкне от купа писма онези, които заслужаваха вниманието ѝ, както с един поглед би измъкнала най-срамните тайни на господин Бингли, ако той криеше нещо от нея. Подобно на сестра си Неста и тя беше способна с поглед да постигне повече, отколкото други жени постигаха с упреци и заплахи. Приятелите на покойния ѝ съпруг, известния питсбъргски милионер Г. Г. ван Брънт, твърдяха, че той машинално се изповядвал от игла до конец, щом видел как тя го наблюдава от снимката върху тоалетката.

Госпожа Крокър вдигна очи от нарастващия куп от прочетени писма и усмивка смекчи суровите ѝ черти.

— Лейди Корстърфайн е изпратила покана за приема си на двайсет и девети.

Съпругът ѝ, който беше погълнат от четивото си, само изсумтя.

— Тя е сред най-изисканите дами в Англия. Поддържа връзки с най-влиятелните личности. Брат ѝ е херцог и е най-дългогодишният приятел на премиера.

— А?

— Херцогинята на Аксминстър пише, че ще се радва, ако ѝ съдействам по време на благотворителната разпродажба в полза на Бедните дъщери на духовенството.

— Какво?

— Бингли, изглежда, не ме чуваш! Какво четеш?

Съпругът ѝ с усилие откъсна поглед от вестника:

— О, нищо особено. Преглеждам статия за мача по крикет, който ме насили да гледам вчера.

— Радвам се, че започваш да проявяваш интерес към тази игра. В Англия това е задължително. Бог знае защо досега отказваше да гледаш крикет. Едно време си падаше по бейзбола, а между двата спорта няма никаква разлика.

Внимателният наблюдател би забелязал как лицето на господин Крокър се изкриви в болезнена гримаса. Жените дрънкат каквото им дойде на ума. И макар да не го правят с цел да засегнат някого, трудно е да преглътнеш обидата.

Откъм коридора се разнесе телефонен звън, сетне се чу гласът на иконома, който отговаряше с обичайната си учтивост. Господин Крокър отново зачете вестника си. Появи се Бейлис и тържествено обяви:

— Лейди Корстърфайн желае да разговаря с вас по телефона, мадам.

Домакинята тръгна към вратата, но внезапно спря, сякаш си спомни нещо важно:

— Господин Джеймс станал ли е, Бейлис?

— Доколкото ми е известно, още не, мадам. Една от камериерките преди няколко минути е минала покрай стаята му и ми съобщи, че отвътре не се чува нито звук.

Госпожа Крокър излезе. Икономът възнамеряваше да последва примера ѝ, но като чу гласа на своя господар, любопитно погледна към

масата.

— Да му се не види! Хей, Бейлис, ела за малко. Искам да те попитам нещо.

Икономът се приближи. Имаше впечатлението, че тази сутрин работодателят му сякаш не е на себе си. Лицето му беше изпито, изражението — налудничаво. Бейлис не бе пропуснал да сподели констатацията си с останалите членове на прислугата.

Всъщност заболяването на господин Крокър беше по-скоро душевно. Страдаше от пристъпи на носталгия по родината, които зачестяваха в началото на лятото. Откакто преди пет години се беше оженил и бе напуснал родната си страна, „заболяването“ му беше станало хронично. През зимата и пролетта симптомите не се проявяваха толкова отчетливо, но от средата на месец май страданията му ставаха нетърпими.

Поетите са посветили прочувствени строфи на всички усещания с едно изключение. Възпели са Рут^[1], робите, тъгуващи за Африка, и мечтите на миньора за родния дом. Ала никой не е увековечил в поема страданията на страстния почитател на бейзбола, който е обречен да живее на хиляди километри разстояние от родината на този спорт. Бингли Крокър беше луд по бейзбола и през летните месеци буквално агонизираше. Вехнеше в страна, където казваха: „Добре отиграно, сър“, вместо да извикат „Браво!“.

— Бейлис, играеш ли крикет? — обърна се той към иконома.

— Попреминал съм възрастта за успешни изяви в тази област, сър. В младостта си...

— Разбираш ли правилата на играта? Интересно ли ти е да я наблюдаваш?

— Естествено, сър. Не пропускам добър мач.

Онези, които само бегло познаваха Бейлис, навярно биха се смаяли от откритието, че не са му чужди човешките слабости, ала господин Крокър не се изненада. От мига, в който бе стъпил в Англия, Бейлис беше за него приятел и брат: той с готовност отлагаше спешната си работа, за да отговаря на въпроси относно хилядите тънкости на обществения живот в Англия. Бингли Крокър с усилие бе свикнал да се съобразява с изискванията на високото си социално положение и макар вече да беше преодолял първоначалната си склонност да нарича иконома „Бил“, в моменти на недоумение

търсеше съветите му. Бейлис винаги с удоволствие му се притичваше на помощ, защото го харесваше. В интерес на истината човек почувствителен от господин Крокър навярно щеше да забележи, че икономът се отнася към работодателя си като добродушен баща към тъпичкия си син, но все пак си личеше, че го прави с най-добри чувства.

Бингли взе вестника, разгърна го на спортната страница и посочи нещо с дебелия си като наденичка пръст:

— Какво означават тия бръцолевения? Откакто пристигнах в Англия, упорито отказвам да гледам крикет, но вчера насила ме завлякоха на мача между Кент и Съри.

— И аз присъствах на стадиона, сър. Намирам, че срещата беше изключително интересна.

— Интересна ли? Сигурно се шегуваш. Цял следобед се въртах на скамейката с надеждата, че ще ми стане интересно. Слушай, обичайно ли е при играта на крикет да не се случва нищо? Все такава скука ли е?

Икономът потръпна, като че го бяха ударили, но успя да се усмихне. Каза си, че господарят му е невеж американец, който по-скоро е достоен за съжаление, отколкото за порицание. Ето защо се постара да му отговори най-изчерпателно:

— Теренът беше размекнат от дъжда, сър, и състезателите действаха по-предпазливо. Навярно това е причината играта да ви се е сторила бавна.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм, сър.

— Наблюдал ли си някога бейзболен мач?

— Не съм имал удоволствието, сър.

— В такъв случай, Бил — заяви господин Крокър, който във възбудата си отново бе възприел лошия навик от първите си дни в Лондон, — все едно не си живял! Гледай внимателно, ще ти покажа нещо.

Напълно беше забравил за необходимостта да спазва условностите и да се държи на висотата на общественото си положение. Очите му налудничаво блестяха, пръхтеше като буен кон. Сграбчи икономата за ръкава и го придърпа към масата, сетне енергично

се залови да подрежда върху покривката вилици, лъжици, чаши и дори храната от чинията си.

— Бейлис!

— Какво обичате, сър?

— Наблюдавай ме! — заяви господин Крокър с вид на върховен жрец, който възнамерява да посвети начинаещ в тайните на вярата. Извади от кошничката парче хляб и започна лекцията си: — Това е мястото на батъра. Тази лъжица е първата база. Чашата обозначава втората, а парчето шунка третата. Ето го и вътрешното очертание на игрището. Бучките захар са инфилдърите и аутфилдърите. Кетчърът е зад него, а зад кетчъра застава реферът.

— Доколкото разбирам, под „рефер“ разбирате „спортен арбитър“, сър.

— Викай му както искаш. Там, дето съм капнал от мармалада, е позицията на питчъра, ето че и той замахва. Наблюдавай внимателно. Побързай, Майк, давай! Страхотен удар! Батърът поема и хуква към първа база. Аутфилдърът — ей тази бучка захар — пропуска. Ама че тъпак! Батърът достига до втора база. Ще се докопа ли до трета? Не, връщай се! Невъзможно е! Играй предпазливо, приятел. Ред е на втория батър... Бил, гледай какво ще се случи. Това се казва интересна игра, драги. Запомни го от мен, Бил, няма по-вълнуващ спорт от бейзбола!

Тъй като беше изчерпал голяма част от енергията си по време на разпалените обяснения, господин Крокър се стовари на стола и разкваси устни със студено кафе.

— Наистина играта е интересна — почтително отбеляза икономът. — Но след като обяснихте правилата, се досетих, че ми е позната, макар и под друго название. Много е популярна в нашата страна.

Господарят му скочи на крака:

— Не думай! Тук съм от пет години, а да не го знам. Кога е следващият мач?

— В Англия този спорт се нарича „раундърс“, сър. Практикуват го най-вече децата, като използват топка и ракета. Никога не съм предполагал, че е възможно да допадне и на възрастните.

Очите на Бингли Крокър се изцъклиха от изумление.

— Деца ли? — едва чуто прошепна той. — Използват ракети за тенис, така ли?

— Точно така, сър.

Господин Крокър се вцепени, сякаш беше поразен от мълния. От пет години живееше в Англия, но едва сега осъзнаваше, че е самотен като извънземно същество. По волята на съдбата се бе озовал в страна, където наричаха бейзбола „раундърс“ и вместо бухалка използваша ракета за тенис. Никога досега не се беше чувствал толкова изоставен и безпомощен.

Облегна се на стола и се втренчи в стената. Внезапно тя като че изчезна — пред погледа му се простираше затревено игрище, в центъра на което човек в сив спортен екип тъкмо подхващаше танца на Саломе. Наблизо стоеше друг играч, вдигнал яка бухалка, и подозрително наблюдаваше танцьора. Зад човека с бухалката се бяха привели в очаквателни пози двама типа с бели маски. Дървените скамейки на игрището бяха заети от зрители, които бяха захвърлили саката си и възбудено крещяха.

От гърдите на Бингли Крокър се изтръгна звук, наподобяващ на ридание, който разтърси тялото му. Бейлис разтревожено го изгледа. Сигурен бе, че работодателят му е болен. От терзанията на Бингли Крокър би се възползвал всеки проповедник, за да втълпи на скептично настроените си енорияши, че да си богат не винаги означава да си щастлив. А пък поетът е обобщил състоянието му в следния стих:

*„Великолепието не ще заслепи
изгнанника от края роден.
О, какво ли не бих дал отново
да живея в колибата със сламен покрив.
Спомням си как птиците пойни
на зова ми откликват,
върни ме при тях, где покой ще открия.“*

Господин Крокър никога не беше живял в колиба със сламен покрив, нито бе имал толкова интимни отношения с птиците, обитаващи родината му, но ако вместо „колиба“ поетът бе написал

„клуб“ и вместо „птици“ — „членове“, приликата между литературния герой и Бингли Крокър щеше да бъде поразителна.

Преди да се ожени за втори път, той си изкарваше прехраната като актьор — играеше всякакви второстепенни роли, за да свърже двата края. Вечно беше безпаричен, но за сметка на това имаше благ характер и син на двайсет и една. В продължение на четирийсет и пет години тънеше в мизерия и приятно се изненадваше всеки път, когато му оставаха пари за храна. После съдбата го изпрати на борда на един презокеански параход, където той се запозна с вдовицата на Г. Г. ван Брѝнт — единствена наследница на огромното богатство на финансовия магнат. Бог знае с какво успя да привлече вниманието на заможната дама, но е всеизвестно, че Амур е голям шегобиец и ексцентрик. За предпочитане е да не разследваме причините, а да гледаме резултата. Любовта между актьора и вдовицата пламна и достигна апогея си в течение на десет дни — времето, за което един по-малък параход изминава разстоянието между Ливърпул и Ню Йорк. Господин Крокър беше на борда заедно с театрална труппа, чиято постановка се бе провалила в Лондон. Госпожа ван Брѝнт бе избрала този параход, защото ѝ бяха казали, че по-малките плавателни съдове са по-безопасни за пътуване. Дватама започнаха пътуването като непознати и го завършиха като годеници — дори на Бингли да му бе хрумвало да се възпротиви срещу нарушаването на ергенското му блаженство, бързо беше осъзнал, че усилията му ще бъдат обречени на неуспех, тъй като ограниченото пространство на борда подпомагаше и без това изумителното упорство на бъдещата му съпруга.

Когато научиха за предстоящата сватба, двамата родственици на щастливите годеници реагираха по различен начин. След като го осведомиха, че баща му се е врекъл във вярност на вдовица милионерка, Джими Крокър демонстрира изключително задоволство и ентузиазъм. Набързо организира за колегите си от вестника прощална вечеря, продължила до шест сутринта, когато бяха изхвърлени от летящата бригада сервитьори, с които изисканият ресторант с право се гордее. Пред събратята си по перо младежът тържествено обяви, че от този момент нататък никога няма да омърси ръцете си с работа. С изискани и прочувствени фрази намекна, че провидението бди над добродетелните младежи и ги спасява от пагубната необходимост в разцвета на младостта си да бъдат принесени в жертва на Молох —

алчния капиталистически бог. След като изрази съчувствие към поканените, задето не ги е застигнало подобно щастие, той ги подкани да удавят мъката си в алкохол, което те на драго сърце сториха.

Различна бе реакцията на Неста Пет, сестра на годеницата, която се обяви против брачния съюз. По време на последния разговор със сестра си госпожа Пет нарече бъдещия си зет „жалък просяк“, „отвратителен използвач“, „стремящ се да впримчи богата наследница“, „разорен скитник“ и „ловък мошеник“, което подкрепяше предположението, че не изпитваше топли чувства към него. Когато бъдещата госпожа Крокър заяви, че няма да ѝ проговори до края на живота си, Неста Пет обяви, че това само може да я радва. Веднага след сватбата Юджиния си събра партакешите и отпътува заедно със съпруга си и със заварения си син за Лондон, където заживя щастливо. Когато се случваше да заговори за Америка, в тона ѝ се долавяха неприязън и презрение. Общуваше само с англичани и с всяка изминала година в кръга на приятелите ѝ се включваха все повече представители на английската аристокрация. Беше си наумила да стане водеща фигура в лондонското висше общество и вече имаше забележителни успехи. Познаваше всички важни личности, живееше в богаташки квартал, казваше онова, което събеседниците ѝ очакваха да чуят, дори в мислите си се стремеше да се хареса на околните. През пролетта на третата година от пребиваването си в Лондон дори отучи съпруга си от навика да започва всяко изречение с думите „виж сега“. По всичко изглеждаше, че успехът ѝ е неизбежен и е постигнат с изумителна лекота.

Ала нещо ѝ пречеше да бъде напълно щастлива и доволна от живота — поведението на заварения ѝ син Джими.

Когато приключи телефонния разговор с високопоставената си приятелка, тя се върна в трапезарията с намерението да обсъди проблема със съпруга си. Бейлис мълчаливо се бе оттеглил, а господин Крокър още седеше на масата с мрачното изражение на човек, чиито гемии са потънали.

— Ще ти съобщя чудесна вест, Бингли — изчурулика тя. — Много мило от страна на скъпата лейди Корстърфайн да ми се обади. Оказва се, че вчера следобед нейният племенник лорд Пърси Уипъл се е завърнал в Лондон, след като е прекарал три години в Ирландия.

Лейди Корстърфайн обеща да го запознае с Джеймс. Много държа двамата да се сприятелят.

— Юджиния — заговори съпругът ѝ с немощен глас, — известно ли ти е, че тук наричат бейзбола „раундърс“?

— Джеймс започва да ме тревожи. Задължително е да намери приятели сред представителите на висшето общество.

— И вместо бухалка използват тенис ракета — промърмори господин Крокър.

— Моля за вниманието ти, Бингли, особено когато говоря за Джеймс. Недодялан е като всички американци и с всеки изминал ден маниерите му загрубяват, вместо да станат по-изтънчени. Вчера обядвах в „Карлтън“ със семейство Делафийлд. Не щеш ли, забелязах, че недалеч от нашата маса се бе разположил Джеймс в компанията на някакъв младеж в крещящо облекло. Истински позор е синът ти да се явява на обществено място, придружен от подобни съмнителни типове. Въпросният екземпляр имаше счупен нос и говореше гъгниво. Не стига това, ами крещеше така, че всички се обръщаха. Хвалеше се, че имал най-страхотния удар. По-късно капитан Рокстън ме осведоми, че събеседникът на Джеймс бил второкласен професионален боксьор от Ню Йорк на име Спайк Дилън. А нашето момче го беше поканило на обяд, и то в „Карлтън“.

Господин Крокър остана безмълвен. От опит знаеше, че няма смисъл да се обажда, когато жена му говори.

— Трябва да накараме Джеймс да осъзнае отговорностите си. Ще поговоря най-сериозно с него. Представяш ли си, онзи ден научих за един достоен човек, който щедро субсидира партията ни и на когото е било присъдено само рицарско звание заради недостойното поведение на сина му. Членовете на кралската фамилия са много консервативни. Джими трябва да си опича ума и да внимава какво прави. Случва се дори младежите от каймака на обществото да постъпват неразумно, но прегрешението им се прощава, ако е извършено в подходяща компания. Публична тайна е, че по време на следването си в Оксфорд младият лорд Дачет редовно е бил изхвърлян от кабарето „Емпайър“, но никой не му се сърди, а роднините му често се шегуват с подвизите му. Но нашето момче се движи в неподходяща компания. Професионални боксьори, пфу! Едно време беше модно младежите от висшето общество да се сприятеляват с подобни

личности, но тази мода отдавна е отминала. Непременно ще разговарям с Джеймс. Ще го предупредя, че за нищо на света не бива да привлича вниманието на клюкарските вестници. Надявам се репортерите да са забравили как преди три години той развали годежа си, но дори най-невинното му провинение отново ще накара в печата да се заговори за „подвизите“ му и това ще бъде фатално. Евентуалният наследник на благородническа титла трябва да е изключително предпазлив...

Както вече споменахме, Бингли нямаше навик да прекъсва монолозите на съпругата си, но този път го стори:

— Виж сега...

Госпожа Крокър смръщи вежди:

— Колко пъти съм ти казвала да не започваш всяко изречение с тези думи. Представи си, че се изпуснеш и когато произнасяш реч пред камарата на лордовете. Репортерите ще те съсипят от подигравки.

Съпругът ѝ конвулсивно преглъщаше, сякаш вече беше застанал пред лордовете и гърлото му беше пресъхнало. Подобно на Савел от Тарс^[2] той като че бе загубил зрението си от ослепителната светлина, проблеснала след изявлението на жена му. Откакто се бяха заселили в Лондон, често се питаше защо Юджиния е предпочела да живеят в чужда страна. Тя не предприемаше нищо без определена цел, но до този момент Бингли не беше прозрял мотивите ѝ за доброволното им изгнание. Дори и сега идеята му се струваше твърде невероятна. И все пак в думите ѝ се съдържаше ужасяваща истина, която го накара да изгуби ума и дума.

— Виж сега... извинявай, няма да го чуеш повторно... Юджиния, нали не си намислила... нали не се стремиш да ме направят лорд?

— Откакто сме тук не се стремя към нищо друго.

— Но... защо? Защо? Обясни ми защо.

Красивите очи на съпругата му войнствено проблеснаха.

— Ще ти обясня, Бингли. Малко преди двамата с теб да се оженим, разговарях със сестра ми Неста. Поведението ѝ беше непростимо. Нарече те с какви ли не оскърбителни прозвища, за което никога няма да ѝ простя. Позволи си дори да спомене, че се омъжвам за човек от много по-долна класа. Ето защо ще ти издействам благородническа титла, та ако ще да пукна от работа. После ще

изпратя на Неста изрезка от вестника със списък на посветените в рицарско звание. Е, вече знаеш причината.

Възцари се гробно мълчание. Господин Крокър отпи от изстиналото си кафе. Очите на съпругата му продължаваха победоносно да блестят — навярно си представяше славното бъдеще.

— Това означава ли, че трябва да остана тук, докато ме направят лорд? — плахо попита той.

— Да.

— Никога ли няма да се върнем в Америка?

— Не и докато не постигна целта си.

— Божичко! Мамка му! Да му се не види! — възкликна Бингли, в миг разкъсал оковите на доброто възпитание.

Макар да беше до болка амбициозна, Юджиния имаше добро сърце. Влизаше в положението на съпруга си и бе готова да му прости нецензурните възклицания, стига той да осъзнаеше великата ѝ идея. По-късно щеше да изисква от него безпрекословно подчинение, но сега трябваше да му позволи да се окопоти от удара.

— Радвам се, че си поговорихме, Бингли — подхвана с меден глас. — Най-добре е да знаеш истината — така ще осмислиш отговорностите си. Като споменах за отговорности, отново си спомних за Джеймс. Слава Богу, че лорд Пърси Уипъл е в града. Връстник е на Джими и казаното от лейди Корстърфайн ме навежда на мисълта, че е идеалният приятел за нашето момче. Навярно си наясно, че той е син на херцог Девайс. Баща му е най-близкият приятел на премиера и почти еднолично съставя списъка на хората, които ще получат благороднически титли. Ако Джеймс и лорд Пърси станат неразделни, смятай битката за спечелена. Лейди Корстърфайн обеща да запознае младежите. Междувременно ще предупредя Джеймс да внимава.

Бингли Крокър извади от джоба си молив и започна да пише върху хартиената салфетка.

Лорд Крокър
Лорд Бингли Крокър
Лорд Крокър от Крокър
Маркиз Крокър
Барон Крокър

Граф Бингли Крокър

Косата му настръхна, щом прочете ужасяващите думи. Внезапно му хрумна нещо, което го накара да изтръпне.

— Юджиния!

— Казвай.

— Как ли ще реагират приятелите ми от клуба?

— Реакцията им ни най-малко не ме интересува.

— Сигурен бях — мрачно промърмори бъдещият барон.

[1] Героиня от поемата на Кийтс „Ода на славата“, за която поетът казва, че е „... тъжна и бездомна сред чуждо зърно“. — Б.пр. ↑

[2] Савел, по-късно известен като Павел, апостол и мъченик. През 37 година след Христа, докато вървял към Дамаск, чул Иисус да го пита: „Савле, защо ме гониш“, и изведнъж ослепял. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Нашето съзнание е устроено така, че макар да се тревожим за събития от далечното бъдеще, рано или късно се връщаме към разрешаване на по-маловажните проблеми на ежедневието. Мисълта, че следобед се налага да посетим зъболекаря, временно ни кара да забравим опасността от загиването на света през следващата година. След като близо четвърт час Бингли Крокър с нарастващо отчаяние разсъждава върху въпроса за титлите, внезапно се върна към действителността, осъзнавайки, че го заплашва по-страшна участ от тази да бъде посветен в рицарско звание — навярно тази сутрин щяха да го принудят да наблюдава продължението на проклетия мач по крикет и отново да се отегчи до смърт.

Все пак в мрака се прокрадваше светъл лъч на надежда. Господин Крокет беше разбрал, че подобно на бейзбола и крикетът не може да се играе на терен, който е подгизнал от дъжд. През цялата нощ бе валило, но дали игрището бе достатъчно подгизнало, за да се отложи втората серия на сражението между Съри и Кент? Той стана от масата и забързано излезе в коридора. Възнамеряваше да отиде на площада и да стъпи сред затревената площ в центъра, за да прецени дали теренът е достатъчно разкалян. Тръгна към външната врата, надявайки се краката му да затънат в рядка кал, ала точно когато посегна да я отвори, някой позвъни.

С течение на времето съпругата му го беше отучила от още един лош навик — да отваря, когато на вратата се позвъни. Бингли беше израснал сред хора, които нямаха портиери и лакеи, и Юджиния доста се измъчи, докато му втълпи, че истинският джентълмен не отваря врати, а изчаква прислужникът да изпълни задължението си. Най-сетне той бе усвоил великата истина и напоследък не допускаше грешката, типична за плебейския му произход. Ала тази сутрин съзнанието му беше замъглено от тревожните му мисли, а старите навици трудно се забравят. В момента на позвъняването вече бе хванал валчестата дръжка и сега машинално я завъртя.

На площадката пред парадния вход на Дрексдейл Хаус стояха трима души: висока и заплашително красива жена на около четирийсет години, чието лице се стори странно познато на домакина; шишкаво и разплуто момче, което дъвчеше нещо; на почтително разстояние от жената и хлапето стоеше дребничък мъж на годините на Бингли Крокър. Бе слаб, с прошарена коса и с кафяви очи, които плахо надничаха зад очилата. В сравнение със спътниците си човекът не се набиваше на очи и все пак именно той привлече вниманието на господин Крокър и накара сърцето му, закопняло за родината, лудо да затупти. Непознатият носеше от онези широки костюми с подплънки на раменете, които са „запазена марка“ за американците. Жълтите му обувки поскърцваха и сякаш бодро напяваха за милото отечество. А шапката му беше като дружелюбен поздрав от най-прочутия универсален магазин. От пет години Бингли не беше зървал двуного, за което да е сигурен, че е от американски произход. Ето защо се прехласна и загуби дар-слово, като човек, който след продължително изгнание вижда място, свързано с детските му спомени.

Дамата, която съвсем основателно го беше помислила за иконом, очевидно реши, че с мълчанието си той я подканя да изложи целта на посещението си.

— Госпожа Крокър вкъщи ли е? Уведомете я, че госпожа Пет желае да разговаря с нея.

В съзнанието на Крокър настъпи суматоха, докато поне шест различни мисли се опитваха едновременно да нахълтат в главното помещение, което побираше само една. Разбра защо жената му се е сторила позната. Неканената гостенка беше неговата балдъза Неста Пет, която трябваше да пукне от мъка, като види името в списъка на титулованите личности. Той отправи мълчалива благодарност към Всевишния, задето жената го беше взела за иконома. Тръпки го побиха, като си представи как щеше да реагира Юджиния, ако разбереше, че се е принизил да посрещне на вратата точно госпожа Пет, която и без друго го смяташе за вулгарен простак. Стигаше му скандалът, който му беше вдигнала преди няколко седмици само защото бе отворил на човек, събиращ пари за благотворителни цели. Макар че му прилоша, щом като разбра коя е посетителката, той осъзнаваше, че се налага да поддържа заблудата докрай.

За щастие задачата му беше лека. Известно му бе какви са задълженията на иконома, тъй като от чисто любопитство многократно беше разпитвал Бейлис за тънкостите на професията му. Безмълвно се поклони и поведе към всекидневната процесията, състояща се от тримата Пет. Отвори вратата и пропусна гостите, сетне обяви:

— Ще съобщя на госпожа Крокър за посещението ви, мадам.

Госпожа Пет подбра пред себе си преживящото хлапе и влезе във всекидневната. Като вземем предвид епитетите, с които беше окичила своя зет, с учудване трябва да отбележим, че първото ѝ впечатление от него беше отлично. След като месеци наред бе търпяла непочтителното отношение на своя иконом, ден преди заминаването си за Англия го беше уволнила. За пръв път завидя на сестра си. Не мечтаеше за богатството ѝ, но с удоволствие би ѝ отнела иконома.

Господин Пет тътреше крака на опашката на процесията, а лицето му беше като буреносен облак. Определено изглеждаше като човек, който ще присъства на скандал между две жени. Само мократа котка, оказала се в непознат заден двор, е по-нещастна от мъжа, озовал се в епицентъра на женския гняв. Той на драго сърце би дал част от огромното си богатство, само и само да бъде другаде в този момент. Толкова беше разтревожен, че когато усети нечия ръка на рамото си, подскочи от изненада и изпусна шапката си. Обърна се и се озова лице в лице с иконома, който жално го гледаше. Сетне странният прислужник прошепна:

— Кой е водачът в бейзболното първенство?

Въпросът, зададен от един английски иконом, би накарал почти всеки да изпадне в недоумение. Ала господин Пет беше надарен със свръхинтелигентност благодарение на изучаването на най-любимия спорт на американците, поради което без колебание отговори:

— „Джайънтс“.

— Супер! — възкликна икономът.

На Питър Пет дори не му хрумна, че положението е твърде странно; толкова голяма бе радостта му да срещне в чужбина сродна душа — запален любител на бейзбола. За пръв път през тази сутрин се почувства щастлив.

— Не дават признаци, че ще изкофтят играта си, нали? — поинтересува се икономът.

— Не, но още е рано за прогнози. Случвало се е до края на август да водят в класирането и да ги изтикат от първото място.

— Вярно е — печално поклати глава икономът.

— Мати е в отлична форма.

— Така ли? Бива ли я ръката му?

— Действа безотказно. В деня, когато параходът отплава от Ню Йорк, Мати допринесе за победата над „Къбс“.

— Браво на него!

В този момент господин Пет най-сетне започна да осъзнава, че не разговаря със свой сънародник, а с някакъв невеж англичанин. Изумено зяпна икономата и попита:

— Как така знаеш толкова подробности за бейзбола?

Прислужникът се вцепени. Приличаше на актьор, който внезапно си е спомнил, че трябва да играе ролята си.

— Извинете, сър. Дано да не съм ви досадил с въпросите си. Едно време работех в дома на джентълмен от Ню Йорк и националният ви спорт ми се стори изключително интересен. Научих и няколко типично американски фрази, които понякога ми се изплъзват. — Той виновно се усмихна.

— Нека се изплъзват, приятелю! — възкликна господин Пет. — Откакто предприехме проклетото пътуване, ти си първият човек, който ми напомня за родината. Виж сега...

— Какво обичате, сър?

— Доволен ли си от службата?

— Ами... О, да, сър.

— Ето ти визитната ми картичка. Ако по някаква причина решиш да напуснеш сегашните си господари, на драго сърце ще те назнача при мен.

— Благодаря, сър. — Господин Крокър се поклони. — Шапката ви, сър.

Преди да я подаде на госта, галовно я изгледа. Безформената шапка го бе накарала за миг мислено да се пренесе в родината. Господин Пет се запъти към всекидневната, а мнимият иконом го изпрати с поглед и въздъхна.

В този момент по коридора се зададе Бейлис, който крачеше по-бързо, отколкото му беше навик. Когато на вратата се позвъни, тъкмо

се беше задълбочил в крайно интересна статия във вестника, поради което бе закъснял да изпълни задълженията си.

— Бейлис — заговорнически прошепна работодателят му, — незабавно съобщи на съпругата ми, че сестра ѝ е дошла на посещение и чака в дневната. Ако те попита, кажи ѝ, че ти си посрещнал гостите. Разбра ли?

— Да, сър — отвърна икономът, който бе доволен, че господарката няма да разбере за провинението му.

— О, още нещо, Бейлис.

— Какво обичате, сър?

— Мислиш ли, че днес теренът ще бъде достатъчно разкалян, че да не се играе проклетият мач?

— Според мен съществува минимална вероятност срещата да се състои, сър. През нощта валя като из ведро.

Поуспокоен, Бингли Крокър се отправи към кабинета си.

Госпожа Крокър притежаваше уменията да прикрива чувствата си под маската на учтиво безразличие. Придобила го бе в резултат на продължителни тренировки и прилежни наблюдения на маниерите на английската аристокрация. Единствено на мъжете бе позволено от време на време да проявяват емоциите си, но дамите винаги запазваха ледено спокойствие. Тя до такава степен се бе усъвършенствала, че почти никога не повишаваше глас. Докато вървеше към всекидневната, беше образец на спокойствието и достойнството, умело прикривайки любопитството, което не ѝ даваше покой. Изключено бе Неста да прекоси океана само за да се помирят, но не ѝ хрумваше друга причина за неочакваното посещение на сестра ѝ.

Когато влезе в дневната, с учудване установи, че посетителите са трима. Бейлис ѝ беше съобщил само да остане госпожа Пет. Внезапно изпита усещането, че домът ѝ е пренаселен с представителите на фамилията Пет. Тъй като сестра ѝ се беше омъжила след скандала помежду им, Юджиния не познаваше зет си, но реши, че плахият човечец, който гледаше да не се набива на очи, е господин Пет. Предположението ѝ се потвърди, когато неканената гостенка заговори:

— Добро утро, Юджиния. Питър, запознай се със сестра ми. Юджиния, това е съпругът ми.

Госпожа Крокър хладно кимна. Първото ѝ впечатление бе, че господин Пет е типичен американец — с отвратителен костюм, грозни

обувки, невъзможна шапка и оредяла коса. Този жалък индивид беше напълно лишен от привлекателната външност, изискаността, достойнството и острия ум, които отличават хората от хлебарките.

Когато студеният ѝ поглед се заби досущ като юмрук между очите му, господин Пет изпита чувството, че го изкормва несръчен аматьор. Машинално се запита какъв ли е съпругът на тази високомерна дама. Помисли си, че господин Крокър сигурно е красив, едър индивид с квадратна челюст и с гръмлив глас. Невзрачен мъж едва ли би свързал живота си с толкова властна жена.

На прибежки се добра до стол, намиращ се на безопасно разстояние от домакинята, седна и не се осмели да помръдне, преструвайки се на мъртъв, както постъпва опосумът, за да се защити. Не желаше да участва по какъвто и да е начин в предстоящата схватка.

— Разбира се, познаваш Огдън — продължи Неста, която седеше така, като че беше глътнала бастун, и толкова приличаше на издялана от камък, че щом отвореше уста, наподобяваше на говореща статуя.

— Познавам го — лаконично отвърна госпожа Крокър. — Моля те, накарай го да остави вазата. Много държа на тази вещ.

Тя се обърна към Огдън, който продължаваше да опипва безценната китайска ваза, и му отправи същия съкрушителен поглед, с който преди малко беше сразила доведения му баща. Но някакъв си поглед не бе в състояние да отклони хлапака от увлекателното му занимание. Той засмука поредния бонбон, изгледа с безразличие домакинята и продължи да жонглира с вазата. Поведението му подсказваше, че пет пари не дава за мнението на някоя си госпожа Крокър.

— Огдън, седни до мен! — нареди майка му.

— Не ща да седам.

— Дълго ли ще останеш в Англия, Неста? — с леден глас попита домакинята.

— Не зная. Нямаме конкретни планове.

— Тъй ли? — Тя подскочи като ужилена. Хлапакът се беше снабдил с бронзов нож за разрязване на книги и усърдно почукваше с него по вазата. По всичко изглеждаше, че ехтящият звук доставя удоволствие на невинното младо създание. — Ако Огдън твърдо е решил да счупи вазата, ще позвъня на иконома да му донесе чук.

— Огдън, престани! — промърмори госпожа Пет.

— Ама че досада! Не мога да седя като закован! — сопна се хлапакът, отиде до прозореца и се загледа навън. Ушите му помръдваха, което означаваше, че още преживя бонбона.

— Забелязвам, че не се е променил. Все същият чаровник е — процеди Юджиния.

— Не съм дошла тук, за да обсъждаме Огдън — заяви гостенката.

Госпожа Крокър повдигна вежди. Правеше го по-изискано дори от госпожа Ланърс, от която бе възприела този маниер:

— Ще благоволиш ли да ме информираш за целта на посещението си?

— Възнамерявам да си поговорим за заварения ти син Джими Крокър.

Само изключителното самообладание спаси Юджиния от унижението да захвърли маската на безразличието и да покаже колко е изненадана. Грациозно махна с ръка в умело подражание на херцогинята на Аксминстър (която бе ненадмината в ръкомахането), за да покаже, че цялата е слух.

— За заварения ти син Джеймс Крокър — повтори Неста Пет. — Как го наричат в нийоркските вестници, Питър?

Човекът-опосум се съживи. Дотолкова бе успял да стане незабележим, че когато го призоваха да се включи в разговора, сякаш труп изскочи от гроба като човече на пружина. Подчинявайки се на своята господарка, отмести надгробния камък и предпазливо надникна навън.

— Разюздания Джим — промърмори едва чуто.

— Ама че нахалство! — възкликна госпожа Крокър.

Макар да се чувстваше като в небрано лозе, Питър Пет се усмихна на забележката ѝ и отбеляза:

— Едва ли ще се стреснат от...

— Питър! — сряза го съпругата му.

Той отново се превъплъти в ролята на скъпия покойник.

— Защо нийоркските вестници се интересуват от Джеймс? — попита Юджиния.

— Обясни, Питър.

Господин Пет с нежелание надникна изпод мъртвешкия саван. Напразни останаха надеждите му, че Неста ще води разговора.

— Не само се интересуват, ами той е в центъра на новините.

— Защо?

— Когато най-обикновен американски младеж, който дори е работил като журналист, внезапно замине за Англия, за да дружи с херцози и графове и да играе на карти с краля, интересът към него е напълно оправдан.

Изражението на госпожа Крокър стана по-благосклонно.

— Разбира се, това е самата истина. Невъзможно е да попречим на репортерите да си пъхат носа в живота ни. Значи във вестниците се споменава за подвизите на Джеймс сред английската аристокрация.

— „Подвизи“ е най-точното определение — съгласи се господин Пет.

— Трябва да предприемем нещо — намеси се съпругата му, а той побърза да я подкрепи:

— Неста ще се поболее, ако продължават да пишат за младежа.

Юджиния отново повдигна вежди, но с усилие сдържа усмивката си на задоволство:

— Не предполагам, че си толкова завистлива, Неста...

Сестра ѝ гневно се изсмя, звукът напомняше изстрел.

— Ще се поболее от позора.

— Позор ли?

— Как другояче да го нарека, Юджиния? Няма ли да се засрамиш, ако в неделния вестник се натъкнеш на обширна статия, в която се описва как племенникът ти се е напил по време на конните състезания и се е сбил с букмейкъра, как е провалил политическо събрание и как е бил осъден, задето е оттеглил предложението си за брак с някаква барманка?

Госпожа Крокър привидно запази спокойствие, но всъщност беше потресена. Епизодите, за които сестра ѝ намекваше, принадлежаха към миналото, но очевидно им бе съдено да възкръсват на страниците на неделните вестници. В този миг тя твърдо се зарече хубавичко да си поговори с Джеймс и веднъж завинаги да го накара да се откаже от лошите си навици.

— Не стига, че младежът ни прави за смях — продължи госпожа Пет, — ами Бог знае как репортерите са открили, че съм негова леля.

Преди две седмици публикувах моя снимка редом с поредната статия за подвизите му. Нищо чудно това да им стане навик. Ето защо съм тук. Изстъпленията на младежа трябва да бъдат прекратени. Единственият начин е да го отведем от Лондон, където сте го оставили да си разиграва коня. Питър любезно се съгласи да го назначи в кантората си. Мисля, че жестът му е изключително безкористен, защото засега младежът не умее нищо и ще мине много време, докато усвои тънкостите на професията. Ала не виждаме друг изход. Посетихме те, за да те помолим да ни разрешиш да отведем Джеймс Крокър обратно в Америка и да го предпазим от неприятностите, като му дадем възможност да упражнява почтена професия. Какъв е отговорът ти?

Юджиния отново повдигна вежди:

— Какво очакваш да отговоря? Предложението ти е абсурдно.

— Да разбирам ли, че отказваш?

— Отказвам!

— Мисля, че постъпваш неразумно.

— Нима?

Господин Пет се сви на стола си. Чувстваше се като кротък и миролюбив посетител на бар в Дивия запад, който наблюдава как двама каубои посягат към оръжията си. Дамите напълно бяха забравили за съществуването му. Погледите им сякаш бяха остри шпаги, с които се дуелираха. След няколко безкрайни минути госпожа Крокър се изсмя и промълви:

— Удивително!

Сестра ѝ не беше в настроение за префърцунени английски фрази.

— Много добре знаеш — заговори разпалено, — че ако остане тук, Джеймс Крокър ще се провали. В негово име, ако не заради мен...

Юджиния отново се изсмя... всъщност подигравателно се изкиска, с което успя да вдигне кръвното на Неста Пет:

— Не говори глупости! Щял да се провали — как ли пък не! Вярно е, че преди години, когато беше по-млад и не познаваше условностите на лондонското висше общество, Джеймс беше малко необуздан, ала младежките му простъпки вече са в миналото. Известно му е... — Тя замълча, сякаш събираше сили да нанесе последния удар,

— че всеки момент баща му може да бъде предложен за благородническа титла...

Думите ѝ оказаха желаното въздействие. Поразената Неста едва чуто промълви:

— Какво?

Госпожа Крокър прикри с ръка прозявката си, при което великолепните ѝ пръстени проблеснаха:

— О, нима си изненадана? Всъщност не се учудвам, че не знаеш новината, след като живееш на края на света. Почти сигурно е, че съпругът ми ще бъде включен в списъка на хората, които ще бъдат удостоени с височайшата чест. Естествено Джеймс е наясно, че трябва да се държи подобаващо и да не си позволява волности. Скъпото ми момче! Първоначално беше попаднал в неподходяща среда, ала сега най-добрият му приятел е лорд Пърси Уипъл — син на един от най-влиятелните аристократи в кралството, който е и близък с премиера.

Госпожа Пет беше смазана от пороя от титли, но се окопоти достатъчно, за да отвърне подобаващо:

— Нима? С удоволствие ще се срещна с него. Сигурна съм, че познава нашия скъп приятел лорд Уизбийч.

За миг Юджиния се смути. Дори не предполагаше, че сестра ѝ разполага с тайно оръжие.

— Нима познаваш лорд Уизбийч?

— Разбира се — с престорено безразличие отвърна сестра ѝ, която отново беше усетила почвата под краката си. — Посещава ни всеки ден. Твърди, че у нас се чувствал като в родния си дом. Не познава почти никого в Ню Йорк и навярно много държи на приятелството ни.

Юджиния, която бе възвърнала самообладанието си, с престорено състрадание промълви:

— Горкичкият Уизи!

Сестра ѝ стреснато я изгледа:

— Защо го съжеляваш?

— Май си е все същият добродушен, но глуповат и безхарактерен човек. Преди заминаването си обяви, че ще предприеме околосветско пътешествие, а ето, че се е погребал в Ню Йорк. Типично за него!

— Нима и ти го познаваш? — попита Неста.

За кой ли път госпожа Крокър повдигна вежди:

— Да го познавам ли? Мисля, че след лорд Пърси Уипъл лорд Уизбийч е най-добрият приятел на Джеймс.

Госпожа Пет се изправи. Държеше се достойно, макар да беше претърпяла поражение. Не изрече нито дума, но като видяха изражението ѝ, Огдън и господин Пет последваха примера ѝ. Дори на разглеzenia хлапак беше ясно, че сега не е моментът да ѝ противоречи.

— Ама защо бързаш толкова? — невинно попита сестра ѝ. — Много мило, че си си направила труда да дойдеш чак от Америка. Напоследък американците изобщо не посещават Европа. Колко удивително!

Кортежът, състоящ се от тримата Пет мълчаливо се изтегли от дневната. Госпожа Крокър беше позвънила за иконома, но опечалените не дочакаха появата му. В момента не им беше до изискани маниери. Искаше им се да се озоват някъде другаде, и то възможно най-бързо. Напуснаха къщата още преди икономът да е влязъл в дневната.

— Бейлис — обърна се към него Юджиния, която сияеше от задоволство, — нареди на шофьора да приготви колата.

— Веднага, мадам.

— Господин Джеймс станал ли е?

— Доколкото ми е известно, не е, мадам.

Тя се качи в стаята си на горния етаж. Идваше ѝ да запее, което, разбира се, бе немислимо поради присъствието на иконома. Благоразположението ѝ се разпростираше дори върху заварения ѝ син, макар да не бе променила намерението си здравата да го насоли. Ала неприятното преживяване можеше да почака. В момента беше настроена за разходка с автомобил из парка.

Няколко минути след оттеглянето ѝ по стълбите се дочуха бавни стъпки и в коридора се появи младеж. Бейлис, който вече бе телефонира да докарат лимузината пред главния вход и възнамеряваше да се оттегли, за да дочете вестника си, се обърна и обикновено сериозното му лице се озари от усмивка. Поклони се и каза:

— Добро утро, господин Джеймс.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джими Крокър беше висок и добре сложен младеж. Ако го видехте по-късно през деня, вероятно щеше да ви се стори ако не красив, то много симпатичен. Ала в този час лицето му беше мъртвешкибледо, а под очите му имаше сенки, подсказващи, че е спал малко и зле. Слезе по стъпалата, прозина се и промърмори:

— Бейлис, да не би да си се намазал с жълта боя?

— Не, сър.

— Странно! Лицето ти ми изглежда жълто като на китаец, а чертите ти са разкривени и неясни. Приеми един приятелски съвет от мен — никога не смесвай напитките. Има ли някого във всекидневната?

— Не, господин Джеймс.

— Говори по-тихо, защото не ми е добре. Усещам се безсилен. Отведи ме в дневната и ми помогни да легна на канапето. Нали знаеш, че приятел в нужда се познава.

Слънчевите лъчи вече смело нахлуваха през прозорците на всекидневната. Икономът пусна щорите. Джими Крокър се просна на канапето и затвори очи. След няколко секунди промълви:

— Бейлис...

— Кажете, сър.

— Започвам да подозирам, че смъртта ми е неизбежна.

— Да ви донеса ли закуска, господин Джеймс?

Младежът потръпна от отвращение и немощно запротестира:

— Престани да се подиграваш с мен. Опитай се да изкорениш навика си да остроумничиш, когато на другите главата им се е запалила. Шегите ти си ги бива, но понякога е за предпочитане да притежаваш такт отколкото чувство за хумор. Сигурно си въобразяваш, че съм забравил онази сутрин, когато пак ми беше зле, а ти ме попита дали не искам голямо парче препържена шунка. Долната ти постъпка никога няма да се заличи от паметта ми. Ако си истински

приятел, ще ми донесеш бренди със сода. Не прекалявай с алкохола — налей в чашата само два-три пръста.

— Добре, господин Джеймс.

— А сега искам да остана сам. Възнамерявам да проведа няколко трудни и изтощителни изпитания, за да се убедя, че още съм жив.

След излизането на иконома Джими нагласи по-удобно възглавниците, затвори очи и известно време лежа неподвижен, като да беше в кома. Опитваше се (доколкото му позволяваше жестокото главоболие) да си припомни какво се е случило през нощта. Поне засега спомените му отказваха да изкристализират, а бяха като аморфна маса — състояние, изнервящо онзи, който се интересува от фактите. В най-отдалеченото ъгълче на съзнанието му смътна представа за някакъв скандал, за люта схватка пърхаше като неуловима нощна пеперуда. Абсурдността на ситуацията изнервяше Джим. В края на краищата или се беше сбил с някого, или пък не. Трета възможност не съществуваше. И все пак не беше съвсем сигурен точно какво се е случило. Всеки път, когато му се струваше, че е на път да установи истината, невидим инквизитор забиваше в черепа му нажежена отвертка и му пречеше да разсъждава логично. Още беше в състояние на несигурност, когато Бейлис отново се появи. Носеше върху поднос чаша с целебната напитка.

— Да го оставя ли на масичката до вас, сър?

Джими отвори едното си око:

— Непременно, приятелю. Запомни от мен, че това е най-сигурният цяр за махмурлук. Опитай го при необходимост и сам ще се убедиш. Бейлис, интересувам се кой е отворил тази сутрин.

— Не ви разбирам, господин Джеймс.

— Ще се опитам да ти обясня. Бях на улицата, а сега съм у дома. Все някак трябва да съм минал през входната врата. Логично е, нали?

— Предполагам, че сте използвали ключа си, сър.

— Това предполага да съм бил трезвен като кисела краставичка. Тогава защо не си спомням дали съм убил някого снощи? Според мен трезвеният човек едва ли би забравил подобна „маловажна подробност“. Убивал ли си някого, Бейлис?

— Не съм, сър.

— Ако го беше сторил, щеше ли да си го спомняш на сутринта?

— Сигурно, господин Джеймс.

— Имам натрапчивото и странно усещане, че вчера по време на проучванията ми на нощния живот в Лондон съм се натъкнал на непозната личност и съм ѝ нанесъл тежка телесна повреда.

Бейлис реши, че е настъпил моментът да съобщи на младия господар онова, което досега му се струваше абсурдно да съобщава. Състрадателно изгледа младежа, който приличаше на възкръснал мъртвец. Никога не беше сигурен дали трябва да разбира буквално изявленията на господин Джеймс, но този път младежът май говореше сериозно и по всичко личеше, че не си спомня за нощните си подвизи, които прислужниците оживено обсъждаха, откакто сутринта бяха прочели любимия им булеварден вестник.

— Сериозно ли говорите, сър? — предпазливо попита той.

— Напълно сериозно, драги.

— Наистина ли сте забравили за участието си в снощното сбиване в клуб „Шестстотин“?

Джими изведнъж се озова в седнало положение и се втренчи във вездесъщия иконом. Ала при рязкото движение инквизиторът поднови операцията с нажежената отвертка, младежът изстена и отново се отпусна на канапето. Едва събра сили да промълви:

— Нима съм бил там? А ти откъде знаеш? Как си научил за случилото се, след като аз не си спомням нищичко?

— В днешния „Дейли Сън“ доста подробно се описва скандалът в клуба, сър.

— В „Сън“ ли?

— Цяла колона, господин Джеймс. Желаете ли да се запознаете със съдържанието ѝ? По една случайност съм купил този вестник.

— Непременно трябва да го прочета. Донеси го незабавно. Хайде, по-живо.

Без да губи нито минута, икономът побърза да изпълни нареждането. Джими грабна вестника, погледна първата страница и го върна на Бейлис:

— Надцених възможностите си. Не мога да прочета нито ред. Имаш ли спешна работа, приятелю?

— Не, сър.

— В такъв случай ще ми прочетеш ли този шедьовър на репортерското перо?

— На драго сърце, сър.

— Тъкмо ще се поупражняваш. Твърдо съм убеден, че ще остана прикован на легло до края на живота си и едно от задълженията ти ще бъде да седиш до мен и да ми четеш. Между другото, споменава ли се кой е бил моят противник в схватката?

— Лорд Пърси Уипъл, господине.

— Никога не съм чувал за него. Започни да четеш, Бейлис.

Джими широко се прозина и опита да се съсредоточи.

ПЕТА ГЛАВА

От дълбините на джоба си Бейлис измъкна калъфче, от което извади очила с позлатени рамки. Отново пъкна ръка в очевидно необятния джоб, от който този път се появи носна кърпа. Икономът грижливо избърса очилата, сложи ги, върна калъфчето и кърпата на първоначалното им местонахождение и взе вестника.

— Защо се колебаеш, Бейлис? Защо шикалкавиш? — попита Джими, без да отваря очи. — Започвай да четеш.

— Трябваше да си сложа очилата, сър.

— Надявам се, че си приключил със сложната процедура.

— Да, сър, може би ще желаете първо да научите какво гласят заглавието и подзаглавието.

— Чети наред.

Икономът се покашля.

— За Бога, Бейлис — простена младежът, — отложи гаргарата за по-късно. Смили се над мен. Хайде, започвай.

Икономът зачете:

„СБИВАНЕ В МОДЕН НОЩЕН КЛУБ. СКАНДАЛ МЕЖДУ ОТРОЧЕТА НА АРИСТОКРАТИ.“

— Нима съм отроче на аристократ, Бейлис?

— Така пише във вестника, сър.

— Човек се учи, докато е жив. Продължавай.

Икономът отново понечи да се изкашля, но навреме се усети и със задавен глас прочете:

„СЕНЗАЦИОНЕН МЕЖДУНАРОДЕН БОКСОВ МАЧ МЕЖДУ ПЪРСИ ГОЛЕМИЯ ЮМРУК (АНГЛИЯ) И ДЖИМ ТАЙФУНА (АМЕРИКА). ПОДРОБЕН КОМЕНТАР НА НАШИЯ

Младежът потръпна, сякаш го бяха ударили:

— Бейлис, сигурно отново демонстрираш странното си чувство за хумор. Всичко това не е написано във вестника, нали?

— Напротив, има го черно на бяло, при това написано с огромни букви.

Джими изстена. Успя да възвърне самообладанието си и едва чуто заговори:

— Приятелю, ще ти дам съвет, дето може да ти послужи, когато пораснеш. Никога не се движи в компанията на репортери. Едва сега си спомних всичко. Подбуждан от искрена симпатия, снощи поканих на вечеря в клуба младока Бил Блейк от „Сън“. Ето как ми се отплаща за добрината. Навярно си въобразява, че е много духовито. Вестникарските репортери са подли негодници, Бейлис.

— Да продължавам ли, сър?

— Разбира се. Искам да науча всичко.

Бейлис отново се захвана с вестника. Беше от хората, които независимо дали става въпрос за дописка за убийство или пък за забавен анекдот, четат с гробовен глас, който навява на слушателя мисли за ужаси и трагедии. Когато се случваше да чете неделната проповед в църквата (той бе сред най-влиятелните и уважавани членове на паството), децата пребледняваха и се сгушваха в прегръдките на майките си. Зачете статията на „младока“ Блейк с още по-печален тон, отколкото му беше обичай. Случилото се живо го интересуваха, поради което този път надмина себе си.

„В ранните утринни часове, когато милионите ни читатели са се наслаждавали на възстановяващ мозъчните клетки сън, необходим им, за да оценят достойнствата на «Дейли Сън», четейки го по време на закуска, в клуб «Шестстотин» на Риджънт Стрийт се състоя един от най-интересните боксови мачове на сезона. След три крайно оспорвани рунда Джеймс Б. Крокър, известен американски боксьор, успя да надиграе лорд Пърси Уипъл, който е син

на херцога на Дивайз и е известен с прякора «Гордостта на добрата стара Англия». За пореден път бяха демонстрирани предимствата на американската боксова школа.

Пърси Големия юмрук има добро сърце, но Джими Тайфуна е майстор на силните удари. Скандалът помежду им се е развихрил заради маса, за която всеки от гладиаторите твърдял, че е запазил по телефона.“

— Точно така си беше — замислено промърмори Джими. — Някакъв противен, русоляв индивид се опита да ми вземе масата. Като се убедих, че не ще му повлияя с любезни маниери, го фраснах. Подозирам, че не съм бил на себе си. Смътно си спомням за бурен банкет в „Емпайър“, на който съм присъствал малко преди да отида в клуба и който вероятно е нарушил самообладанието ми. Продължавай, Бейлис.

„От дума на дума двамата се скарали, Джими Тайфуна халосал Пърси Големия юмрук право в мутрата, както биха се изразили нашите необразовани и недодялани предци, и прозвучал гонгът, обозначаващ началото на

Първи рунд

И двамата състезатели излязоха на ринга с очевидно желание за победа; личеше си, че са под влияние на големи количества алкохол. Пърси Юмрука опита десен прав, който улучи сервитьора. Джими Тайфуна опита серия от бързи удари, които не улучиха съперника му. Действаха предпазливо, защото движенията им се затрудняваха от оспорваната маса помежду им — факт, който до този момент и двамата не осъзнаваха. Някакъв посетител, който явно беше на страната на нашия съотечественик, се досети да отстрани препятствието и Пърси нанесе два удара на противника, без онзи да успее да му отвърне. Така Големия юмрук спечели с минимална преднина първия рунд.

Втори рунд

Тайфуна връхлетя откъм своя ъгъл, сграбчи за ризата Юмрука и заби дясно кроше в долната му челюст. Пърси замахна напосоки и събори бутилката шампанско, поставена на съседната маса. Последва бърза размяна на удари, но рундът беше спечелен от Тайфуна.

Трети рунд

Пърси беше доста пасивен, имаше вид на спортист, прекалил с тренировките. Тайфуна се възползва и го заобработва с две ръце. Големия Юмрук се вкопчи в него, но американецът се изтръгна от «прегръдката» му, прецени разстоянието, нанесе съкрушителен удар и нокаутира съперника си.

След мача Тайфуна заяви пред нашия репортер: *«Никога не съм се съмнявал, че ще победя. Загубих първия рунд, защото бях останал с погрешното впечатление, че се бия с трима души — близнаци, и поради това няколко пъти пропуснах златна възможност, насочвайки ударите си към двамата отстрани. През втория рунд поправих грешката си и се съсредоточих върху онзи в средата, което незабавно донесе желания резултат. Не възнамерявам да се захващам с професионален бокс. Изкарват се добри пари, но не ми харесва, тъй като изисква много труд — нещо, по което не си падам.»*

Бейлис престана да чете и в дневната се възцари тишина.

— Това ли е всичко? — обади се младежът.

— Да, сър.

— Мисля, че е предостатъчно.

— Имате право, сър.

— Знаеш ли, приятелю — замислено каза Джими и се намести по-удобно на канапето, — животът е много странен, да не кажа шантав. Никога не знаеш какво те дебне зад ъгъла. Денят ти започва прекрасно, а до вечерта всичко се скапва. Каква е причината, Бейлис?

— Нямам представа, сър.

— Погледни какво се случи с мен. Излизам с намерението да изкарам приятна вечер, без да сторя зло никому, а се прибирам облян

със синята кръв на един аристократ... А сега е време да поговорим сериозно. Мислиш ли, че милейди Заварената ми майка е прочела описанието на боксовия мач?

— Предполагам, че не, господин Джеймс.

— На какво се основават тези тъй утешителни думи?

— Госпожа Крокър не чете булевардните вестници, сър.

— Имаш право. Забравил бях, че това е под достойнството ѝ. От друга страна, съществува реална опасност да научи от други източници за незначителния инцидент. Смятам за най-благоразумно да не ѝ се мяркам пред очите, за да не ме подложи на разпит. Тази сутрин не съм във форма. Главоболието сякаш започва от стъпалата ми и все повече се усилва. Къде е милейди?

— Госпожа Крокър е в стаята си, сър. Нареди незабавно да докарат колата. Доколкото ми е известно, господарката възнамерява да се разходи из парка преди обяд.

— Навън ли ще обядва?

— Да, господин Джеймс.

— Следователно ако последвам хитрата тактика на щрауса, който заравя главата си в пясъка, докато опасността отmine, ще успея да отложам неприятния разговор. Ако госпожата те попита за мен, изпъчи се и смело отговори, че съм излязъл, без да те уведомя къде отивам. Мога ли да разчитам на доброжелателния ти неутралитет, приятелю?

— Да, господин Джеймс.

— Отивам в кабинета на баща ми. От опит съм установил, че това е единственото помещение в този дом, където можеш да се скриеш.

Джими с мъка се надигна от канапето, примигна, за да проясни зрението си, и се отправи към „надеждното скривалище“, където завари баща си. Господин Крокър се беше настанил на удобното си кресло, пушеше лула и четеше вестниците, като пропускаше репортажите за мачовете по крикет.

„Кабинетът“ всъщност беше стаичка в задната част на къщата. Не беше луксозно обзаведен и прозорецът гледаше към калкана на съседната сграда, но помещението допаднаше на Бингли Крокър много повече от всички други стаи, които навремето са били обитавани от аристократи. Веднъж беше заявил на сина си, че това е единственото място в огромната къща, където няма да налетиш я на графиня, я на

баронеса. В своето убежище той можеше на спокойствие да изпуши лулата си, да свали сакото си — накратко казано, да задоволи стремежа си към свобода и щастие, на които според конституцията има право всеки американец. Освен него в кабинета му стъпваше само Джими.

Когато синът му влезе, Бингли продължи да чете вестника си. Поздрави го, изпусна облак дим от носа си, но не вдигна поглед от четивото си. Джими се настани на другото кресло, запали цигара, но не заговори. Неписаният закон в „убежището“ гласеше, че успокояващата тишина е за предпочитане пред безсмисленото бърборене. Едва след петнайсетина минути господин Крокър остави вестника и наруши мълчанието:

— Виж сега, Джими, налага се да поговорим.

— Казвай. Целият съм слух.

— Въпросът е сериозен.

— На твоє разположение съм, но имай предвид, че разговаряш с тежко болен човек. Прекарах доста бурна нощ.

— Докато закусвахме днес, мащехата ти ме направи на бърз и коприва заради теб. Вбесена е, задето си поканил Спайк Дилън в „Карлтън“. Не биваше да го водиш там, Джими. Пощуряла е от гняв. Била е там с няколко високопоставени дами и са били принудени да слушат как Спайк описва своя страхотен къс удар.

— Че какво имат против късия удар на Спайк? Момчето си го бива.

— Тя заяви, че трябва да си поговори с теб по въпроса за Спайк. Реших да те предупредя.

— Благодаря, татко. Само това ли каза любезната ми мащеха? Сигурен ли си, че не е изгаряла от нетърпение да обсъдим друг проблем?

— Не спомена нищо друго.

— Значи още не го е научила. Чудесно.

Господин Крокър рязко отпусна краката си, които бе вдигнал на полицата над камината.

— Джими! Пак ли си се забъркал в скандал?

— Не се тревожи, татко. Не се е случило нищо сериозно. Младежка лудория, типична за човек с моето обществено положение.

— Скъпо мое момче, трябва да прекратиш... лудориите. Бога ми, време е да се стегнеш. Не го казвам заради личния си интерес. Честно

казано, приятно ми е, когато младите се забавляват. Но Юджиния твърди, че с постъпките си ни излагаш пред хората от висшето общество. Бог ми е свидетел, че пет пари не давам за нейните приятели от „голямото добро утро“, но едва тази сутрин разбрах каква цел преследва скъпата ми съпруга. Новината ми дойде като гръм от ясно небе. Чудех се защо трябва да живеем в Лондон и да се подмазваме на разни там графини, баронеси и херцогини. Сега вече знам отговора. Юджиния се опитва да ми издейства благородническа титла.

— Какво?!

— Точно каквото чу. Казва, че...

— Татко, това е върхът! Пълен цирк! Когато получиш титлата, моето обществено положение също ще се промени. Тази история с титлите е доста обърквана. Със сигурност ще се наложи да се преименувам на Роло Чъмли или на Обри Мейджърбанкс, а към мен ще се обръщат с „почитаеми“. Все пак държа да съм наясно по въпроса, за да се подготвя за най-лошото...

Баща му продължи да говори, сякаш не беше чул монолога му:

— Разбираш ли, Джими, онези големи клечки, дето уреждат раздаването на титлите, те държат под око, защото ти си наследникът ми и естествено не искат да се извозят. Виж сега, моето момче, гледам да те спася от неприятните задължения, но ще те помоля за една услуга, без да си даваш много зор, разбира се.

— Ще направя всичко за теб, дори ако накрая загина. Хайде, изплюй камъчето.

— Племенникът на Лейди Корстърфайн, която е най-добрата приятелка на мащехата ти...

— Почакай! Предупреждавам те, че имам ужасно главоболие и не съм в състояние да възприема толкова засукани взаимоотношения. Възможно ли е да говориш по-конкретно и по-простичко?

— Става. Юджиния иска да бъдеш послушен и да се сприятелиш с този младеж. Баща му бил много близък с премиера и играел важна роля при раздаването на титлите.

— Това ли било? Фасулска работа! Само след седмица ще бъда най-големият приятел на племенника на лейди Корстърфайн. Ще пусна в действие чара си, за да накарам младежа да ме обикне като брат. Как му е името?

— Лорд Пърси Уипъл.

Джими зяпна от изумление, при което лулата му шумно падна на пода. Като си възвърна дар-слово, се обърна към баща си:

— Татко, сигурно има някаква грешка. Успокой ме, че не искаш да се сприятеля точно с лорд Пърси Уипъл.

— А?

Джими сложи ръка на рамото на баща си, опитвайки да му вдъхне спокойствие:

— Подготви се да чуеш нещо много забавно, което ще те накара да избухнеш в смях. Снощи имах щастието да се запозная с лорд Пърси в клуб „Шестстотин“. Помежду ни избухна скандал. Не можах да се въздържа и здравата натупах този надут пуяк. Всъщност не ми е много ясно как започна разпратата, но смътно си спомням, че поводът беше маса, резервирана едновременно от двама ни. Както е заявил литературният герой: „Защо се случи, туй не мога да кажа, но победата беше блестяща.“ Ако знаех, че ще ти навредя, и с пръст нямаше да пипна младия лорд, или пък щях нежно да го милвам. Но тъй като няхах щастието да го познавам, наскоро научих, че направо съм размазал бедното момче.

Потресаващата информация накара господин Крокър да се почувства досущ като герой от мелодрама, на когото са съобщили, че е напълно разорен. Вкопчи се в страничните облегалки на креслото, впери отчаян поглед в пространството и не пророни нито дума. Цялото му същество излъчваше смут и отчаяние.

Поведението му отрезви Джими. За пръв път младежът осъзна, че случилото се има и друга страна. Очакваше, че Бингли Крокър, комуто не липсваше чувство за хумор и винаги оценяваше добрия анекдот, също ще бъде развеселен от абсурдното съвпадение синът му да причини тежка телесна повреда точно на младежа, с когото по желание на мащехата си трябваше да завърже приятелство до гроб. Ала усети, че баща му е разтревожен и дори отчаян. Макар да бяха съдържани и да не даваха воля на чувствата си, помежду им съществуваше искрена привързаност. Нямаше човек, когото Джими да обича по-силно от баща си, ето защо изпитваше почти физическа болка при мисълта, че му е навредил. Усмивката му помръкна и със свито сърце се помъчи да смекчи ефекта от изявлението си:

— Много съжалявам, татко. Нямах представа, че ще те засегна. Ако знаех истината, не бих пипнал онзи глупак дори да ми даваха милион долара. Как ли да поправа грешката си? Сетих се! Веднага отивам да се извиня на Пърси. Наложил ли се, ще му лижа подметките, но ще оправя работата, не се безпокой.

Пороят от думи изтръгна господин Крокър от мислите му:

— Няма значение, Джими. Не си го слагай на сърцето. Признавам, че ми докривя, защото Юджиния твърдо е решена да останем тук, докато ме направят благородник. Целта ѝ е да натрие носа на сестра си. Лош късмет е, че точно бащата на лорд Пърси е близък с хората, дето раздават титлите. Очевидно ще се наложи да покиснем още в Англия, а така съм зажаднял да гледам бейзболен мач. Знаеш ли, че в тази страна наричат бейзбола с някакво нелепо название, играят го предимно деца, и то с тенис ракети!

Джими крачеше напред-назад из тясното помещение. Угризенията на съвестта не му даваха покой. Внезапно се закова на място и със страдалчески тон възкликна:

— Как можах да постъпя толкова глупаво!

— Успокой се, момчето ми. Станалото, станало, нямаш вина. Не си знаел за плановете на жена ми.

— Напротив, виновен съм. Само на глупак като мен може да скимне да влиза в схватка с непознати хора. Не се безпокой, татко, всичко ще бъде наред. Кракът ми няма да стъпи в този дом, докато не омилостивя Пърси. Горе главата! Не всичко е загубено.

ШЕСТА ГЛАВА

Джими си тръгна като попарен от дома на херцога на Дивайз на Кливланд Роу. Мисията му беше претърпяла пълен провал. Когато поиска да се срещне с лорд Пърси Уипъл, икономът го уведоми, че младият господин е на легло и не приема посещения. Когато чу името на Джими, прислужникът го изгледа с нескрит интерес, тъй като и той като Бейлис беше прочел и от сърце се беше забавлявал с описанието на „боксовия мач“, което бе публикувано в „Дейли Сън“. Дори беше изрязал бележката и тъкмо се канеше да я залепи в специалния си албум, когато неканеният гост позвъни.

Поражението попари ентузиазма на Джими. Представа си нямаше каква да бъде следващата му крачка. Оттегли се от дома на херцога като армия след неуспешно нападение на непревземаема крепост. Невъзможно бе със сила да си осигури достъп до покоите на младия лорд.

Вървеше по Пел Мел и усилено размишляваше. Денят беше прекрасен. Падналият през нощта дъжд, който бе избавил господин Крокър от скучната среща по крикет, сякаш беше разкрасил и освежил Лондон. Слънцето блестеше на фона на тюркоазеното небе. Подухваше лек южен ветреца. Когато Джими се озова на Пикадили, дочу бодрото свиркане на автомобилни клаксони и чу гълчавата и смеховете на минувачите. Доброто им настроение го раздражни: кой им бе дал правото да се радват на живота?

По природа не беше склонен към вглъбяване, но след като се подложи на самоанализ, откри у себе си неподозирани слабости. Години наред беше живял безгрижно като щурче и от забавления не му оставаше време да осъзнае, че има известни отговорности. Ала начинът, по който баща му бе реагирал на нощните му подвизи, го постресна. Животът май бе по-сложен, отколкото му се струваше. Смътно (тъй като не беше свикнал да разсъждава философски) осъзнаваше поразяващата истина, че ние, хората, сме като парченца от мозайка и че всяко наше действие влияе върху останалите. Навярно по

същия начин се е зародило и развило социалното чувство у праисторическия човек. Всички сме индивидуалисти, докато прозрем истината.

Мисълта, че е причинил мъка на баща си, не даваше покой на Джими Крокър. Всъщност отношенията помежду им бяха по-скоро като между братя, отколкото между баща и син. Младежът горчиво се упрекуваше, а нетърпимото главоболие сякаш подсилваше чувството му за вина. Баща му жадуваше да се върне в Америка, а той, Джими, с безразсъдното си поведение му пречеше да осъществи мечтата си. Тогава какво е заключението? Според него грешката беше в Джеймс Крокър. Свидетелските показания и доказателствата недвусмислено говореха, че Джеймс Крокър е кръгъл глупак, червей, егоист, пряхосник и долен тип.

След като Джими стигна до това самоунищожително заключение, настроението му толкова се помрачи, че веселата глъч на площада започна да го дразни. Обърна се и пое по същите улици, които го бяха довели до Пикадили. Неусетно се озова на Хеймаркет, поколеба се, сетне зави към Кокспър Стрийт, където се намираха представителствата на презокеанските параходни компании. Случи се така, че докато крачеше замислено, Джими ненадейно вдигна очи и погледът му попадна на витрина, където върху вълните на океан от картон смело се носеше прекрасен плавателен съд. Младежът спря и усети странно предчувствие. Всички сме суеверни. Случи ли се някое събитие да съвпадне с наше желание и дори да го подкрепи, противно на здравия разум приемаме въпросното събитие като поличба. Той се приближи до витрината и внимателно разгледа макета. Неочаквано му хрумна идея. Сърцето му лудо затуптя. Макетът неудържимо го привличаше, сякаш оказваше върху него хипнотично въздействие.

Каза си: „Защо не? Едва ли има по-добро разрешение!“

В кантората видя човек с бакенбарди, който си купуваше билет за Ню Йорк, и беше поразен колко лесно става това. Влизаш, разглеждаш схемата с разположението на каютите, която чиновникът учтиво ти показва, и му връчваш парите за билета. Фасулска работа, стига да разполагаш с необходимите средства. Той машинално бръкна в джоба на панталона си. От дълбините се дочу галещо ухото шумолене на банкноти. Наскоро беше получил издръжката за три месеца и макар да бе с широки пръсти, не беше успял да я пръсне за

развлечения. Отново докосна банкнотите и си помисли, че ще стигнат за три билета до Ню Йорк. Дали да ги купи, или (винаги преценявай двете страни на медала) да се въздържа?

Помисли си, че ще е най-добре да се подчини на импулса. Останеше ли в Лондон, щеше да създаде нови неприятности за всички, включително й за себе си. Реши да влезе в пътническото бюро и да поразпита служителя. Може пък всички билети за парахода да са продадени. Прекрачи прага, приближи се до бюрото и попита:

— Имате ли свободна каюта на „Атлантик“?

Чиновникът беше най-лошото, което можеше да се случи на Джими. В сегашното си настроение нашият герой се нуждаеше от сериозен и благоразумен човек, който да сложи ръка на рамото му и да каже: „Не действай прибързано, моето момче“. Служителят на параходната компания беше пълна противоположност на възрастен и благоразумен човек. Изглеждаше на около двацет и две и очевидно беше въодушевен от намерението на Джими да пътува до Америка. Усмихна се сияйно и обяви:

— Разполагаме с много свободни каюти. Ще ви дам най-хубавата.

— Кога ще отплава параходът?

— Утре в осем сутринта потегля от пристанището в Ливърпул. Влакът тръгва от Падингтън довчера в шест.

В последния момент благоразумието възпря Джими. Младежът осъзна, че не бива да действа прибързано под въздействието на безразсъден импулс. Пък и съдбовни решения не биваше да се вземат преди обяд. Празният стомах разпалва въображението. Беше се убедил, че ако пожелае, може да отплава с „Атлантик“. Най-добре да хапне нещо и след това отново да обмисли решението си. Благодарни на служителя и пое нагоре по Хеймаркет. Гордееше се с постъпката си на здравомислещ и практичен човек, но кой знае защо го терзаше предчувствието, че при все това ще стане за смях.

Толкова беше погълнат от мислите си, че едва след няколко минути забеляза червенокосата млада жена, макар че от известно време тя вървеше само на няколко крачки пред него. Непознатата крачеше така, сякаш бързаше да не закъснее за среща с приятен човек. Движеше се грациозно, походката й беше плавна и някак жизнерадостна.

Щом момичето привлече вниманието му, Джими, който по принцип беше почитател на нежния пол, почувства как интересът му се възбуди. Интересът пък породи редица въпроси. Например коя е тази млада жена и откъде е купила елегантния сив костюм, който толкова ѝ приляга. Джими се възхищаваше на прекрасната ѝ стойка и се питаше дали ще се разочарова, ако види лицето ѝ. Докато разсъждаваше върху тези важни въпроси, се озова на мястото, където Хеймаркет престава да бъде улица и се превръща във водовъртеж от превозни средства, движещи се с шеметна скорост. Младата жена, която вървеше пред него, спря, огледа се и слезе от тротоара. В този момент иззад ъгъла откъм Ковънтри Стрийт изскочи таксиметрова кола.

Приятната изненада от факта, че и в лице момичето е привлекателно, стимулира Джими и му помогна да запази присъствие на духа и да действа мигновено. С един скок се озова до непознатата, хвана я за рамото и я дръпна назад. Таксито прелетя покрай тях, намръщеното лице на шофьора подсказваше мнението му за невнимателните пешеходци. Всичко се разигра само за няколко секунди.

— Благодаря ви — промълви младата жена и потърка рамото си. Беше пребледняла и се задъхваше.

— Дано да не съм ви причинил болка — смутолеви Джими.

— Всъщност ме заболя, и то много. Но повече щеше да ме заболи, ако попаднеш под колелата на таксито — засмя се непознатата, при което сякаш стана още по-красива. Сърцевидното ѝ личице бе много изразително.

Докато се взираше в нея, Джими изпита странното усещане, че и преди е виждал тази жена, макар да му убягваше къде и кога се е срещал с нея. Буйната ѝ златисточервеникава коса му се струваше позната. На дъното на съзнанието му тънеше спомен, който отказваше да изплува на повърхността. От своя страна тя не даваше признаци, че го е познало. Джими реши, че дори да я е виждал, е било по времето, когато беше репортер. Очевидно девойката беше американка. Докато работеше в „Кроникъл“ понякога той имаше чувството, че познава цялото население на страната.

— Правилно разсъждавате — похвали я. — Винаги гледайте на нещата от добрата им страна.

— В Лондон съм едва от вчера и още не съм свикнала с движението вляво — обясни младата жена. — Както вървят нещата, май ще ме върнат в Ню Йорк в ковчег. След като така самоотвержено ми спасихте живота, ще ви помоля за още една услуга — да ми обясните кой е най-краткият и безопасен маршрут до ресторанта, наречен „Риджънт Грил“?

— Заведението е съвсем наблизо, на ъгъла на Риджънт Стрийт. Колкото до най-безопасния маршрут, ще ви посъветвам да прекосите тук, сетне да тръгнете в западна посока. В противен случай ще ви се наложи да пресечете площад „Пикадили“.

— И през ум не ми минава да прекосявам „Пикадили“. Много ви благодаря. Ще послушам съвета ви, но все пак изглежда невероятно да се добера до онзи ресторант.

Отривисто кимна и се отдалечи. Джими пък хлътна в прочутата дрогерия, където много лондончани намират цяр за махмурлука, и си поръча напитката, за която копнееше с цялото си същество от момента на събуждането си. Когато я изгълта на един дъх, се запита защо се чувства засрамен и виновен.

За сметка на това почти не се изненада, когато краката му го понесоха към „Риджънт Грил“. Докато влизаше в ресторанта, му хрумна, че когато напусна корабната агенция, изобщо нямаше намерение да обядва тук. Най-съкровено му желание бе да се усамоти на маса в някое полупразно заведение и да се отдаде на размишления. Изобщо нямаше да повярва, ако някой му беше казал, че само след пет минути доброволно ще седне в обсега на ресторантски оркестър, който изпълнява все една и съща мелодия със сърцераздирателното название „Моята каменна къщурка в Запада“.

Ресторантите във всички големи градове имат години на възход и на падение. По времето, когато се развива действието в нашата история, „Риджънт Грил“ се радваше на огромна популярност, за каквато ресторантьорите се молят на незнайните си богове. Ежедневно заведението посещаваха най-състоятелните представители на лондонската бохемска общност.

Джими остави шапката си на пладнешките обирджии, чието убежище беше досама главния вход, влезе в ресторанта и установи, че всички маси са заети.

Веднага забеляза червенокосата девойка. Седеше с гръб към него на маса близо до една от колоните в компанията на нисичък човечец с очила, красива жена на около четирийсет и шишкав хлапак, който гонеше маслините из чинията си. Джими се поколеба, ала бдителният оберкелнер, който добре го познаваше, моментално го забеляза и се впусна към него.

— Един момент, господин Крокър — извика и започна да издава заповеди на подчинените си. — Ще уредя маса за вас.

— Поставете я до колоната, ако обичате — промърмори Джими.

Като по магия сервитьорите вече бяха донесли масичка и я застилаха с покривка.

Младежът седна и поръча. Хората на съседната маса също даваха поръчките си. Невзрачният очилат човечец очевидно беше потиснат, че заведението не предлага варена сладка царевица и омари, а съпругата му толкова възмутено реагира на новината за липсата на мидите в менюто на „Риджънт“, че очевидно прие този факт като сигурно доказателство за упадъка на Великобритания, която в скоро време ще загуби световното си влияние.

Тъкмо когато претенциозните клиенти най-сетне поръчаха обяда си, оркестърът засвири „Моята каменна къщурка“ и никой не се опита да го надвика. Щом заглъхнаха последните звуци и концертмайсторът се поклони, избърсвайки сълзите си, които неминуемо бликваха при изпълнението на тази мелодия, иззад колоната се дочу кристално ясен глас:

— Джими Крокър е червей.

Младежът се сепна и разля коктейла си. Дали пък не говореше съвестта му?

— Презирам го повече от когото и да било на този свят. Неприятна ми е дори мисълта, че той е американец.

Джими изпи няколкото капки, останали в чашата му — искаше да се убеди, че не сънува, както и да успокои опънатите си нерви. Не е шега работа да те презира девойка, чийто живот току-що си спасил. За Джими положението бе не само изнервящо, ами и някак свръхестествено. Само преди минути се беше запознал с младата жена. Как е възможно тя дотолкова да е осведомена за него, че да го нарича (при това съвсем заслужено) червей? Към недоумението му се примесваше и печал. Потресаваща бе мисълта, че толкова красиво

момиче изпитва толкова силно презрение към него. Случилото се с него заслужаваше да бъде описано в рубриката на „Кроникъл“, озаглавена „Онова, което ме натъжава в големия град“ — тема, най-близка до сърцето на съчинителите на мелодраматични вестникарски четива.

Сервитър побърза да му поднесе нов коктейл. Младежът му отправи благодарствен поглед и поднесе чашата към устните си.

— Непрекъснато се налива с алкохол... — проехтя музикалният глас иззад колоната.

Джими като опарен остави чашата на масата.

— ... и се излага на обществени места. Винаги съм мислила Джими Крокър за...

На Джими отчаяно се искаше някой да прекрати унищожителната тирада на девойката. Защо невзрачният човечец не подхване разговор за времето, или пък малкият дебеланко не започне да задава въпроси. Момче на неговата възраст, което наскоро е пристигнало в Лондон, положително има интереси извън темата за Джими Крокър. Ала очилатият ожесточено се бореше с шницела си, а шишкавият хлапак, потънал в мрачно мълчание, нагъваше рибния пай със съсредоточеността на умиращ от глад питон. Изражението на по-възрастната жена подсказваше, че я терзаят неприятни мисли и изобщо не ѝ е до разговори.

— Винаги съм смятала Джими Крокър за типичен пример за млад американец, който живее в Европа и се опитва да подражава на англичаните. От повечето подобни нему безделници всяка страна с удоволствие би се отървала, но някога той си изкарваше с труд прехраната, следователно не може да твърди, че не осъзнава какво върши. Сам е избрал да живее като търтей и да бъде нападнат за околните. Знае, че се проваля, но пет пари не дава. Ето защо смятам, че е по-отвратителен дори от червей.

До този момент Джими беше отявлен противник на оркестъра в „Риджънт Грил“, като твърдеше, че музиката пречи на разговорите и подтиква посетителите към по-бързо дъвчене, вредно за храносмилането. Сега обаче изпита огромна благодарност към оркестрантите, които ненадейно подхванаха откъс от „Бохеми“ — най-гръмкия номер от репертоара си. Оглушителният шум позволи на нашия герой без особена охота да се заеме с димящото блюдо, което

сервитьорът му беше поднесъл. Може би червенокосата още сипеше хули по негов адрес, но той не ги чуваше.

Музиката заглъхна. За миг изтерзаният Джими се наслади на относителната тишина, сетне гласът на непознатата отново достигна до слуха му. За щастие вече беше сменила темата.

— Нагледах се на английските забележителности. Видях Уестминстърското абатство, парламента, кралския театър, „Савой“ и „Чеширското сирене“, в резултат на което ме измъчва носталгия по родината. Предлагам да си заминем още утре.

За пръв път по-възрастната жена проговори. За миг отхвърли мантията на унинието, колкото да изрече: „Да!“, сетне отново потъна в печалните си размисли. Очилатият човечец, който явно очакваше да чуе мнението ѝ, за да гласува в полза на една или друга кауза, заяви, че изгаря от нетърпение да се озове на борда на параход, плаващ към Америка. Малкият шишко остави предложението без коментар. Беше омел рибния пай и с мрачна решителност атакуваше рулото с конфитюр.

— Сигурна съм, че ще намерим билети за някой параход продължи червенокосата девойка. — Едно ѝ е хубаво на Англия — не ти е мъчно да я напуснеш. — Замълча, сетне добави: — Главата ми не го побира как, след като знае какъв земен рай е Америка, Джими Крокър може да живее в...

Сервитьорът се приближи с подноса със сирената, ала младежът потръпна от отвращение и поклати глава. Трябваше час по-скоро да се махне от тук. Способността му да възприема неприятни истини относно собствената си персона напълно беше изчерпана. Безшумно остави на масата златна монета, направи знак на сервитьора, че не желае ресто, и на пръсти се измъкна от ресторанта. Келнерът, който до този момент беше заклет скептик и не вярваше в чудеса, внезапно промени схващанията си. Погледна към монетата, към отдалечаващия се Джими, после пак към монетата, след което я грабна и я ухапа, за да се увери, че не е фалшива.

След няколко минути момчето, обслужващо гардероба, което за пръв път през хищническата си кариера не бе получило бакшиш, също проследи Джими с поглед, който изразяваше чувства, противоположни на емоциите на сервитьора. Върху младежката му физиономия бе изписано безкрайно изумление.

Униформеният портиер на входа откъм Пикадили побърза да му отдаде чест със самодоволната увереност на човек, който е свикнал да получава по шест пенса заради учтивостта си.

— Желаете ли такси, господин Крокър?

— Червей — избърбори Джими.

— Извинете, сър, не разбрах какво казахте.

— Непрекъснато се налива с алкохол — обясни младежът — и се излага на обществени места.

Отмина, а портиерът се втренчи подир него досущ като сервитьора и момчето на гардероба. Бе виждал господин Крокър в подобно състояние след вечеря, но никога по обяд.

Джими отиде в клуба си на Нортъмбърланд Авеню. Усамоти се в пушалнята и остана там около час в състояние, напомнящо на кома, сетне стана и решително се запъти към едно от бюрата. Поседя няколко минути, докато получи вдъхновение, и се зае да съчинява писмо до баща си:

„Скъпи татко,

Дълго мислих върху разговора, който проведохме тази сутрин, и стигнах до заключението, че е най-разумно за известно време да изляза извън полезрението на лондонското висше общество. Ако остана, има опасност да извърша още някоя магария, която само ще ти навреди. Най-малкото, което мога да направя за теб, е да не ти преча, ето защо още тази вечер ще отплавам с параход за Америка. Отбих се при Пърси да му поискам извинение, но той не пожела да ме приеме. Почувствах, че не бива повече да се унижавам, и се оттеглих с достойнство. После ми хрумна настоящата идея. Сякаш провидението ми я подсказа. Сега всичко ще бъде наред. Като дойдат да ти кажат: «Няма да получиш никаква титла, защото синът ти е цапардосал нашето приятелче Пърси», ти ще отвърнеш: «Знам за случилото се, затова моментално изпратих виновника обратно в Америка. Повярвайте, момчета, аз съм противник на Джими и привърженик на Пърси». Тогава те ще се провикнат: «О, в такъв случай станете,

лорд Крокър!», или каквото се казва, когато дават титла на достоен човек. Навярно разбираш, че заминаването ми е последен опит да оправя положението ти. Ще помоля Бейлис да ти предаде настоящото послание. След малко ще му телефонирам и ще го помоля да ми приготви малка пътна чанта. Щом пристигна в Ню Йорк, незабавно ще отида да гледам мач по «раундърс» и ще ти телеграфирам резултата. Е, май това е всичко. Довиждане (дори сбогом) засега.

Дж.

Р. S. Знам, че ще ме разбереш, татко. Според мен нямаше друг изход. Не се безпокой за мен. Ще се върна на работа във вестника и ще постигна главозамайващ успех. Дано по-скоро се сдобиеш с проклетата титла, после ще се срещнем пред любимия ни стадион в Ню Йорк. Преди всеки мач ще се оглеждам за теб.

Р. P. S. Аз съм отвратителен червей.“

* * *

Младият чиновник в параходната компания радушно приветства повторното появяване на Джими. Лъчезарно се усмихна, измъкна молива, който беше затъкнал зад ухото си, и посочи към схемата с разпределението на каютите:

— Какво ще кажете за номер сто и осем?

— Съгласен съм — разсеяно промърмори младежът, който се беше втренчил в току-що влязлата червенокоса девойка. Тя дружелюбно му се усмихна, хвърли поглед към схемата и възкликна:

— Значи и вие заминавате с „Атлантик“! Колко странно! Току-що решихме да се върнем в родината. Нищо не ни задържа тук, пък и ни измъчва носталгия. Както виждате, не ме е прегазила кола, след като се разделих с вас.

В обърканото му съзнание настъпи просветление, както небето просветлява, щом се разкъсат буреносните облаци. Внезапно разреши загадката, отлетя натрапчивото чувство, че започва да полудява.

Навярно младата жена е чула за него от общи познати в Ню Йорк и от думите им си е съставила погрешно мнение, което така убедително бе изложила в „Риджънт Грил“. Всъщност не го познаваше, следователно преценката ѝ за него не отговаряше на истината. Гласът на чиновника наруши размишленията му:

— Кажете ми името си, ако обичате.

Съзнанието на Джими отново се помрачи. Господи, защо го подлагаха на изпитание точно днес, когато се нуждаеше от нежни грижи заради нетърпимото главоболие? Чиновникът очаквателно го гледаше. Беше оставил молива и услужливо подаваше на клиента писалка. Джими мъчително преглътна — всякакви популярни имена се бяха заличили от съзнанието му. Ненадейно получи вдъхновение и прегракнало изрече:

— Бейлис.

Девојката му подаде ръка:

— Май е време да се запознаем. Казвам се Ан Честър. Приятно ми е, господин Бейлис.

Чиновникът изготви билета и подаде на Джими лист розова хартия. Младежът смътно осъзна, че това е някакъв формуляр, който трябва да попълни. Прегледа го и установи, че работата не е толкова елементарна. Отговорите на някои въпроси бяха лесни, но на други изискваха сериозен размисъл.

Височина... фасулски въпрос — един и седемдесет. Коса — кестенява. Очи... и този път отговорът не изискваше усилие — сини. Следваше доста интимен въпрос: „Многоженец ли сте?“ Определено нямаше склонност към полигамия. Стигаше му и една съпруга, при условие, че е червеночоса, със златистокафяви очи, прелестни устни и трапчинка на страната. По този въпрос мнението му беше категорично. Срещу питането „Били ли сте в затвора?“ попълни: „Още не“. Ала следващият въпрос го накара да онемее: „Луд ли сте?“

Джими се поколеба. Мастилото по писеца засъхна, докато той се питаше какво да отговори.

В полумрака на гарата, наподобяваща на огромна пещера, влакът нетърпеливо пуфтеше, а от време на време пронизително изсвирваше. Часовникът на стената показваше шест без десет. По перона се щураха пътници и носачи, продавачи на кифли, плодове и списания, приятели и роднини на заминаващите. Сред навалицата се открояваше икономът

Бейлис, който като вярно куче охраняваше голям куфар. Изобщо не обръщаше внимание на водовъртежа от хора около себе си, погледът му трескаво търсеше младия господар.

Джими с лакти разблъска тълпата. Двама продавачи, които случайно препречиха пътя му, отскочиха встрани като изсъхнали листа, понесени от есенен вятър. Той грабна куфара и възкликна:

— Браво, приятелю! Страхувах се, че нещо ще ти попречи да дойдеш.

— Госпожата вечеря навън, сър. Ето защо без затруднение напуснах къщата.

— Опакова ли всичко, което ти поръчах?

— За съжаление бях ограничен от размерите на куфара, господин Джеймс.

— Отлично си се справил. Между другото, предай това писмо на баща ми.

— Непременно, сър.

— Радвам се, че дойде. Докато разговаряхме, долових по тона ти, че се колебаеш.

— Бях изумен, господин Джеймс. Решението ви да напуснете страната ми дойде като гръм от ясно небе.

— И Колумб ненадейно се е отправил на пътешествие към Америка, след като е направил експеримента с прословутото яйце.

— Моля да ме извините за нахалството, сър, но не е ли малко прибързано...

— Не омаловажавай героичната ми постъпка, Бейлис. Може да съм глупак, но се постарай да го забравиш.

— Добър вечер, господин Бейлис — произнесе мелодичен глас. Двамата се обърнаха. Икономът свенливо огледа красивата девойка с елегантен сив костюм и озадачено промърмори:

— Добър вечер, госпожице.

Ан смаяно го зяпна, сетне лъчезарно се усмихна:

— Колко съм несъобразителна. Всъщност поздравих вашия син. С него се срещнахме в кантората на плавателната компания, а преди това той ми спаси живота. Може да се каже, че двамата сме стари приятели.

Бейлис се беше ококорил от изумление и очевидно интелектът му не беше достатъчен да проумее казаното от девойката. Почувства се

като в небрано лозе, когато забеляза как младият господар смръщи вежди, сякаш го предупреждаваше да мълчи. Джими не беше предвидил неловката ситуация, но тъй като притежаваше пъргав ум, веднага намери изход от положението:

— Здравейте, госпожице Честър. Баща ми е дошъл да ме изпрати. Запознай се с госпожица Честър, татко.

По принцип английският иконом лесно не губи присъствие на духа, ала Бейлис се оказа неподготвен за неочакваното изпитание на самообладанието му. Отвори уста, но от гърлото му не излезе нито звук.

— Татко е поразстроен от заминаването ми — прошепна Джими на младата жена. — Днес като че ли не е на себе си.

Ан притежаваше не само вродена тактичност, но и златно сърце. Един поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че по-възрастният господин Бейлис е само един високопоставен прислужник. Едва ли на света съществуваше по-непредубедена девойка от нея, при все това изпита изненада и леко разочарование от плебейското потекло на Джими. Толкова беше трогната, че в очите ѝ проблеснаха сълзи, когато се извърна, за да позволи на баща и син да останат насаме преди раздялата.

— Ще се видим на парахода, господин Бейлис.

— Моля? — сопна се икономът.

— Непременно — побърза да се обади Джими. — Довиждане и доскоро.

Ан тръгна към своето купе. Имаше усещането, че току-що е довършила дълъг роман, дело на някой от нашумелите напоследък английски автори. Знаеше цялата история, сякаш най-подробно ѝ я бяха разказали. Представяше си как бащата — почетен и трудолюбив иконом — е посветил живота си на целта да направи джентълмен от единствения си син. Спестявал бе година след година, може би беше изпратил момчето в колеж. А сега с благословията на баща си и с остатъка от спестяванията му младежът се отправяше към един нов свят, където долларите растат по дърветата и никой не се интересува от произхода ти.

Толкова беше трогната, та буца заседна в гърлото ѝ. Бейлис щеше да се учуди, ако знаеше колко благороден изглежда в очите ѝ. Сетне мислите ѝ се насочиха към Джими и сърцето ѝ се сви от

умиление. Бащата беше осъществил мечтата си — младежът беше истински джентълмен. Колко естествено, без следа от снобско стеснение младият Бейлис я беше запознал с родителя си. Браво на него — не се срамуваше от скромното си потекло и от човека, който му беше дал възможност да започне нов живот. Тя установи, че изпитва дълбока симпатия към Джими.

До потеглянето на влака оставаха три минути. Носачите щъкаха напред-назад като водни бръмбари.

— Нямам време за обяснения — промърмори младежът. — Уверявам те, че не съм се побъркал и че постъпката ми е продиктувана от необходимост.

— Добре, господин Джеймс. Време е да се качите на влака.

— Имаш право. Ще проваля всичко, ако изпусна парахода. Бейлис, виждал ли си толкова прекрасни очи? А пък косата ѝ не се поддава на описание. Слушай, грижи се за баща ми, докато отсъствам. Не позволявай на аристократите да му стъпят на шията. О, и още нещо... — Джими извади ръка от джоба си.

— Приеми малък подарък в знак на приятелските ми чувства към теб.

Икономът погледна новичката банкнота от пет лири:

— Не мога да приема, сър. Не съм заслужил толкова много пари.

— Глупости! Направи ми това удоволствие.

— Моля да ме извините, господин Джеймс, но наистина не мога. Не бива да пръскате парите си на вятъра. Едва ли можете да си го позволите... не ми се сърдете за откровеността.

— Не ти се сърдя. Вземи парите! Господи, влакът тръгва! Довиждане, Бейлис!

Машинистът за последен път наду свирката, сетне влакът бавно потегли, а след него хукнаха най-оптимистично настроените амбулантни търговци, използвайки последната възможност да продадат стоката си. Колелата затракаха по-бързо. Джими се надвеси през прозореца и с удивление видя необичайна гледка, равнозначна на чудо — без да си сваля очилата, Бейлис препускаше редом с влака. Не беше в добра кондиция, но полагаше нечовешки усилия. Достигна прозореца, от който се подаваше младежът, вдигна ръка и задъхано извика:

— Извинете, че ви се натрапвам, господин Джеймс, но наистина не мога да приема!

Пъхна в ръката му новичката банкнота, сетне с чувство за изпълнен дълг застана на перона и размаха снежнобяла кърпичка. Влакът се втурна в тунела и се скри от погледа му.

Джими се взираше в банкнотата. Подобно на Ан, която пътуваше в друг вагон, усети как се задавя от вълнение. После пъхна парите в джоба си и потъна в размисъл.

СЕДМА ГЛАВА

Високите вълни, които се разбиваха в корпуса на парахода и обливаха палубата с пяна, бяха накарали повечето пасажери на „Атлантик“ да се уединят в кабините си или да потърсят убежище в задушното помещение, където се помещаваше библиотеката. Беше петата вечер след отплаването им от Ливърпул. В продължение на четири дни и пет нощи параходът пореше спокойните води на океана, устремен към крайната си цел, ала в ранния следобед задуха северен вятър и предизвика силно вълнение. Свечеряваше се. Смръщеното небе започна да потъмнява. Разпенените гребени на вълните проблесваха в полумрака, вятърът свиреше в корабните въжета.

Джими и Ан бяха сами на палубата. Младежът никога не страдаше от морска болест. Въодушевяваше се от схватката с ураганния вихър, който се опитваше да го повали, и умело балансираше върху палубата, накланяща се ту в една, ту в друга посока. И през ум не му бе минало, че ще има щастieto точно в разгара на бурята да се радва на компанията на Ан. Младата жена неочаквано се появи на палубата. Носеше широка мушам с качулка, която я предпазваше от водните пръски.

Джими не можеше да повярва на късмета си. Последните няколко дни бе прекарал в състояние на неутешима печал, след като беше открил, че не е единственият мъж на борда на „Атлантик“, копнеещ за компанията на Ан, за да се разнообрази по време на презокеанското пътешествие. Когато се беше впуснал в това приключение, си бе въобразил, че с нея са сами в целия свят, и едва покъсно осъзна опасността и други напористи кавалери да ѝ натрапват вниманието си. Почувства се още по-огорчен, щом установи, че нескопосаното им ухажване доставя удоволствие на Ан. Още през първия ден върху нея връхлетя зализан тип с мустачки и блестящи зъби, който изрази на висок глас изненадата и удоволствието си от срещата им, сетне настоя да я включи в някаква идиотска игра, наречена „шафълборд“^[1]. Де да беше само той! Джими започна да

разбира, че Ан, която до този момент бе смятал за своята Ева в райската градина, всъщност е известна и популярна личност. Чиновникът в кантората на компанията бе излъгал, когато твърдеше, че пътниците за този рейс на „Атлантик“ са малобройни. Параходът се оказа така претъпкан, че за малко да се пръсне по шевовете. Сред пасажерите изобилстваха разни Роловци, Кларънсовци и Дуайтовци, които бяха стари познати на Ан и с които бе играла голф, бе танцувала и беше излизала на разходка. Някакъв гнусен тип, наречен Едгар или Теди, бе изпреварил с една глава Джими в състезанието да постави шезлонга си до този на младата жена. Нашият герой се зарече да не стъпва на палубата, където мазникът се бе изтегнал до Ан и ѝ четеше откъси от любимите си романи.

От първия ден на пътуването почти не беше разговарял с нея. Когато не се разхождаше с Роло и не играеше на шафълборд с Кларънс, Ан се грижеше за своята спътница, която страдаше от хронична морска болест и която младата жена наричаше „горкичката леля Неста“. Понякога в пушалнята Джими се натъкваше на плахия очилат човечец, за когото предполагаше, че е чичо на червенокосата девойка, а веднъж връхлетя върху дебелия хлапак, който се беше скатал в най-отдалечения край на палубата, за да изпуши пурата си далеч от очите на роднини и познати. Ан се държеше така, сякаш изобщо не го познава, и очевидно бе забравила, че е спасил живота ѝ.

И ето че сега се появи, сякаш я изпращаше самият Господ Бог. Бяха сами на палубата, обгърнати от дъждовната пелена. Роло, Кларънс, Дуайт, както и Едгар (или Теди) бяха в каютите си и Джими се надяваше до един да са се натръшкали от морска болест. Светът принадлежеше само на двама им с Ан.

— Обичам лошото време! — възкликна младата жена и застана така, че вятърът да брули лицето ѝ. Очите ѝ възбудено блестяха. За кой ли път Джими си каза, че на света няма втора като нея. — Горкичката леля Неста! Беше ѝ зле дори когато океанът беше спокоен, но бурята я довърши. Току-що се опитвах да ѝ вдъхна смелост.

Той едва не се просълзи, като си представи Ан в ролята на предана болногледачка. Копнееше да ѝ каже, че я обожава, но остана безмълвен. Стигнаха до перилата, обърнаха се и отново закрачиха по палубата. Ан го погледна и укорително промърмори:

— Откакто параходът вдигна котва, почти не съм ви виждала. Разкажете ми повече за себе си, господин Бейлис. Защо отивате в Америка?

Джими тъкмо се канеше да се впусне в яростна реч, като я обвини, че го пренебрегва заради многобройните си високопоставени приятели, ала с въпроса си тя му беше отнела златната възможност. Невъзможно бе да се оплаче от отношението ѝ, сетне да ѝ разкаже защо пътува за Америка. Изобщо не го беше грижа за приятелите ѝ с превзетите маниери и аристократичните фамилни имена. Те бяха чужди на този малък свят, в който властваха ураганият вятър и дъждът. Мястото им беше в луксозните каюти, където според Джим би трябвало да изпукат до един от морската болест. И тъй вместо да произнесе пламенната си реч, той смирено отвърна:

— Надявам се в Америка да ми проработи късметът и да забогатяя.

Ан със задоволство установи, че предположението ѝ се потвърждава.

— Баща ви сигурно ще бъде доволен от успехите ви.

За момент младежът се пообърка — толкова се бе заплел в лъжи, че му трябваше малко време да прецени колко бащи има — но като се замисли, разбра, че става въпрос за иконома Бейлис.

— Надявам се.

— Много симпатичен старец — добави тя. — Навярно сте неговата гордост.

— Така си е.

— Непременно трябва да успеете в новото си поприще, за да не го разочаровате. С какво смятате да се заемете?

Джими се позамисли и отвърна:

— Иска ми се да работя в редакцията на вестник.

— Нима? Как ви хрумна? Имате ли опит?

— Незначителен.

Тя изведнъж стана по-сдържана:

— Навярно тази професия е достойна за уважение. Самата аз имам известни резерви по въпроса. Познавам само един журналист, когото ненавиждам, ето защо може би съм предубедена.

— Кой е той?

— Със сигурност не го познавате, защото беше сътрудник на американски вестник. Казва се Крокър.

Силен порив на вятъра ги накара да отстъпят от перилата и да замълчат, защото думите им неминуемо щяха да бъдат заглушени. Джими си помисли, че това е щастливо съвпадение на обстоятелствата — и без това не би могъл да проговори. Изявлението на Ан го беше накарало да онемее от изумление. Когато се озоваха на завет под една спасителна лодка, девойката отново заговори и думите ѝ поразсеяха съмненията му, че е на път да обезумее:

— Срецнах се с него преди пет години, и то за много кратко, но още помня обидата, която ми нанесе.

„Преди цели пет години!“ — помисли си младежът. Нищо чудно, че след толкова време се бяха срещнали като непознати. Порови в паметта си, но нищо не изплува на повърхността. Нямаше никаква представа къде и по какъв повод преди пет години е видял чаровната девойка. И все пак по време на тази първа среща сигурно се е случило нещо важно, та завинаги да се запечата в съзнанието на Ан. Невъзможно е от един поглед тя да го е намразила за цял живот.

— Ще ми се да се насочите към по-достойна професия — промърмори девойката. — Според мен най-хубавото на Америка е, че е страната на неограничените възможности. Ако рискува, човек може да осъществи най-смелите си мечти. Предприемчив ли сте, господин Бейлис? Обичате ли да рискувате?

Нито един мъж не би приел с безразличие обвинението (макар и само загатнато), че му липсва достатъчно смелост.

— Разбира се! — възмутено възкликна Джими. — На драго сърце ще приема всяко предизвикателство.

— Радвам се да го чуя — промърмори тя и си помисли, че с този млад англичанин са сродни души. Падаше си по приключенията и преценяваше представителите на силния пол най-вече чрез склонността им да рискуват. Мъжете от нейната среда бяха изключително благовъзпитани, но мразеха рисковете, което понякога я подлудяваше.

— Безразсъдството е в основата на всички велики дела — обади се Джими, уплаши се, че се е поизсилил и побърза да се поправи: — Или почти на всички...

— Добре го казахте първия път, приятелю. Безразсъдството е солта на живота.

Думите ѝ му подсказаха, че сега е моментът да ѝ каже онова, което копнееше да ѝ признае от първия миг на запознанството им. По време на безсънните нощи, когато пушеше лула след лула и мислеше за Ан, си бе представял точно това, което се случваше в момента: двамата са сами на палубата и най-невинна нейна реплика му дава повод да ѝ зашепне нежни слова, при което тя се сепва, изпитателно го поглежда и плахо го пита дали думите му имат по-особено значение. Сетне... какво ли не може да се случи сетне. Ето, че моментът на истината беше настъпил. Всъщност във въображението на Джими сцената неизменно се разиграваше на лунна светлина, не под мастиленочерно небе, пък и при дадените обстоятелства да шепне бе невъзможно, тъй като излиянията му щяха да бъдат заглушени от воя на вятъра и грохота на океана. Ала въпреки недостатъците в декора, не биваше да пропуска прекрасната възможност. Подобен шанс едва ли щеше да му се предостави втори път. Изчака, докато параходът зае хоризонтално положение след самоубийствено гмуркане в огромна вълна, олюлявайки се пристъпи към Ан и изкрещя:

— Любовта е най-великото нещо на света!

— Какво? — извика тя.

— Любовта! — изрева младежът.

Само след секунда съжали, че е избързал с признанието си, тъй като след една-две крачки се озоваха в нещо като ниша, където можеха да разговарят, без да се надвикват с вятъра. Джими спря и Ан последва примера му, макар и доста неохотно. Беше разочарована и вече не мислеше, че е намерила сродна душа в лицето на младия англичанин. Имаше свои непоклатими възгледи по темата, която той спонтанно беше повдигнал.

— Любовта ли? — промърмори. В мрака Джими не виждаше изражението ѝ, ала в тона ѝ се долавяше неприятна подигравателна нотка. — Не мислех, че сте склонен към баналности. Въобразявах си, че сте по-различен от другите мъже.

— Моля? — недоумяващо я зяпна той.

— Мразя да превъзнасят любовта и да твърдят, че е най-хубавото нещо в живота. Няма книга или песен, в които да не се споменава любовта. Сякаш всички хора по света са се наговорили да си

самовнушат, че зад ъгъла ги очаква нещо прекрасно, което ще получат, ако са достатъчно упорити. Сякаш изпадат в транс, обсебени са от тази мисъл и пропускат всичко прекрасно в живота.

— Казал го е Шоу, нали? — попита Джими.

— Кое?

— Онова, което току-що цитирахте, беше от произведение на Бърнард Шоу.

— Грешите — кисело отсече Ан. — Не беше цитат, а моя мисъл.

— Сигурен съм, че съм го чувал и преди.

— Значи сте общували с много разумен човек, който споделя възгледите ми!

— Защо сте готова да ми откъснете главата?

— Не ви разбирам.

— Защо сте толкова черногледа по отношение на любовта?

Ан вече беше убедена, че първоначалното впечатление я е подвело и че този младеж изобщо не ѝ допада. Като всяка свободомислеща жена тя мразеше да оспорват възгледите ѝ.

— Защото съм достатъчно смела да гледам истината в очите и да не се подчинявам на общоприетите схващания! — тросна се тя. — Хората по света съзнателно се заблуждават, че съществува чувство, наречено „любов“, което е най-прекрасното изживяване в живота. А най-голяма вина за погрешното им убеждение носят поетите и романистите. Всичките приказки за любов всъщност са една огромна заблуда.

Ненадейно Джими изпита нежност и съчувствие към нея. Нищо чудно, че след като през целия си живот бе общувала с надути Роловци, Кларънсовци и Дуайтовци, Ан беше престанала да вярва в любовта.

— Още не сте срещнали подходящия човек — каза ѝ поучително. Разбира се, наскоро се беше запознала точно с този човек, което той възнамеряваше тактично да изтъкне.

— Говорите празни приказки! — попари ентузиазма му тя. — Не вярвам, че съществува мъж, в когото безумно да се влюбя. Приемам брака...

— Браво! — прекъсна я Джим.

— ... но не като резултат от изпадане в делириум. Според мен брачният съюз е съдружие между двама приятели, които добре се

познават и изпитват взаимно доверие. Правилният подход към брака изисква първо да осъзнаеш, че романтичната любов е само измислица на поети и писатели; сетне да се спреш на партньор, който е симпатичен, добродушен, жизнен и склонен да те направи щастлива.

— О! — промърмори Джими и оправи вратовръзката си. — Направо ми взехте ума!

— За какво намекувате? Шокиран ли сте от моите възгледи?

— Според мен сте заимствали схващанията си от произведенията на един от онези озлобени чичковци, които анализират чувствата ни.

Ан гневно тупна с крак; вятърът заглуши звука, но Джими забеляза движението ѝ.

— Студено ли ви е? — попита. — Да се прибираме.

Внезапно тя възвърна чувството си за хумор, което през последния половин час сякаш я беше напуснало. Засмя се и възкликна:

— Знайте, че чета мислите ви. Казвате си, че позирам, че изразявам на глас чуждо мнение.

— Сигурен съм, че не подкрепяте тези доста цинични възгледи, нито пък мисля, че позирате. Наближава време за вечеря и във вас се пробужда меланхолично чувство, което ви кара да гледате на света в черни краски. След няколко минути ще ни повикат на вечеря, а след половин час отново ще разсъждавате трезво.

— И сега разсъждавам трезво. Сигурно ви се струва невероятно, че едно хубаво момиче има подобни възгледи.

Джими я хвана под ръка и промълви:

— Внимавайте да не се спънете в онова въже. А сега ме изслушайте. Радвам се, че повдигнахте темата. Наистина сте най-красивото момиче на света.

— Никога не съм го твърдяла.

— Защото сте прекалено скромна. Но това е неоспорим факт. Та както вече казах, радвам се, задето заговорихте по въпроса, който ми се искаше да обсъдим. Никога не съм виждал по-прекрасна коса от вашата!

— Нима харесвате червенокоси момичета?

— Косата ви е по-скоро златиста.

— Благодаря за комплимента. Когато бях малка, повечето деца ми викаха Моркова.

— Сигурен съм, че ги е сполетяла зла участ. Все пак вярвам, че не всички са били толкова жестоки.

— Имате право. Едно-две ми казаха Тухлата.

— Вероятно вече са ги екзекутирали. Очите ви са прекрасни!

Ан рязко се отдръпна. Опитът с младите мъже ѝ подсказваше, че бързо трябва да смени темата. Ето защо подхвърли:

— В Америка ще ви хареса.

— Защо отклонявате разговора?

— Защото искам. Нашата страна предоставя блестящи възможности на всеки амбициозен човек. На ваше място бих се заселила в западните райони.

— Вие на Запад ли живеете?

— Не.

— Тогава защо ме пращате там? Къде живеете?

— В Ню Йорк.

— Значи и аз ще се установя в Ню Йорк.

Ан се наежи, същевременно положението ѝ се струваше доста забавно. Предложенията за брак (по всичко изглеждаше, че младежът възнамерява да ѝ се обясни в любов и да поиска ръката ѝ) не бяха новост за нея. Беше прахосала много време в охлаждане на страстите на сантиментални младежи, които ѝ предлагаха сърцата си и не можеха да повярват, че ги отблъсква.

— Мисля, че по това време на годината заселването в Ню Йорк е разрешено — шеговито подхвърли тя.

Джими остана безмълвен. Упорито се беше противопоставял на меланхолията, но очевидното безразличие на Ан го довърши. Един от разочарованите ѝ почитатели, който след отказа ѝ дълго беше близал дълбоките си рани, бе споделил със свой приятел, че когато се обясняваш в любов на Ан, се чувстваш като горещ шоколад, влязъл в контакт с ванилов сладолед. Ако разочарованият кандидат беше изказал мнението си пред Джими, нашият герой щеше да го подкрепи и да се възхити от прецизното описание. Леденият вятър вече не го освежаваше, а гневно пишеше лицето му и надаваше зловец вой.

— Преди няколко години и аз бях сантиментална девойка — заяви Ан, като сама подхвана предишната тема. — Когато завърших колежа, мечтаех за любов, за лунни нощи и за какви ли не глупости още. После се случи нещо, което ми помогна да осъзная глупостта си.

Преживях го много тежко, но както се казва, всяко зло за добро. Оттогава имам обица на ухото. Навярно се досещате, че един мъж ме излекува от сантименталността. Методът му беше елементарен — подигра се с мен, а майката-природа се погрижи за останалото.

Джими смръщи вежди. Помисли си, че ако му падне този човек, ще го удуши с голи ръце.

— Де да можеше да ме запознаете с него — процеди през стиснати зъби.

— Едва ли някога ще го срещнете — промълви Ан. — Живее в Англия и се казва Крокър, Джими Крокър.

Воят на вятъра не успя да заглуши звънеца, с който призоваваха пасажерите на вечеря. Ан се обърна и тръгна към каюткомпанията, като бърбореше:

— Най-сетне! Странно какъв апетит има човек по време на презокеанско пътуване. — Спря и извика: — Няма ли да вечеряте, господин Бейлис?

— Още не — измърмори той.

[1] Игра, при която се тласкат дискове върху специална разчертана плоскост. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Безмилостното обедно слънце напичаше Парк Роу. По тротоарите се блъскаха стотици чиновници, които мислено вече си поръчваха любимото меню. В каньона на Насо Стрийт пешеходците се движеха по-бавно. Чуждоземни амбулантни търговци се опитваха да изблъскат вестникарчетата, а огромните товарни коне полагаха неимоверни усилия да не стъпчат гражданите. Към сградата на общината напираше обичайната армия от щастливи влюбени, които искат да се снабдят с разрешителни за брак. Хора се вмъкваха и изскачаха като зайци от подлезите, водещи към станцията на метрото. Сцената действаше ободряващо и беше типична за този нервен център от исполинското тяло на Ню Йорк.

Джими Крокър със завист наблюдаваше минувачите. Някои преживяха дъвка, други носеха бели копринени вратовръзки, прикрепени с игли, обсипани с изкуствени скъпоценни камъни, трети пък дъвчеха недопушените си пури. Джими презираше проявите на простация и безвкусицата, но в момента на драго сърце би се сменил с когото и да било от тези мъже. Защото те бяха хора с професии и ги упражняваха. Според него това бе най-важната съставка в рецептата за върховно щастие. Поетът се е произнесъл доста унищожително по адрес на онзи, „чието сърце остава студено, когато прага на дома си роден прекрачи след пътешествия из земи непознати“, ала навярно би оправдал Джими Крокър, който бе толкова обезсърчен, че не изпитваше радост от завръщането си в родината. Поетът с готовност би се съгласил, че словата „има титла висока и името си носи гордо, а богатството му е тъй несметно, че никой не може да го преброи“ не се отнасят за господин Джеймс Крокър. Нашият герой притежаваше точно сто трийсет и три долара и четирийсет цента и изобщо не се гордееше с името си, след като го беше видял на страниците на нюйоркския „Сънди Кроникъл“. Току-що беше посетил архива на вестника и прочетеното го накара мислено да се поздрави, задето бе имал благодарумието да се преименува на „Бейлис“.

Не е чудно, че сърцето му не се свиваше от умиление, докато наблюдаваше милата родна картинка.

В събота „Атлантик“ хвърли котва в нюйоркското пристанище. Джими нае стая в скъп хотел и поръча да му сервират закуската в десет, като не забравят да му донесат и неделното издание на „Кроникъл“. От пет години не беше разгръщал вестника, в който като репортер бе описал толкова пожари, убийства, пътнотранспортни произшествия и венчавки. Струваше му се, че като го прегледа, ще се приобщи към живота в отечеството. Какъв символизъм се криеше във факта, че ще започне първия ден от завръщането си в Америка със закуска в леглото и прочит на добрия стар „Кроникъл“. Докато се унасяше в сън, се запита кой ли е сега главен редактор и дали в хумористичното приложение все още се описват забавните приключения на семейство Донат.

Когато сутринта посегна към вестника, бе обзет от толкова силно вълнение, че едва не пророни сълзи — постъпка, недостойна за един истински мъж. Вярно е, че на пътешественика е мила гледката на нюйоркските небостъргачи, очертаващи се на фона на небето; истина е, че трясъкът на въздушната железница и специфичната миризма в подземията на метрото му действат като поздрав за добре дошъл, ала той напълно се убеждава, че се е завърнал в родината едва когато разгърне неделния вестник. Като всеки от нас Джими първо разлисти хумористичното приложение. Докато го преглеждаше, сърцето му се вледени, обзе го предчувствие за някаква катастрофа. Героите от семейство Донат вече не присъстваха на страниците на приложението. Джими се упрекна, че е глупаво да се чувства така, сякаш са му съобщили за смъртта на скъп приятел; вихрените приключения на татко Донат и компания се публикуваха във вестника цели пет години преди да напусне страната, а дори най-забавният хумористичен герой не е в състояние да задържи интереса на читателите в продължение на цяло десетилетие. При все това настроението му се помрачи и той дори не се усмихна на нескопосаните шегички на героя с абсурдното име Дил Пикъл^[1], който беше заместил татко Донат.

Миг по-късно Джими установи, че това беше по-малкото зло. Смъртта на любимите му герои го потресе, но не се отрази на материалното му положение. Истинската трагедия започна, когато разгърна вестника на страницата за светска хроника. Заглавието,

написано с огромни букви, му подеждва така, сякаш го беше уллучил куршум в челото: „Новите подвизи на Разюздания Джим“. А отдолу се мъдреха името и фамилията му, та на всички читатели да стане ясно за кого става дума. Когато неочаквано зърне името си във вестника, човек изпада във възторг или в отчаяние. Джими потъна в дълбините на отчаянието. Набързо прегледа статията и се убеди, че не е хвалебствена. Авторът безпощадно раздухваше скандала около злополучната схватка с лорд Пърси Уипъл в клуб „Шестстотин“, която описваше надълго и нашироко със завидна енергия, надминаваща дори усилията на колегата му Бил Блейк от лондонския „Дейли Сън“. Словоизлиянията на Блейк бяха ограничени от липсата на достатъчно място, защото бе предал статията си в час, когато вестникът почти беше готов за печат. На американския драскач беше дадена пълна свобода, от която той най-безцеремонно се бе възползвал. На всичкото отгоре редакторът очевидно бе с доста либерални възгледи, тъй като редом със статията се мъдреше крайно непристойна карикатура, изобразяваща грубоват младеж в напреднал стадий на алкохолизъм, който замахваше с юмрук към млад джентълмен с монокул и във вечерно облекло. Аристократът почти нямаше брадичка и Джими разсеяно си помисли, че е извадил късмет, като го е уллучил точно там. Единственото му утешение бе, че карикатуристът бе изобразил лорд Пърси по-отблъскващ от американския му съперник. Вторият син на херцога на Дивайз беше изрисуван с коронка на главата, което би предизвикало оживени дискусии дори в лондонски нощен клуб.

След третото прочитане на цялата страница Джими осъзна нещо, което вцепененото му съзнание първоначално отказваше да възприеме — че пренебрежителната статия е поредната от серия статии, посветени на живота му в Англия. Авторът често споменаваше предишните си коментари по този въпрос. Закуската на Джими изстина, ала на него изобщо не му беше до закуски. В изключително редки случаи боговете ни осеняват със своята благодат и ни позволяват да се видим през очите на ближните си. На нашия герой божията благодат му дойде малко множко. След като за трети път се запозна със съдържанието на статията, той получи съвсем реална представа за себе си — чувстваше се като естествоизпитател, който се е натъкнал на непознато и противно насекомо. Ето какъв е бил в действителност! Как

ли са го допуснали да отседне в този хотел, който се ползва с толкова добро име?

Почувства се толкова отвратителен и недостоеен, че беше готов да се разплаче, когато сервитьорите се отнасяха учтиво към него. В понеделник сутринта отиде на Парк Роу, където се помещаваше архивът на „Кроникъл“, и прочете всички статии, посветени на Разюздания Джим — мъчително занимание, напомнящо на ексцентричния обичай на жреците на Ваал да забиват ножове в плътта си или на авторите да четат всички публикувани в пресата рецензии за произведенията им.

Още щом разгърна един брой отпреди около месец, откри онова, от което се страхуваше. През следващите няколко седмици липсваха унищожителни статии по негов адрес, ала тъкмо когато си казваше, че страховете му са били неоправдани, злобно излияние сложи край на надеждите му. Залови се да чете брой след брой, защото бе решен да научи истината, дори да беше жестока. След по-малко от два часа вече я знаеше. Вестникът не бе пропуснал най-подробно да запознае читателите си с подвизите на Разюздания Джим: описани бяха скандалът му с букмейкъра и безобразното му поведение на митинга, както и отказът му да се ожени за барманката. Почитателите на „Кроникъл“ имаха пълен достъп до биографията му. Само какъв пръкор му бяха лепнали! Разюздания Джим! Пфу!

Напусна архива и се прислони в един вход на Парк Роу, за да събере мислите си. В първия момент изобщо не му хрумна какви ще бъдат финансовите последствия от злостните нападки на непознатия драскач. В душата му цареше смут поради удара, който бе нанесен на самоуважението му. Имаше усещането, че всички забързани минувачи го познават; струваше му се, че го гледат с насмешка. Изражението на онези, които преживяха дъвките си, беше почти ехидно; поведението на мъжете, дъвчеци изгасналите си пури, изразяваше открито неодобрение и презрение. Ала с напредване на времето чувствителността му се притъпи и той със свито сърце установи, че има нещо много по-неприятно от засегнатото му самолюбие.

Когато ненадейно реши да зареже охолния си живот в Лондон, в съзнанието му се мержелееше план — веднага след пристигането в Америка да кандидатства за предишната си служба в „Кроникъл“. Но въобще не се бе замислил как ще го осъществи. Представяше си, че ще

отиде в редакцията, ще потупа по гърба колегите си, ще обяви, че иска да се върне, и че моментално ще го назначат. Да получи работа във вестника, който си е поставил за цел да осмива лондонските му подвизи... какъв абсурд. Дори да притежаваше смелостта (или наглостта) да кандидатства за предишното си място, усилията му бяха обречени на неуспех. Беше станал обект на присмех в един свят, в който някога се славеше като достоен гражданин. Кой редактор ще рискува да назначи Разюздания Джим? Кой ще се осмели да му възложи работа дори на хонорар? Сякаш леден юмрук стисна сърцето на младежа. Стори му се, че чува онова, което му бе прошепнал Бейлис на гарата: „Не постъпвате ли малко прибързано, господин Джеймс?“

Беше постъпил не само прибързано, но и безразсъдно. Беше се озовал в страна, където конкуренцията бе безмилостна и работа се намираще само за хора с професия. Господи, какво да прави?

Разбира се, може да се върне в Англия. Не, за нищо на света няма да го стори! При мисълта за това гордостта му се разбунтува. Номерът със завръщането на Блудния син си го бива, но губи ефекта си, ако отново цъфнеш у дома само две седмици след заминаването си. Освен това трябва да помисли и за благополучието на баща си. Според „Кроникъл“ Разюздания Джим бе най-мерзкия тип на света, но не чак толкова мерзък, че да се върне с подвита опашка и да провали бляскавото бъдеще на баща си, след като вече беше проявил доблестта да изчезне от хоризонта. Не, не и не! Завръщането в Лондон е немислимо.

Какво му става? Въздухът в Ню Йорк е свеж и здравословен, но човек не може да се храни с въздух. Очевидно трябва да си намери работа. Но каква?

Какво да направи?

Чувството за празнота в стомаха му подсказа отговора. Разбира се, това бе временно разрешение на проблема, ала много се понрави на Джими. Убедил се беше във вълшебното му въздействие по време на различни кризисни ситуации. Ще отиде да обядва и може би с храната ще дойде и вдъхновението.

Излезе от входа, прекоси улицата и хлътна в подлеза, водещ към метростанцията. За негов късмет мотрисата веднага пристигна и след няколко минути той се озова на обляната от слънчева светлина Гранд Сентръл. Тръгна на запад по Четирийсет и втора улица към хотела,

чийто ресторант беше известен с добрата си кухня. Още щом влезе във фойето, погледът му попадна на Ан Честър, която седеше на кресло до вратата. В миг лошото му настроение се изпари и той отново се превърна в жизнерадостен и весел младеж, душа на всяка компания.

— Как сте, господин Бейлис? Тук ли ще обядвате?

— Да, освен ако не предпочитате друго заведение — усмихна се той. — Дано не съм закъснял за срещата ни.

Младата жена се засмя. Джими забеляза, че носи зелена копринена рокля, която много ѝ отива.

— Няма да обядвам с вас. Имам среща с господин Ралстон и сестра му. Спомняте ли си господин Ралстон? И той пътуваше с „Атлантик“ и винаги сядаше до мен на палубата.

Джими беше потресен. Като си помисли, че бедното момиче на косъм се е разминало от ужаса да обядва с онзи нетърпим досадник Теди (дали пък не беше Едгар), краката му се подкосиха. Успя да се овладее и строго попита:

— В колко часа имахте среща?

— В един.

— Вече е един и пет. Разбира се, няма да чакате повече. Елате с мен, ще вземем такси.

— Изключено.

— Не ми отказвайте. Искам да поговорим за моето бъдеще.

— В никакъв случай не мога да си тръгна ей така — заяви Ан, стана и заедно с Джим се отправи към вратата. — Теди никога няма да ми прости. — А когато се качи в таксито и колата потегли, добави: — Съгласих се само защото ме помолихте да обсъдим вашето бъдеще. Нищо друго не би ме накарало да...

— Знам — прекъсна я младежът. — Знаех си, че мога да разчитам на съчувствието ви. Къде да отидем?

— Където предпочитате да обядвате. О, забравих, че за пръв път сте в Ню Йорк. Между другото какво е първото ви впечатление за хубавата ни страна?

— Прекрасна е, но ще ми се стори приказна, ако успея да си намеря работа.

— Кажете на шофьора да кара към „Делмонико“. Съвсем наблизо е, на Четирийсет и четвърта улица. Щом завием зад ъгъла, и сме там.

— Излиза, че зад ъгъла има доста интересни неща.

— За какво говорите? Не разбирам.

— Забравили сте разговора, който проведохме през онази бурна нощ на палубата на „Атлантик“. Заявихте, че не вярвате в съществуването на приятни изненади, които ви очакват зад ъгъла. Направихте и доста печални констатации относно любовта.

— Забранявам ви да обсъждате темата за любовта по време на обяд. Разкажете ми за плановете си.

— Любовта е неразделно свързана с бъдещето ми.

— Не и с непосредственото ви бъдеще. Намекнахте, че си търсите работа. Отказахте ли се от журналистическата кариера?

— Напълно и безвъзвратно.

— Много се радвам.

Таксито спря пред ресторанта. Когато избраха маса и Джими поръча, проявявайки неоправдана екстравагантност, Ан отново подхвана прекъснатия разговор:

— Най-важното е да си намерите някаква работа.

Джими се оглеждаше, наслаждавайки се на добре познатата му атмосфера в скъпия ресторант. Оставаха още няколко седмици до масовото напускане на Ню Йорк от жителите му, заминаващи да прекарат някъде лятната си отпуска. Посетителите до един бяха преуспяващи хора, които очевидно нямаха нито грижи, нито неплатени сметки. Въздухът бе изпълнен със специфичното ухание на богатство. Платежоспособността на гладко избръснатите мъже се потвърждаваше от изисканите тоалети на придружаващите ги дами. Джими с въздишка промълви:

— Така си е. Макар че за разнообразие ми се иска да бъда богат безделник. Според мен най-хубавата професия е да посещаваш татенцето си на работното му място и да го врънкаш да ти даде още една хилядарка.

Младата жена смръщи вежди и възкликна:

— Отвращавате ме. Не съм чувала по-цинично изявление. Трябва да се хванете на работа, и то незабавно.

— Някой ден — с плачевен тон отбеляза Джими — ще седя край пътя, капнал след непосилната работа в някоя фабрика, а вие ще минете покрай мен с лимузината си. Ще ви погледна и ще ви кажа: „Вие ме доведохте до това положение.“ Как ли ще се почувствате?

— Ще се гордея със стореното.

— В такъв случай въпросът не подлежи на по-нататъшно обсъждане. Да си призная, предпочитам да изчакам да ме осинови някой милионер, но щом настоявате да се хвана на работа... Келнер!

— Какво сте намислили? — попита Ан.

— Донесете ми азбучен указател за професиите — обърна се младежът към сервитьора, без да отговори на въпроса ѝ.

— Това пък за какво ви е? — изуми се тя.

— Ще си избира професия. Като вършиш нещо, препоръчително е да действаш методично.

Сервитьорът му донесе книга, подвързана в червено. Джими му благодари и я отвори на буква „А“, сетне напевно заговори:

— Какво ли ще стане момчето? — Заразгръща страниците. — Да речем, че стана администратор.

— Мислите ли, че ще се справите?

— Не мога да отговоря, докато не опитам. Възможно е да се окажа много способен в тази област. А какво ще кажете за професията „аранжор“?

— Какво ще аранжирате?

— Не е упоменато в справочника. Написано е само „аранжор“. Навярно като решиш да се захванеш с тази професия, сядаш и си намисляш какво ще аранжираш. Например мога да стана аранжор на аспержи.

— Моля?

— Ама как е възможно да сте толкова невежа. Аранжорите на аспержи продават онези сложни устройства, чрез които любимците на съдбата спускат аспержите в устите си... всъщност с въпросните устройства, наподобяващи скрипци, боравят хората от прислугата. Благородникът се обляга на стола си, а слугата спуска аспержата в устата му. Нововъведението почти е изместило старомодния метод зеленчукът да се набожда на вилица. Ала подозирам, че да стана аранжор на аспержи, ще ми е необходим начален капитал. Да опитаме на буква „Б“.

— Да опитаме омлета. Изглежда много апетитен — обади се Ан.

Джими поклати глава:

— Ще ровичкам в чинията си разсеяно, както подобава на делови човек, погълнат от много важно занимание. Хм, всички тези занятия са

доста безинтересни. Възможно е да посветя буйната си младост на бръснарската професия или пък да стана боцман, може пък и да не го сторя. Безсъмнено някого го очаква блестяща кариера като ваксаджия, но инстинктът ми подсказва, че това не е подходяща работа за... — Сепна се, защото за малко щеше да каже „за Джеймс Брейтуейт Крокър“ и потръпна от ужас. Поколеба се за миг и добави: — ... за Алджърнън Бейлис.

Ан се усмихна — изобщо не се учудваше, че баща му му е дал това име. Още си спомняше с топло чувство за стареца, когото бе зърнала на гарата. Сторил ѝ се бе много симпатичен, трогателно бе колко се гордееше със сина си.

— Наистина ли се казвате Алджърнън?

— Принуден съм да призная, че това е самата истина.

— Според мен баща ви е страхотен — заяви ни в клин, ни в ръкав събеседничката му.

Джими отново запрелиства справочника:

— Може би потомците ще ме знаят като Бейлис дерматолога или Бейлис детектива. Всъщност размислих — няма да стана детектив. Безсъмнено е достойна професия, но по детективите непрекъснато се стреля — току-виж съм загинал млад-зелен.

— Зарежете справочника и се заемете с обяда — посъветва го Ан, ала той замислено промърмори:

— Може би един ден внучетата ще седат на скута ми и ще ме питат със звънливите си гласчета: „Дядо, ще ни разкажеш ли как си станал еквилибрист?“ Е, какво ще кажете?

— Че трябва да се засрамите. Губите си времето вместо да разговаряте с мен или сериозно да се замислите с какво да се захванете.

Джими бързо запрелиства справочника и заяви:

— Само след минута ще ви посветя цялото си внимание. Развличайте се с нещо, докато приключа. Задайте си гатанка. Разкажете си анекдот. Отдайте се на размисли за живота... Не, не е подходящо... нито това... Не се виждам като жонгльор, зарзаватчия, инкасатор, коминочистач, лепач на афиши, маникюрист, натуралист, огнеборец, паркетния, резбар, свещеник, телеграфист, учител, фехтовчик, хигиенист, цирков артист, чертожник, шапкар, щангист, юрист или яйцепроизводител. — Затвори указателя и въздъхна: —

Остава ми само да умра от глад в някоя канавка. Тъй като не познавам Ню Йорк, ви моля да ми посочите подходяща за целта канавка.

В този момент в ресторанта влезе Безупречния — младеж, издокаран в костюм с безупречна кройка и с безупречно лъснати обувки, който огледа залата през монокъла си. Удоволствие бе да видиш такова въплъщение на изискаността, ала щом го зърна, Джими стреснато подскочи и не изпита естетическа наслада. С новодошлия бяха познати и само преди две седмици се бяха видели в лондонския клуб „Бейчлър“.

На света съществуваха много малко неща, в които да е напълно сигурен, и едно от тях бе, че ако Бартлинг (това бе истинското име на Безупречния) го забележеше, щеше да довтаса на масата и да го назове Крокър. Джими стисна зъби, твърдо решен да бъде Бейлис, само Бейлис и нищо друго освен Бейлис. Може би ако отрича истинската си самоличност, онзи ще се хване на въдицата. Реджи Бартлинг не се отличаваеше с особени умствени способности и вярваше на всичко, което му се каже.

Човекът с монокъла продължаваше да оглежда присъстващите. Когато в полезрението му се появи профилът на Джими, Безупречния изумено възкликна:

— Не може да бъде!

Реджиналд Бартлинг бе пристигнал в Ню Йорк сутринта, ала вече страдаше от самотата в огромния град. Беше предприел пътуването за развлечение и носеше куп препоръчителни писма, от които още не се беше възползвал. Измъчваше го носталгия, копнееше за приятел. И ето, че недалеч от него седеше Джими Крокър, най-добрият и весел компаньон в цял Лондон. Забърза към масата му и се провикна:

— Крокър, стари приятелю, нямах представа, че си тук. Кога пристигна?

Джими беше благодарен на съдбата, задето му бе посочила досадника навреме, та да се подготви психически. Ако Реджи го беше връхлетял изневиделица, положително щеше да се издаде при споменаване на истинското му име. Но тъй като предвиждаше какво ще се случи, продължи да разговаря с Ан, сякаш не подозираше, че се обръщат към него.

— Да му се не види! Джими Крокър!

Джими изигра ролята си като най-блестящия актьор на съвремието. Недоумяващо погледна Ан, сетне отново насочи взор към Бартлинг:

— Боя се, че грешите. Казвам се Бейлис.

Под безмилостния му поглед Бартлинг сякаш се спаружи. Спомни си всичко, което беше чул или чел за двойници. Смути се и лицето му пламна. Да интимничиш с непознат като с близък приятел беше проява на невъзпитание. Може би джентълменът и дамата са го помислили за мошеник. Човек с претенции за безупречност не може да постъпва толкова грубо. Продължи да се изчервява и ако някой внимателно го наблюдаваше, би си помислил, че се е изчервил чак до глезените. Заотстъпва, като пелтечеше извинения. Джими не беше безчувствен към страданията на лондонския си приятел; познаваше Реджи и маниакалния му стремеж към спазване на етикецията и знаеше какъв ужас е изживял, осъзнавайки, че е заговорил непознат. Ала колкото и да го съжеляваше, не можеше да постъпи по друг начин. Макар да бе сигурен, че Безупречния не ще намери покой и че ще прекара безброй безсънни нощи, беше твърдо решен да отстоява позициите си, та ако ще и през цялото лято. Пък и за самия Реджи беше благотворно от време на време да бъде подлаган на подобен шок, за да поразмърда закърнелия си мозък.

Погълнат от тези мисли, той отново се обърна към Ан, докато почервенелият като рак Бартлинг напусна ресторанта с цел да възстанови в друго заведение нормалното функциониране на нервните си центрове. Младата жена напрегнато се взираше в него, очите ѝ бяха разширени от изумление.

— Странно, нали? — безгрижно възкликна Джими и се възхити от неподозираните си актьорски способности. — Сигурно имам двойник. Какво име спомена господинът?

— Джими Крокър! — възкликна Ан.

Той взе чашата си, отпи от нея и я остави обратно на масата.

— А, точно тъй каза. Не знам защо имам усещането, че името ми е познато, че съм чувал да го споменават.

— Аз ви говорих за него онази вечер на палубата на парахода.

Джими недоверчиво я изглежда:

— Нима? О, да, разбира се, сега си спомних. Вие ненавиждате този Крокър, нали?

Ан продължаваше да се взира в него, сякаш пред очите ѝ се беше превърнал в непознато и необикновено същество.

— Дано не ме намразите, задето приличам на него — с невинно изражение промълви той. — Някой по рождение си е Джими Крокър, другиму натрапват това име. Не забравяйте, че принадлежа към втората група.

— И все пак случилото се е... необикновено и невероятно.

— О, да не преувеличаваме! Всеки ден четем във вестниците истории за двойници. Преди време научих за англичанин, когото все осъждали на затвор заради престъпления, извършени от негов двойник...

— Не това ме учудва. Знам, че има хора, които не са близнаци, а си приличат като две капки вода. Странното е, че с вас се запознахме точно сега. Всъщност целта на пътуването ми до Англия беше да накарам Джими Крокър да се върне тук.

— Какво?!

— Не се изразих правилно. Придружавах леля и чичо, които искаха да го убедят да заживее с тях.

Джими напълно се обърка — обясненията ѝ му се струваха все по-загадъчни.

— Но какво общо имат вашите роднини с него?

— Пропуснах да кажа, че те са и негови родственици. Сестрата на леля ми е омъжена за баща му.

— Но...

— Изглежда доста объркано, но всъщност не е. Изглежда, че напоследък не сте чели „Сънди Кроникъл“, където редовно публикуват описания на безобразията на Джими в Лондон. Наричат го Разюздания Джим и...

Когато беше прочел черно на бяло прякора си, младежът бе неприятно изненадан, ала като го чу от устата на Ан, му се стори още по-отвратителен. В този миг изпита още по-силни угризения на съвестта.

— И във вчерашния брой беше публикувана бележка за него...

— Прочетох я — побърза да я прекъсне той, за да си спести допълнителния коментар.

— Така ли? За да разберете по-добре що за човек е Джими Крокър, ще ви обясня, че лорд Пърси Уипъл, когото е нападнал в

клуба, е бил най-добрият му приятел. Мащехата му е споделила този факт с моята леля Неста. Според мен този човек е напълно деградирал. — Усмихна се и добави: — Защо оклюмахте, господин Бейлис? Горе главата. Може да приличате на Джими, но не сте... него... май е правилно да се каже, че вие не сте той. Важна е душата, не външността. Ако сте добродетелен и благороден по душа, както подобава на човек с името Алджърнън, няма значение, че си приличате като близък с Джими Крокър и разни негови приятели ви заговарят по ресторантите. Всъщност това дори е преимущество. Сигурна съм, че ако отидете при леля ми и изиграете ролята на разкалялия се грешник Джими Крокър, тя ще бъде на върха на щастието и ще изпълни всяко ваше желание. Кой знае, може да осъществите мечтата си да бъдете осиновен от милионерка. Защо не опитате? Няма да ви издам.

— Непременно ще го сторя, защото преди да ме разобличат и откарат в затвора, ще имам щастието да бъда близо до вас. Ще живеем в един дом, всеки ден ще разговаряме... — Гласът му пресекна от възмущение.

Ан извърна глава и заговори на въображаем събеседник:

— За нищо на света не пропускай излиянията му, скъпа. Толкова е красноречив! В родното му градче го наричаха Алджърнън Оратора.

Джими я изгледа накриво. Подигравателният ѝ тон го жегна, не одобряваше подобно лекомислие.

— Някой ден търпението ми ще се изчерпи и тогава...

— Нали не чухте онова, което току-що споделих с моята приятелка? — притеснено попита Ан. — Бях съвсем искрена. Приятно ми е да ви слушам. Говорите толкова прочувствено!

Джими възприе шеговития ѝ тон:

— Защо сте толкова безсърдечна? Тъкмо загрявах. След минута щяхте да чуete нещо заслужаващо вниманието ви. Ала сега сякаш ме попарихте с вряла вода. Хайде отново да поговорим с каква работа да се заема.

— Мислили ли сте каква професия най-много ще ви допадне?

— Иска ми се да си седя в кабинета, да подписвам чекове и да казвам на секретаря, че когато дойде господин Рокфелер, ще му отделя само пет минути. Но за тази цел ще ми трябва чекова книжка, а не притежавам такава. Е, все ще измисля с какво да се занимавам. А сега

ми разкажете нещо за себе си. Нека поне за малко да забравим бъдещето на моя милост.

След час Джими се раздели с Ан и тръгна по Бродуей. Вървеше, без да се оглежда, толкова беше погълнат от мислите си. Не можеше да повярва, че семейство Пет са прекосили океана само за да го убедят да се върне в родината. А най-неприятното беше, че след като съвсем доброволно се бе озовал в Ню Йорк, пътят му към блестящото бъдеще беше затворен от нещо, което бе сторил преди пет години (фактът, че не можеше да си го спомни, буквално го влудяваше) и което бе накарало Ан да го намрази за цял живот. Замечта се, като си спомни красивото ѝ лице, не усещаше, че се блъска в минувачите, движеше се като насън. Седмият пешеходец, в когото се препъна, го изтръгна от трансa, изричайки името, от което обстоятелствата го бяха принудили да се отрече:

— Джими Крокър!

Изненадата върна нашия герой към жестоката действителност — всъщност той изпита не само учудване, но и раздразнение. Абсурдно бе да пребивава инкогнито в град, в който не беше стъпвал от пет години, и да бъде разпознат едва ли не от първия срещнат. Намръщено изгледа натрапника. Видя пред себе си набит и широкоплещест младеж с грозновато лице, който радушно се усмихваше, а изражението му подсказваше, че изпитва уважение към нашия герой. Джими не беше добър физиономист, но дори човек със слаба памет веднага би познал натрапника, който, както се казва в рекламите, притежаваше индивидуален облик. Зърнеше ли го веднъж, човек никога нямаше да забрави счупения му нос, почти липсващото чело и клепналите му уши. Младият мъж се казваше Джери Мичъл и Джими не го беше виждал отпреди две години, когато се бяха срещнали в лондонския Национален спортен клуб. Веднага го позна и призова на помощ актьорските си способности, които неотдавна бе изпробвал върху Безупречния Реджи.

— Здрасти! — каза очуканият.

— Здравейте — учтиво му отвърна той. — С какво мога да ви бъда полезен?

Усмивката, озаряваща смачканата физиономия на Джери, помръкна.

— Ти си Джими Крокър, нали? — промърмори озадачено.

— Не съм. Родителите ми са ме кръстили Алджърнън. Алджърнън Бейлис, на вашите услуги.

Човекът се изчерви до уши:

— Извинете. Сбърках ви с мой познат.

Понечи да отmine, но Джими го спря. Чувстваше се много самотен, след като се бе разделил с Ан, и копнееше да общува с друго човешко същество.

— А пък аз наистина ви познах — заяви. — Вие сте Джери Мичъл. Преди четири години видях как разгромихте на ринга Кид Бърк.

Усмивката отново озари лицето на боксьора. Личеше си, че е поласкан от вниманието.

— Брей, няма все още има някой, който ме помни? Правичката да си кажа, вече не се боксирам. Работя за едно старче на име Пет. Ама че работа! Тъкмо той е чичо на Джими Крокър, за когото ви взех отначало. Да му се не види! Вие сте копие на онова момче! Като се блъснахте в мен, си рекох: „Я, Джими Крокър!“ Слушайте, много ли сте зает?

— Не особено.

— Елате да си побъбрим. Знам едно чудно местенце наблизно.

— С удоволствие.

Когато се настаниха на маса в „чудното местенце“, Джери Мичъл попита:

— Какво ще пиете? — Сетне с извинителен тон добави: — Самият аз напоследък пия само вода. Заряхах алкохола.

— Какво съвпадение — също и аз! — възкликна Джими. — Не виждам смисъл да се натрякваш и да ставаш за смях.

Това откровение накара боксьора да се замисли. Думите на непознатия прогониха съмнението, което витаеше в дълбините на съзнанието му. До този момент го терзаше смътното подозрение, че човекът пред него е Джими Крокър, който, Бог знае защо, играе ролята на някой си Бейлис. Ала сега бе убеден, че онзи казва истината. Джими никога не би се отказал от алкохола. Успокои се, че не е станал жертва на лоша шега, и поведе приятен разговор с новия си приятел.

[1] Буквално преведено името на героя означава „туршия с копър“. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Десет дни след завръщането си в Америка госпожа Пет покани гости в дома си на Ривърсайд Драйв. Всъщност това по-скоро бе официален прием, който нямаше за цел само да уведоми висшето нюйоркско общество, че една от най-видните му представителки отново се е заела със задълженията си. С блестящото светско празненство домакинята възнамеряваше да впечатли най-вече Хамънд Честър, бащата на Ан, който бе решил да прекара няколко дни в метрополиса, преди да се отправи на поредното си пътешествие в Южна Африка. По своему той беше много привързан към дъщеря си, макар дълбоко в сърцето си да се смяташе за оцетен, задето вместо момче му се е родило момиче. Ето защо, докато пътуваше от някоя пълна с диви животни пустош към друга, използваше всяка възможност да се отбие в Ню Йорк.

В големия салон, от чиито прозорци се разкриваше изглед към река Хъдзън, се бяха събрали странни личности, към които домакинята проявяваше предпочитание. Госпожа Пет се гордееше с бохемския дух на празненствата си и през последните две години се бе превърнала в дракон в човешки облик, като измъкваше гениите от скривалищата им и ги представяше на обществото. В салона се бяха разположили шестимата квартиранти-гении, чието присъствие в дома му вбесяваше господин Пет. В добавка домакинята беше подбрала толкова много творци от същата порода, които се срещаха около Уошингтон Скуеър, че помещението кънтеше от дрезгавите гласове на художници-футуристи, езотерични будисти, поети, декоратори и сценографи, разхождащи се сред по-обикновените членове на обществото, дошли да се запознаят със схващанията им. Мъже, които бяха приели нови религии, пиеха чай с жени с нови шапки. Проповедници на свободната любов разясняваха своето верую на хора, които дълги години несъзнателно му се бяха подчинявали.

Присъстващите се надвикваха и неусетно обогатяваха познанията си.

Хамънд Честър бе застанал до вратата с дъщеря си Ан и оглеждаше гостите с добродушното презрение, което изпитва голямото куче към глутница джафкащи палета. Беше едър мъж с постоянен слънчев загар. Двамата с Ан доста си приличаха. Приликата помежду им щеше да бъде поразителна, ако преди няколко години лицето му почти не беше отнесено от ноктите на разярен ягуар, с когото се бе спречкал в перуанската джунгла.

— Харесва ли ти този цирк? — обърна се той към дъщеря си.

— Не ми прави впечатление.

— От една страна, съжалявам, че се разделям толкова скоро с теб, но от друга, съм щастлив, задето потеглям довечера. Кой са тези хора?

Ан се огледа и заобяснява:

— Онзи там, дето разговаря с Лора Дилейн Портър, писателка-феминистка, е Ърнест Уиздън, прочутият драматург. Жената с късо подстриганата коса е Клара... забравих името ѝ, но знам, че е скулпторка. До нея...

Господин Честър едва потисна прозявката си и прекъсна поменика, като попита:

— Къде е старият Пит? Не присъства ли на тези забавления?

Младата жена се засмя:

— Бедничкият чичо Питър! Ако случайно се прибере от работа преди тълпата да се е разотишла, той се промъква в стаята си и остава там, докато се убеди, че е в безопасност. Последния път, когато го принудих да присъства на подобно събиране, някаква дама буквално го изтормози — спипа го натясно и поне час му говори за морала на финансистите, като от изказването ѝ личеше, че смята милионерите за измета на обществото.

— Даа-а, не е от хората, които могат да се защитят от нападките — замислено отбеляза Хамънд Честър, огледа се и попита: — Кой е онзи човек? Струва ми се, че съм го виждал някъде.

Сякаш силни водовъртежи раздвижваха множеството. Когато възникваше опасност масата от хора да се втвърди, нещо винаги я разбъркваше като с гигантска лъжица. Странното явление се дължеше на неуморните усилия на Неста Пет, която смяташе за задължение на добрата домакиня да кара гостите да общуват помежду си. От мига, в който поканените започнеха да пристигат, докато си тръгнеха, тя

непрестанно се движеше напред-назад досущ като ястреб, нахвърляш, се изневиделица върху пиленца. В резултат на решителните ѝ действия гостите непрекъснато се прегрупираха, подобно на миниатюрните фигурки по витрините на Бродуей, които се въртят върху метален диск, а при сблъсък с друга фигурка се разпръсват и се подреждат по различен начин. Тази особеност, характерна за приемите на госпожа Пет, подпомагаше гореспоменатото обогатяване на познанията, тъй като докато присъстваш на обсъждане на искреността на Оскар Уайлд, току-виж „лекторът“ се е сменил и си въвлечен в спор относно скритото послание на руския балет.

Неста Пет се вряза в групичка, пред която в този момент мършава жена най-изчерпателно разясняваше принципите на наказателното право, и дръпна встрани висок русокос младеж с глуповата физиономия. От няколко минути младият мъж седеше прав като свещ, с длани на коленете. Толкова напомняше на последния от редицата в представление на менестрели, че не би изненадал никого, ако започне да пее или да задава гатанки.

Ан проследи погледа на баща си:

— За онзи човек ли питаш, който разговаря с леля Неста? Ето, че се приближават към Уили Партридж.

— Да, за него. Кой е той?

— И още питаш, след като ти ни го представи. Това е лорд Уизбийч, който представи на чичо Пит препоръчително писмо от теб. Доколкото разбрах, запознали сте се в Канада.

— Сега си спомних. Запознахме се в Британска Колумбия, когато една нощ лагерувахме заедно. Не го бях виждал преди, не го срещнах никога повече. Каза, че му трябвало препоръчително писмо до стария Пит, затова надрасках с молив един-два реда на гърба на някакъв плик. Никога не съм виждал толкова добър покерджия. Направо ме ошушка.

Изглежда като герой от комична оперета, но всъщност умът му е като бръснач.

Ан изгледа баща си и замислено промълви:

— Странно е, че точно ти откриваш скрити добродетели у лорда, татко. Опитах се да си съставя мнение за него. Предложи ми да се омъжа за него.

— Нима? Навярно мнозина от тук присъстващите младежи искат същото, скъпа. — Господин Честър с интерес огледа дъщеря си, която

неусетно бе пораснала и се бе превърнала в красавица, макар за него още да беше дългокрако момиченце с къса поличка. — Сигурно непрекъснато им отказваш.

— Вярно е. Имам нещо като работно време — всеки делничен ден от десет до шестнайсет, с един час прекъсване за обедна почивка. Кандидатите се допускат само след представяне на визитна картичка.

— Харесва ли ти лорд Уизбийч?

— Честно да ти кажа, не съм сигурна. Много е симпатичен и което е по-важно, някак е по-различен. Повечето от познатите ми мъже като че са излезли от една и съща матрица. Лордът и един друг човек са единствените, които не си приличат като близнаци с останалите.

— Кой е този друг човек?

— Един почти непознат, с когото пътувах на „Атлантик“.

Хамънд Честър погледна часовника си и заяви:

— Сама прецени, Ан. Като си помисля, че си моя дъщеря, имам едно-едничко утешение... не, не се изразих правилно. Утешително е да знам, че не бива да се тревожа за теб. Не се налага да ти давам бащински съвети. Притежаваш три пъти повече здрав разум от мен, пък и не си от момичетата, дето на драго сърце приемат съвети. От ей такова хлапе знаеш какво искаш от живота... Слушай, ако ще ме изпращаш, най-добре да тръгваме. Къде е колата?

— Пред входа. Няма ли да се сбогуваш с леля Неста?

— Какво? Нима искаш да си пробивам път през глутницата койоти, които я заобикалят? — възкликна смелият ловец, а изражението му подсказваше, че е притеснен от нерадостната перспектива. — Побеснелите поети ще ме разкъсат на парчета. Освен това е глупаво да се сбогувам толкова тържествено, след като ще отсъствам за кратко време. Този път отивам съвсем наблизко, в Колумбия.

— Тъкмо ще се връщаш всяка седмица, за да прекарваш с нас двата почивни дни — иронично подхвърли младата жена.

Спря на прага, обърна се, погледна за миг към русокосия лорд Уизбийч, който оживено разговаряше с леля й и с Уили Партридж, сетне последва баща си. Мълчаливо седна зад волана на автомобила, тъй като беше погълната от мислите си. По природа бе независима и почти никога не търсеше морална подкрепа, но в момента й се искаше баща й да е по-грижовен. Тогава щеше да го помоли да й помогне за

разрешаването на проблем, който не ѝ даваше покой вече три седмици, откакто лорд Уизбийч ѝ предложи да се омъжи за него, а тя обеща да му даде отговор след завръщането си от Англия. Ето, че от няколко дни беше в Ню Йорк, но още не бе взела решение. Изпитваше раздразнение към себе си, защото харесваше хората, които мислят и действат решително, и сама се придържаше към това правило. Обичаше баща си и не се съмняваше, че той ѝ отвърща със същото, ала двамата отдавна се бяха отчуждили. Знаеше, че не може да очаква съвет от него.

Придружи го на борда на парахода, повъртя се около него като загрижена майка, а след като се сбогуваха, слезе на брега, качи се в колата и бавно потегли по обратния път. За пръв път в живота си се чувстваше неуверена. Преди да замине за Англия бе решила да се омъжи за лорда и не му беше отговорила незабавно само защото искаше на спокойствие да обмисли положението. До завръщането ѝ в Ню Йорк не я терзаеха никакви съмнения. Сетне поради неznайна причина идеята да се омъжи за лорд Уизбийч започна да ѝ се струва отблъскваща. А сега се колебаеше дали да се подчини на инстинкта си, или да избере брака.

Стигна до къщата на Ривърсайд Драйв, но не намали скоростта. Знаеше, че лордът очаква завръщането ѝ, а в момента единственото ѝ желание бе да остане сама. Питаше се дали е потисната от раздялата с баща си и реши, че именно това е причината. Всяко краткотрайно посещение на великия ловец временно нарушаваше душевното ѝ равновесие. Бавно шофираше по шосето край реката и размишляваше.

Твърдо бе решила да не се прибере у дома, преди да е взела окончателно решение.

Междувременно лорд Уизбийч разговаряше с госпожа Пет и с Уили, който беше изобретил взривното вещество, наречено „партриджит“. Когато чу някой да се обръща към него по име, младият човек бавно се обърна и високомерно изгледа натрапника, който бе дръзнал да наруши самовглъбяването на един велик мислител. Щом го заговореха, неизменно придобиваше надменното изражение и мнозина (между които и господин Пет) твърдяха, че с превзетите си маниери Уили прикрива празноумието си и че репутацията си на гениален изобретател дължи най-вече на блуждаещия си поглед, на буйната си грива, която често разресваше с пръсти, и на славата на покойния си

баща — великия изобретател Дуайт Партридж — Злите езици говореха, че експлозивът, наречен „партриджит“, е получен в резултат на научните експерименти, които бащата е провеждал непосредствено преди смъртта си. Специалистите в тази област бяха осведомени за опитите му за създаване на нов вид експлозив. Известно бе, че правителствени емисари от няколко чужди страни са проявили интерес към изобретението му.

Внезапно заболяване с фатален изход сложи край на обещаващата кариера на Партридж и светът го забрави, докато от интервю, публикувано в „Сънди Кроникъл“ (този неизчерпаем източник на информация за забележителни личности), стана ясно, че синът му е продължил научните му експерименти. Започнаха да се носят слухове за сензационно откритие, които Уили нито отричаше, нито потвърждаваше. Обвил се бе в загадъчно мълчание, което отлично пасваше на външността му.

След като бавно се обърна и погледът му срещна доверчивата, безхитростна физиономия на лорда, Уили се наду като пуяк и на лицето му цъфна същото изражение като на снимката му в „Кроникъл“.

— О, Уизбийч — промърмори.

Лордът сякаш не се засегна от покровителствения му тон, а поведе оживен разговор. Умееше да се държи непринудено и печелеше симпатиите на приятели и познати.

— Тъкмо казвах на госпожа Пет, че няма да се учудя, ако в най-скоро време моите съотечественици ви направят предложение относно изобретеното от вас вещество.

Уили мразеше да наричат партриджита „вещество“, но реши да го преглътне. Навярно всички англичани се изразяваха толкова префърцунено.

— Така ли мислите? — попита.

— Разбира се — намеси се домакинята, — Уили е патриот и пръв ще даде на нашето правителство възможността да...

— То се знае!

— Знаете какви са бюрократите по целия свят. Толкова са предпазливи и действат ужасно бавно...

— Вярно е. По принцип и нашите правителствени чиновници не са от най-бързите. Един мой приятел изобрети нещо, вече не си

спомням какво, но знам, че беше много полезно и практично приспособление, ала така и не може да ги накара да му дадат положителен или отрицателен отговор. Питам се дали не са опитали да се свържат с вас по време на престоя ви в Лондон.

— Всъщност останахме в Лондон само няколко часа. Между другото, лорд Уизбийч, сестра ми... — Неста Пет замълча за миг. Неприятен ѝ бе всякакъв разговор на тази тема, ала любопитството ѝ надделя: — ... сестра ми твърди, че сте големи приятели със заварения ѝ син Джеймс Крокър. Нямах представа, че го познавате.

Лордът като че се поколеба, сетне отвърна:

— Нали не е намислил да се върне тук? Жалко! Щеше да му се отрази благотворно. Вярно е, че ни свързва дългогодишно приятелство. Разбира се, Джими е малко откачен... извинете ме за грубия израз. Исках да кажа, че... — Той смутено замълча, после отново се обърна към Уили, опитвайки да замаже положението: — Как се справяте с вашето симпатично вещество?

Уили не бе съгласен да именува партриджита „вещество“ и трижди по-несъгласен да го наричат „симпатичен“. Ето защо когато отговори, в гласа му се прокрадна студенина:

— Престанах да се занимавам със симпатичното вещество.

— На проблем ли се натъкнахте? — съчувствено попита лордът.

— Напротив, опитите ми се оказаха успешни. В лабораторията ми има такова количество партриджит, че да вдигна във въздуха Ню Йорк.

— Уили! — възкликна госпожа Пет. — Защо не си го споделил с мен? Знаеш какъв интерес проявявам към изобретението ти.

— Завърших експериментите едва снощи — обяви геният, високомерно кимна и се отдалечи, като си мислеше, че нещо в този младеж не му допада. Запъти се към хората до прозореца, надявайки се да открие в тяхно лице по-добронамерени слушатели.

Лорд Уизбийч се обърна към домакинята и в миг престана да изглежда глуповат, сякаш бе свалил маската си. Втренчи се в Неста Пет и тя със смайване забеляза колко проникателен и интелигентен е погледът му.

— Госпожо Пет, разрешавате ли да говоря откровено?

Бедната жена бе изгубила ума и дума от промяната в него. Макар да го намираще доста симпатичен, винаги го бе смятала за доста

тъпичък, а сега пред нея стоеше човек, който очевидно притежаваше ум, и то остър като бръснач. Тя безмълвно кимна.

— Ако племенникът ви наистина е успял да изобрети нов експлозив, трябва да бъдете крайно предпазливи. Веществото не бива да остава в лабораторията, макар да съм сигурен, че той добре го е скрил. Най-добре е да се съхранява в сейф, например в сейфа, който се намира в библиотеката. Новините за великите открития се разпространяват със скоростта на светлината. Може би дори в момента лабораторията се наблюдава от хора, които чакат удобен случай да се доберат до веществото.

Всеки нерв на госпожа Пет, всички нейни мозъчни клетки, години наред нейни верни помощници при сътворяването на сензационни романи, неудържимо завибрираха от тези думи, произнесени шепнешком, което им придаваше още по-голям драматизъм. Хрумна ѝ, че никога досега не си е съставяла толкова погрешна преценка за човек, както за лорд Уизбийч.

— Дебнат ни шпиони, така ли? — попита с треперещ от възмущение глас.

— Тези хора мразят да им казват шпиони — шепнешком обясни събеседникът ѝ. — Всъщност са агенти на тайните служби, чиято единствена задача е да „разрешават“ подобни проблеми.

— Нали не намекувате, че ще се опитат да откраднат... — Гласът изневери на госпожа Пет.

— За тях няма да бъде кражба, а изпълнение на патриотичния дълг. Повярвайте ми, госпожо, мои приятели от английската тайна служба са ми разказвали такива истории, от които ще ви настръхне косата. Добре ги познавам и знам, че в цивилния живот са прекрасни и почтени хора, ала стават безмилостни и безскрупулни, когато изпълняват дълга си. Няма да ги спре нищо, абсолютно нищо. На ваше място бих подозирал всекиго, особено непознатите. — Приветливо се усмихна и добави: — Навярно си казвате, че е странно да чувате такъв съвет от човек, когото почти не познавате. Подозирайте ме, няма да ви се разсърдя. Важното е да бъдете в безопасност.

— За нищо на света не бих ви помислила за шпионин! — ужаси се госпожа Пет. — Имам ви пълно доверие. Пък и дори да беше възможно, щяхте ли да ме предупредите, ако наистина сте...

— Имате право — промърмори лордът. — Изобщо не ми беше хрумвало. И все пак ви съветвам да не се доверявате никому освен на мен. — Изведнъж млъкна, после прошепна: — Госпожо, не се оглеждайте. Почакайте. — Шепнеше толкова тихо, че тя едва различаваше думите. Кой е човекът зад вас? Установих, че ни е подслушвал. Обърнете се, но много бавно.

С престорена непринуденост Неста Пет извърна глава. Отначало си помисли, че събеседникът ѝ е намеквал за едного от групичката младежи, които, без да се съобразяват с изисканото общество наоколо, обсъждаха на висок глас шансовете за успех на отборите, състезаващи се за националната купа по бейзбол. После още мъничко извърна глава и установи, че е сгрешила. Между нея и шумната група младежи стоеше човек във фрак, който държеше поднос с чаши. Непознатият забеляза, че го наблюдават, стресна се, гузно наведе глава и бързо прекоси салона.

— Видяхте ли го? — прошепушна лордът. — Сама се убедихте, че ни е подслушвал. Кой е той? Съдейки по облеклото му, сигурно е вашият иконом. Какво знаете за него?

— Отскоро е при нас. Казва се Скинър.

— Отскоро ли? Значи не го познавате добре.

— Пристигна от Англия само преди три дни.

— От Англия ли? Как е попаднал в дома ви? Кой го е препоръчал?

— Моят съпруг му е предложил да го назначи, когато го е видял в дома на сестра ми в Лондон. Заминахме за Англия да посетим моята сестра Юджиния, по мъж Крокър. Този човек беше неин иконом и ни въведе в дома ѝ. Попитал съпруга ми за нещо, свързано с бейзбола, и му направил толкова добро впечатление, че предложил да го назначи. Човекът не му дал окончателен отговор, но очевидно е взел следващия параход, защото се появи тук няколко дни след завръщането ни.

Младият лорд тихо се изсмя, после промълви:

— Много хитро. По всичко личи, че е бил внедрен в дома на сестра ви.

— Какво да предприема? — гневно попита госпожа Пет.

— Нищо. Засега е невъзможно да направите каквото и да било, освен да си отваряте очите на четири. Наблюдавайте този Скинър.

Може би има съучастници. Не вярвам да работи сам. Подозирайте всички. Повярвайте, че...

В този момент откъм горния етаж се разнесе толкова оглушителен шум, че първоначално би могъл да се възприеме като следствие от преждевременното изпитание на партриджита, ала след секунда заприлича на предсмъртен писък на жертва на опасното изобретение. Писъкът достигна до най-отдалеченото ъгълче в къщата и оповести на обитателите й два неоспорими факта: че под покрива й някой страда и че този някой има здрави бели дробове.

Неистовият крясък оказа незабавно и внушително въздействие върху гостите в салона. Разговорите рязко секнаха, сякаш някой беше затворил крана на чешмата, от която се изливаха. Дванайсет дискусии върху същия брой свръхинтелектуални теми мигом прекъснаха, сякаш беше прозвучал тръбен зов, оповестяващ края на света. Пребледнели художници-футуристи се спогледаха с онемели поети-авангардисти, а театралните реформатори озадачено се втренчиха в будистите.

Внезапно настъпилата тишина само подсили странния звук, което помогна поне на едного от присъстващите да схване посланието му. Госпожа Пет наостри уши за миг, през който времето сякаш спря, нададе сърцераздирателен писък и се хвърли към вратата.

— Огдън! — изкрещя и се втурна нагоре по стълбата, като прескачаше по две стъпала наведнъж и набираше скорост в движение. Ненапразно казват, че най-добрата приятелка на едно момче е неговата майка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Докато в салона се вихреше празненството на разума и душата, във физкултурната зала на последния етаж Джери Мичъл чакаше господин Пет и запълваше времето си с усилен физически упражнения за поддържане на великолепната си форма. Ако гостите на Неста Пет не разговаряха толкова шумно, щяха да чуят приглушеното тупкане от юмручните му удари по боксовата круша.

След около пет минути той прекрати тренировката и забеляза, че е удостоен с присъствието на Огдън Форд. Шишкавият хлапак стоеше на прага и внимателно го наблюдаваше.

— Какво правиш? — попита след малко.

Джери избърса потта от челото си с огромната си ръкавица и отвърна:

— Тренирам.

Сетне се залови да сваля ръкавиците си, като наблюдаваше Огдън с неприкрито неодобрение. Беше вманиачен на тема „добра физическа форма“ и потръпваше от отвращение всеки път, щом зърнеше закръгления юноша. Огдън пък, както му беше обичай през дните, в които майка му устройваше приеми, около час се беше спотайвал пред салона, събирайки „пътен данък“ от минаващите покрай него подноси. Беше се натъпкал до пръсване, лицето му беше изцапано с конфитюр.

— Защо? — поинтересува се и облиза конфитюра върху дясната си страна.

— За да поддържам формата си.

— Защо я поддържаш?

Джери захвърли ръкавиците в гардеробчето си и отегчено процеди:

— Изчезвай!

— А?

— Разкарай се!

— А? — Прекаленото консумиране на сладкиши явно беше замъглило съзнанието на хлапака.

— Махай се оттук.

— Не искам.

Боксьорът започна да се изнервя. Седна и критично огледа неканения посетител.

— Сигурно винаги правиш само онова, което искаш — промърмори.

— Точно така — чистосърдечно отвърна дебелакът, сетне с безразличие добави: — Много ти е смешен носът. Какво си го правил, че да стане такъв?

Джери едва се сдържаше на мястото си. Не беше суетен, но беше доста чувствителен относно обонятелния си орган.

— Лизи вика, че никога не е виждала по-смешен нос — дърдореше хлапакът. — Казва, че все едно гледала герой от комикс.

Върху очуканата физиономия на Джери Мичъл плъзна руменина. Изобщо не смяташе Лизи Мърфи (която не беше първа хубавица) за авторитет по мъжката красота, ала осъзнаваше, че в този случай проклетницата донякъде има право; най-силно обаче го разгневи покровителственият тон на Огдън. Намръщено изгледа хлапака, който бе лишен от всякакво чувство за такт, и усети, че ръцете го засърбяха.

— Махай се! — повтори.

— Какво?

— Чупката от тук!

— Не ща! — категорично отсече Огдън. Бръкна в джоба на панталона си и извади лепкава маса, която някога е представлявала крем пита. Изгълта я на две хапки и с доволно изражение обясни: — Бях забравил сладкиша. Мери ми го даде на стълбата. И тя смята, че носът ти е смешен — добави, сякаш съобщаваше интересна клюка.

— Затваряй си човката! Млък! — изкрещя вбесеният боксьор.

— Ама защо ми викаш? Съобщавам ти какво я чух да казва.

Джери Мичъл скочи на крака и пристъпи към своя инквизитор, като шумно дишаше през обонятелния орган, подложен на толкова безмилостни критики. Беше галантен мъж и почитател на нежния пол, но мечтаеше Мери да му падне в ръцете, та да ѝ покаже къде зимуват раците. Въпросната дама работеше като камериерка и беше грозновата жена със суров поглед. Спечелила си беше омразата на боксьора най-

вече защото се бе сприятелила с любимата му Маги (или Селестин, както госпожа Пет държеше да я нарича). Той не разполагаше с конкретни доказателства, но подозираше, че Мери използва влиянието си върху Селестин да я насърчи да приеме ухажванията на шофьора Бигс — най-големия му съперник в борбата за спечелване на сърцето на девойката. По принцип изпитваше неприязън към камериерката, а след откровенията на Огдън му идваше да я удуши с голи ръце. За миг му хрумна да даде воля на чувствата си и да напляска хлапака, но се отказа при мисълта за неизбежните катастрофални последствия. Пребиваваше в тази къща от достатъчно дълго време, за да проумее, че господин Пет е кръгла нула в дома си (фактът, че дори глуповатият боксьор е стигнал до това заключение, би засегнал дълбоко въпросния джентълмен) и че не може да разчита на подкрепата му при конфликт с господарката Пет. Ако отвъртеше на хлапето няколко яки шамара — метод, който отдавна би трябвало да бъде прилаган при възпитанието на Огдън — със сигурност щеше да си навлече неутолимия ѝ гняв. Потисна желанието си за мъст и се захвана с прескачане на въже, надявайки се физическото натоварване да облекчи душевните му терзания.

Огдън, който още предъвкваше остатъците от крем питата, апатично го наблюдаваше. След малко се обади:

— Защо го правиш?

Джери Мичъл продължи да скача, без да му отвърне.

— Защо го правиш? Мислех, че само момичетата скачат на въже.

Джери Мичъл се престори, че не го е чул. Огдън помълча, сетне се върна към първоначалната тема:

— Онзи ден видях в някакво списание реклама за устройство, чрез което се променя формата на носа. Прикрепваш го на лицето си, когато си легнеш. Трябва да извърнкаш от стария да те обзаведе с това чудо на техниката.

Джери Мичъл вече се задъхваше.

— Искат ти се да бъдеш красив, нали? — неуморно продължи малкият дебеланко. — Не се преструвай, знам какво ти е в душичката. Чух как Мери обсъждаше носа ти с Биг и със Селестин. Сподели, че щом ти зърнела физиономията, мигом я напушвал смях.

Въжето се усука около краката на боксьора и той се просна в цял ръст на пода. Огдън отметна глава и избухна в смях. Обичаше

безплатните представления, а това му се стори особено забавно.

В живота на всеки човек настъпват моменти, когато инстинктът го подтиква да жертва бъдещето си, за да удовлетвори настояща потребност. Силните духом устояват на това опасно желание. Джери Мичъл не беше слабохарактерен, но волята му бе подложена на сурово изпитание. Раздразнението от присъствието на Огдън и отровните думи на хлапето бяха подкопали самообладанието му, както водните капки разяждат скалата. Преди минути беше устоял на изкушението да ликвидира противния дебелак, но новината, че любовта му е отритната, съчетана с нараненото му самолюбие, го накара да забрави за последствията. Скочи на крака, сграбчи Огдън в желязната си хватка и започна да прилага на практика възпитателните си методи, при което малкият нададе ужасяващия рев, накарал госпожа Пет да зареже изумените си гости и самоотвержено да му се притече на помощ.

Тя преодоля последните стъпала с пъргавината на дива коза, прескачаща скални пукнатини по заснежените склонове на Алпите, втурна се по коридора със скоростта на бегач на къси разстояния и финишира във физкултурния салон в мига, в който жадният за мъст Джери замахваше за единайсти път.

ЕДИНАЙСТА ГЛАВА

След по-малко от четвърт час — с такава скорост го бе застигнала ръката на Немезида, която по принцип не обича да бърза — Джери Мичъл с чанта в ръка и увесил нос, напусна богаташката къща през задната врата и тръгна към евтиния, но чист пансион на Деветдесет и седма улица, където нощуваше. Известен бе с пословичното си спокойствие, ала сега нервите му бяха обтегнати до скъсване от следобедните събития, а обезформените му уши още горяха от обидните епитети, с които го обсипа госпожа Пет, преди да го изхвърли от дома си.

Отгоре на всичко го обземаше паника поради необходимостта да обясни на Ан как е допуснал да бъде изритан. Знаеше колко голямо ще е разочарованието ѝ. Беше твърдо решена да отведе Огдън на място, където ще го научат на дисциплина, ала планът ѝ се проваляше, след като съюзникът ѝ вече не обитаваше къщата на Ривърсайд Драйв. Замисълът ѝ бе изграден върху присъствието му там, а ето, че за задоволяване на моментна прищявка той бе провалил всичко.

Дълго преди да стигне до кафеникавата каменна къща, която по нищо не се отличаваше от каменните къщи, издигащи се на всички нюйоркски улички, въодушевлението от безразсъдната му постъпка се изпари и бе заменено от тревожно очакване. Боготвореше Ан, но се страхуваше от гнева ѝ.

Добра се до пансиона и търсейки утеха в този скръбен час, се качи на втория етаж и застана пред вратата на стаята. Долови миризмата на тютюн, почука и щом му извикаха да влезе, натисна дръжката.

— Здравей, Бейлис — промърмори унило, седна на ръба на леглото и печално въздъхна.

Стаичката беше светла, но толкова малка, че да се мебелира бе почти немислимо; на пръв поглед изглеждаше истинско чудо, че леглото не заема цялото пространство. Все пак бяха останали няколко празни местенца, където бяха поставени умивалник, скрин и

миниатюрен люлеещ се стол. През прозореца, който според гениалния архитектурен проект бе прекалено голям за размерите на стаята, проникваха обилни количества от хладния вечерен въздух, а изгледът беше към няколко запуснати задни дворове. В пансионите само прозорците на богатите обитатели гледат към улицата.

На леглото се беше изтегнал Джими Крокър и пушеше лула от царевичен кочан. Беше по риза и без обувки, а на пода лежеше смачкан вечерният вестник. Младежът явно отдъхваше след изморителния ден, който бе прекарал.

Като чу тежката въздишка на Джери, вдигна глава, но мигновено я отпусна обратно на възглавницата, тъй като позата причиняваше болка във вратните му мускули.

— Какво има, приятелю? Изглеждаш ми угрижен. Имаш вид на човек, когото съдбата е ударила в душевния слънчев сплит или който е търсил със свещ пробив в газопровода на живота. Какво се е случило?

— Точка!

Поради продължителното си отсъствие от родината Джими срещаше затруднения при разтълкуване на мислите на боксьора, изречени на глас със странен диалект.

— Не те разбирам, приятелю. Дай бележка под линия.

— Уволниха ме!

Джими седна на леглото. Симпатягата-боксьор наистина беше загазил, а не изпаднал в неоправдана депресия. Необходимо бе да му окаже морална подкрепа.

— Искрено съжалявам — промълви. — Нищо чудно, че са ти потънали гемиите. Какво се случи?

— За всичко е виновен онзи тлъст хлапак Огдън! Довлече си телесата във физкултурния салон и взе да ме обижда, докато ми кипна келят и хубавичко го подредих. — За миг мрачното му лице се озари от доволна усмивка. — Ще ме запомни за цял живот! — Сетне усмивката му помръкна и той опечалено добави: — След това обаче... не, няма да ти описвам какво се случи. Важното е, че ме изритаха като мръсно псе.

Едва сега Джими прозря целия трагизъм на случилото се. Живееше в пансиона от деня, в който бе срещнал на Бродуей боксьора, и от дългите разговори с него бе информиран за порядките в дома на семейство Пет. Наясно бе, че всеки опит за превъзпитаване на Огдън Форд ще бъде третиран като углавно престъпление. Не го учуди и

фактът, че госпожа Пет е уволнила служител, който е бил назначен от съпруга ѝ. От все сърце съчувстваше на Джери заради сполетялото го нещастие и се опита да повдигне духа му.

— Според мен си постъпил правилно и заслужаваш похвала. Единственото, заради което заслужаваш упреци, е, че не си ликвидирал малкия. Все пак донякъде те оправдавам — навярно си щял да довършиш започнатото, ако не те бяха прекъснали. А сега да обсъдим бъдещето, което според мен не е толкова мрачно. Вярно е, че си загубил хубавата си работа, но човек с твоите способности винаги ще си намери още по-доходна служба. В Ню Йорк е фрашкано с милионери, страдащи от лошо храносмилане, които се нуждаят от услугите на личен треньор. Горещата глава, Кътбърт, слънцето още огрява света.

Ала Джери Мичъл беше неутешим. Поклати глава и изстена:

— Не мога да погледна в очите госпожица Ан. Как да ѝ кажа, че съм се провалил?

— Тя пък какво общо има с уволнението ти? — попита Джим, който при споменаването на любимата му моментално бе наострил уши.

За миг боксьорът се поколеба, но желанието да получи съчувствие и съвет надви вродената му предпазливост. Каза си, че няма нищо лошо да се довери на най-добрия си приятел.

— Работата е там — обясни с поверителен тон, — че с госпожица Ан бяхме намислили да отвлечем Огдън.

— Какво?!

— Не е това, дето си го мислиш. Ей сегичка ще ти обясня. С госпожицата стигнахме до заключението, че малкият е истинска напаст и че се нуждае от желязна ръка, която да го вкара в правия път. Ето защо решихме да го заведем при мой приятел, който има болница за кучета на Лонг Айленд. Казах на госпожица Ан, че само Бъд Смидърс ще оправи нашия шишко. Заслужава си да видиш как му докарват някое затлъстяло и противно псе, а той го превръща в куче, дето радва окото. Рекох си, че няколко седмици при Бъд ще се отразят благотворно на Огдън, и госпожица Ан подкрепи мнението ми. Измислихме идеален план, ама виж какво се случи. Всичко пропадна! Тя не може да се справи с дебеланкото без моя помощ. А как да ѝ помогна, като не ми дават да припаря в къщата?

Джими усети още по-силно възхищение към девойката, която вече беше поставил на пиедестал над останалите жени. Почти невъзможно бе да срещнеш очарователна и умна млада дама, която е готова да се разбунтува при най-малкото предизвикателство.

— Каква гениална идея!

Джери се усмихна, поласкан от похвалата, сетне отново потъна в печал.

— Сега разбираш какъв е проблемът. Как да се оправдая пред Ан? Сигурен съм, че никога няма да ми прости.

— Вярно е — започна Джими, — че съществува известен... — В този момент на вратата се почука и прислужницата, която беше момиче за всичко в пансиона, надникна в стаята:

— Господин Бейлис, случайно да сте виждали господин Мичъл... А, ето ви и вас, господине. Долу ви чака една дама. Рече, че се казва Честър.

Боксьорът безпомощно изгледа приятеля си:

— Какво да направя?

— Нищо — отсече Джими, скочи от леглото и грабна обувките си. — Ще се срещна с госпожицата вместо теб и ще ѝ обясня какво се е случило.

— Наистина ли? Ще ти бъда признателен до гроб...

— С удоволствие ще те заместя. Разчитай на мен.

Ан, която се беше прибрала у дома малко след трагедията, сполетяла Огдън, щом научи за изгонването на Джери, незабавно отиде в пансиона. Сега стоеше в приемната и с отвращение се взираше в статуетка на невръстния Саул^[1], поставена върху полицата над камината редом с купа с изкуствени плодове. Беше огорчена от съдбата и разгневена на Джери Мичъл. Като чу вратата да се отваря, се извърна с войнствено изражение, което бе заменено от изумление при вида на Джими.

— Господин Бейлис!

— Добър вечер, госпожице Честър. Ето, че отново се срещаме. Тук съм в ролята на посредник. Накратко казано, Джери Мичъл се страхуваше от срещата с вас, затова предложих да го заместя.

— Но как... как се озовахте тук?

— Живея в този пансион. — Проследи погледа ѝ, който се спря на картина, изобразяваща кротко пасящи крави. — Художничката е

племенница на хазайката и е завършила задочно школата по живопис в Уизахикон.

— Нима? Възможно ли е да живеете тук? — промърмори младата жена. През целия си живот бе обитавала домове, обзаведени с помощта на професионални декоратори, поради което обстановката ѝ се струваше по-отблъскваща, отколкото бе в действителност. — Каква отвратителна стая!

— Отвратителна ли? Навярно не забелязвате пианото. От мястото, където сте застанали, се разкрива прекрасна гледка към великолепното плюшено покривало. Направете няколко крачки на югоизток и закрийте очите си с длани, за да не бъдете заслепена. Ежедневно се устройват музикални вечеринки, на които присъстват всички пенсионери, които не са успели да се скатаят, предвиждайки вълнуващото събитие.

— За Бога, защо живеете тук, господин Бейлис?

— Защото съм в окаяно финансово състояние, госпожице. Защото парите на Бейлис се стопиха, покосени от коварна болест.

Ан невярващо го изгледа:

— Но... излиза, че онзи ден по време на обяда сте били напълно сериозен. А пък аз си помислих, че се шегувате. Реших, че по всяко време можете да започнете работа, не ми се вярваше, че се присмивате над себе си. Наистина ли няма с какво да се занимавате?

— О, занимавам се с много неща, за които не ми се заплаща. Изминавам километри по градските улици, хващам таксите, втурвам се в асансьори, излизам, отварям врати и казвам: „Добро утро“, след което ми отвързват, че нямат работа за мен. Дните ми са запълнени, но портфейлът ми е празен.

Ан беше изпълнена със съчувствие и напълно забрави за целта на посещенията си.

— Много ми е жал за вас. Бях убедена, че все ще намерите нещо подходящо.

— Отначало и аз вярвах в същото, после всички нюйоркски работодатели ме поляха със студена вода. Хора с различни религиозни, политически и прочие убеждения бяха единодушни, че в този град няма работа за мен. Само веднъж ми се предостави възможност да бъда финансов Титан — назначиха ме в един магазин на Бродуей със заплата десет долара седмично. Струваше ми се, че природата тихичко

ми напява: „Десет долара седмично... десет долара седмично“ и повярвайте, че едва ли в езика ни съществуват по-приятни думи. Но още на втория ден ме изхвърлиха и природата запя друга песен.

— Но защо ви уволниха?

— Вината не беше моя. Така е било писано. Наеха ме да рекламирам устройство, носещо търговското название „Лесно и чудесно“, което улесняваше завързването на вратовръзка. Работата ми се състоеше в това да стоя по риза на витрината на магазина, да скърцам със зъби и да подскачам от ярост, докато прилагам старомодния метод за завързване, след което да използвам „Лесно и чудесно“ и да засияя като пролетно слънце. За съжаление обърках табелките с надписите. Хилех се като побъркан, докато прилагах традиционния начин, и едва не се пръснах от ярост, когато показах табелката с надпис: „А сега ще опитам «Лесно и чудесно»“. Така и не разбрах защо многобройните зяпачи пред витрината се превиваха от смях, докато собственикът на магазина, който на връщане от обяд бе станал свидетел на представлението, беше тъй добър да ме осведоми. Напразно го убеждавах, че не съм го направил нарочно. Съжалявам, че ме уволни, макар да се чувствах като рибка в аквариум на онази витрина. Като заговорих за уволнения, си спомних за Джери Мичъл.

— О, в момента не ми е до него...

— Напротив, предлагам внимателно и задълбочено да обсъдим случилото се с него и възможните последствия. Той сподели с мен всичко.

Ан стреснато го изгледа:

— За какво намеквате?

— Че ми каза за плана ви. С други думи, аз също съм в играта.

— Знаете...

— Да, знам всичко във връзка с отвличането на Огдън. Известен ми е планът... заговорът... намерението ви.

Ан смаяно мълчеше, ето защо той смело продължи:

— Напълно одобрявам вашия план и съм готов да се включа, като заема мястото на Джери.

— Не разбирам...

— Спомняте ли си как по време на обяда, след като онзи джентълмен ме взе за Джими Крокър, вие подхвърлихте идеята да се появя в кантората на чичо ви и да се провъзглася за негов племенник.

Твърдяхте, че никой няма да се усъмни в самоличността ми. Точно това ще направя. Озова ли се в дома му, ще бъда на ваше разположение. Използвайте ме, както възнамерявахте да използвате Джери Мичъл.

— Но... но...

— Нима мислите, че ще се справя по-зле от него? Напротив. Обичам го като брат, но съм сигурен, че щеше да обърка нещо. Прекрасен човек е, ала главата отказва да му служи, възникнат ли проблеми, изискващи интелект и бърза мисъл. Имате късмет, че навреме отпадна от състезанието. За тази работа е необходим човек тактичен, умен, проницателен, инициативен и енергичен. — Замълча за миг и добави: — Човек като мен.

— Предложението ви е абсурдно. Дума да не става!

— Не бързайте да го отхвърлите с лека ръка. Сигурно с този Джими си приличаме като близнаци, иначе човекът в ресторанта нямаше да ме вземе за него. Доверете ми се, уверен съм, че ще се справя.

— И през ум не ми минава да...

— Утре сутринта точно в девет ще се появя в кантората на господин Пет — прекъсна я младежът. — Излишно е да спорим повече.

Ан мълчеше. Беше заета с обмисляне на идеята, която вече не ѝ се струваше толкова безумна. Планът на този господин Бейлис допаднаше на темперамента ѝ, дори сама би го предложила, ако ѝ беше хрумнал. Скоро неодобрителното ѝ изражение бе заменено от искрено възхищение към автора на гениалното хрумване. Тъкмо хора като него ѝ бяха по вкуса.

— Ако си спомняте, през онази бурна нощ на палубата на „Атлантик“ ме попитахте дали съм склонен към приключения — настояваше младежът. — Сега ви предоставям доказателства. Споменахте още, че Америка е страна с неограничени възможности. Сега разбирам, че не сте ме излъгали.

Ан помълча още няколко секунди, сетне промълви:

— Ако се съглася с вашия безумен план, ще ми обещаете ли нещо?

— Всичко каквото пожелаете.

— Първо, абсолютно забранявам да се излагате на риск, като се замесвате в отвлечане. — Забеляза, че той се кани да ѝ възрази, и му направи знак да не я прекъсва. — Все пак можете да ми окажете неоценима помощ. Както споменах, леля ми е готова да даде мило и драго само и само да върне в Ню Йорк Джими Крокър. От вас искам да я помолите отново да назначи Джери.

— Никога!

— Нали обещахте да изпълните всяко мое желание.

— Всяко освен това.

— Тогава целият план отпада.

Джими се замисли и промърмори:

— Не е работа за мен — ще пукна от скука.

— Само при това условие ще приема помощта ви.

— Добре... но да знаете, че го правя против волята си.

Ан облекчено въздъхна и седна.

— Страхотен сте, господин Бейлис. Много съм ви признателна.

— Няма за какво.

— Важното е, че ще помогнем на Огдън, нали?

— Безусловно.

— Но първо трябва да уточним някои подробности. Хрумна ми, че ще ви попитат кога сте пристигнали в Ню Йорк и ще се озадачат, задето не сте ги посетили веднага.

— Помислил съм и за това. Ако не ме лъже паметта, утре пристига параходът „Карония“... за всеки случай ще проверя името във вестника. Ще кажа, че съм пътувал с него.

— Много сте изобретателен. Слава Богу, че по време на пътуването с „Атлантик“ изобщо не се видяхте с чичо Пит.

— Какво да бъде поведението ми, когато отида в дома му? Дали да се държа наперено или скромно? Как би постъпил племенникът, когото не са виждали от пет години?

— Според мен, ако племенникът е със славата на Джими Крокър, ще допълзи на колене и с вдигнат бял флаг.

В коридора прозвуча звънец.

— Призив за вечеря — отбеляза Джими. — Ако не ме лъже обонянието, очаква ме вечният буламач, а за десерт ще поднесат сини сливи.

— Време е да тръгвам.

— До скоро.

Той я изпрати до вратата и остана на прага, докато стройната девойка изчезна в мрака. Сетне дълбоко си пое въздух и потънал в дълбок размисъл, тръгна към трапезарията.

[1] Последният от съдиите Израилеви, комуто е било съдено да помаже двама царе — Саул и Давид. Невръстният Саул е нарисуван от сър Джошуа Ренълд и репродукцията на тази картина е била задължителна за английските детски стаи. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСТА ГЛАВА

Когато в десет и половина на следващата заран Джими се появи в кантората на господин Пет (така и не бе осъществил намерението си да стане рано и да се озове на Пайн Стрийт точно в девет), бе в състояние на пълна бойна готовност. За да се подкрепи за изтощителния разговор с чичото, бе предпочел изисканите ястия в скъп ресторант пред отвратителната закуска в пансиона, с която напоследък оскверняваше стомаха си. Костюмът му беше изгладен, обувките — лъснати до блясък, а лицето му — гладко избръснато. Тези фактори, съчетани с удоволствието от прекрасното утро и с въодушевлението, което деловата атмосфера на търговската част на града предизвиква у човек, комуто не се налага да работи, подсилваха вродения му оптимизъм. Нещо му подсказваше, че събитията ще се развият благоприятно. Разбира се, положението му беше доста сложно — май трябваше да начертае диаграма, за да определи позицията си, но това не го смущаваше. Бе привърженик на теорията, че усложненията в живота стимулират мисловната дейност. Подаде визитката си на бдителния прислужник и лицето му се озари от такава доброта и сърдечност, че момчето, което не бе свикнало да вижда толкова жизнерадостни физиономии, се стресна и глътна дъвката си.

— Занеси това на шефа си, драги ми приятелю — усмихна се Джими. — Хайде, побързай.

Юношата се отдалечи, като си тътреше краката. От мястото зад бариерата, разделяща приемната от канцеларията, се разкриваше необикновена гледка: младежи с делови изражения и с ръкавели се занимаваха със загадъчните си задачи, които явно изискваха изписване на купища листове. Един от служителите така бе затрупан с хартия, че приличаше на плувец сред огромни вълни. Сърцето на Джими се стопли, докато наблюдаваше младите труженици. Усърдието им го радваше. Харесваше му, че около него кипи труд.

Прислужникът се върна, поклони се и каза:

— Моля, последвайте ме.

Поведението му бе много по-почтително. Реакцията на господин Пет при прочитане името на посетителя му беше направила силно впечатление. Най-странното бе, че макар в собствения си дом финансистът да бе кръгла нула, подчинените му дълбоко го уважаваха и се съобразяваха с мнението му.

За Питър Пет съобщението, че Джеймс Крокър чака в приемната, бе равностойно на новина за някакво чудо. Откакто се бяха върнали в Америка, не минаваше ден, без съпругата му да не скърби, задето не са успели да върнат в правия път младия грешник. След като Неста Пет прочете в „Сънди Кроникъл“ статията, описваща боксовия мач между Джими и лорд Пърси Уипъл, се разигра сцена, която сериозно обезпокои господин Пет. За пръв път откакто я познаваше, несломимата му съпруга се поддаде на отчаянието.

От всички някога изречени или написани думи, най-печални са тези две: „пропуснатата възможност“. Дори силна жена като Неста Пет би рухнала при осъзнаването, че по време на разговора със сестра си е разполагала с оръжие, чрез което да превърне разгрома в победа. Колчем си припомнеше как Юджиния самодоволно бе провъзгласила Пърси Уипъл за най-добрия приятел на заварения си син, докато в същия момент лордът се е възстановявал на легло след запознанството си с Джими Крокър, в сърцето на госпожа Пет сякаш се забиваше нажежено желязо. Мисълта за пропуснатата възможност не ѝ даваше покой. Щом разбра истината, мигновено ѝ хрумнаха поне шест коя от коя по-унищожителни реплики към сестра ѝ, които никога нямаше да има възможност да изрече.

И ето че като по чудо ѝ се предоставяше възможност да възстанови нараненото си самолюбие. При все изявленията на заварената му майка, може би дори напук на желанията ѝ, Джими Крокър беше пристигнал в Америка. Първата мисъл на господин Пет бе, че съпругата му „ще припадне от щастие“. Без да дочака излизането на прислужника, подскочи към младежа като палаво агънце и го потупа по гърба, като преливаше от дружелюбност.

— Скъпо момче! — извика. — Скъпо мое момче! Щастлив съм, че те виждам!

Отначало Джими остана слисан, после изпита облекчение и задоволство. Не беше очаквал толкова сърдечно посрещане. Най-много, на което се надяваше, бе да приемат появата му с хладна

учтивост. Намекнали му бяха, че семейство Пет гледат на него като на шугава овца и макар да е възможно да приемеш мършата обратно в стадото, не е задължително да любезничиш с нея.

— Много сте мил — промърмори смутено.

В продължение на няколко секунди двамата мълчаливо се измерваха с погледи. Господин Пет беше приятно изненадан, защото очакваше да види безвкусно облечен и нагъл младеж, подпухнал от алкохола. От своя страна Джими моментално изпита симпатия към чичото. И неговото въображение го беше подвело. Винаги си бе представял милионерите от Уол Стрийт като агресивни мъже с пронизващи очи и остри езици. По време на презокеанското пътуване само няколко пъти бе зърнал господин Пет отдалеч, поради което нямаше представа за характера му. Сега с изненада установи, че пред него стои симпатичен дребничък човек.

— Вече бяхме престанали да се надяваме, че ще се завърнете в родината — заяви Питър Пет.

Джими реши, че няма да е зле да изиграе ролята на разкаял се грешник:

— Не очаквах толкова радушно посрещане. Смятах, че имате много лошо мнение за мен.

С небрежно махване господин Пет погребва миналото и попита:

— Кога пристигнахте?

— Тази сутрин. С „Карония“.

— Как мина пътуването?

— Прекрасно. През цялото време не се появи нито една голяма вълна.

Отново замълчаха. На младежа му се стори, че чичото го оглежда по-внимателно, отколкото е необходимо да оцени физическата му привлекателност. Тъкмо се канеше да се осведоми за здравето на госпожа Пет или да опише делфините, които е видял по време на пътуването, за да придаде колорит и правдоподобност на разказа си, когато осъзна, че е направил гаф, и сърцето му едва не престана да бие. Като мнозина неопитни заговорници, двамата с Ан се бяха впуснали в много подробности. Сторило му се бе гениално да твърди, че е пристигнал тази сутрин и на пръв поглед идеята наистина си я биваше. Ала едва сега му хрумна, че щом е видял господин Пет на „Атлантик“, то и чичото го е забелязал. След миг подозренията му се потвърдиха.

— Сигурен съм, че съм ви виждал някъде — замислено отбеляза финансистът. — Но не мога да си спомня къде е било.

— Всички роднини добре ли са? — попита Джими.

— Сигурен съм.

— С нетърпение очаквам да ги видя.

— Виждал съм ви някъде...

— Нищо чудно.

— А? — попита господин Пет и подозрително го изглежда, след като не успя да разгадае смисъла на думите му. Младежът побърза да смени темата:

— На млад човек като мен, на когото предстои да поеме по житейския си път, гледката на една съвременна канцелария действа изключително стимулиращо. Колко трудолюбиви са вашите служители.

— Така е — отсече финансистът. — Точно така. — Доволен бе от обрата, който беше взел разговорът. Изгаряше от нетърпение да обсъди бъдещето с този младеж.

— Всички се трудят освен татко — подхвърли Джими.

Господин Пет недоумяващо го изглежда:

— Моля?

— Нищо.

Чичото усети смътно безпокойство. Подозираше, че му се надсмиват, но не схващаше по какъв начин. Престана да се усмихва и се превъплъти в ролята на делови човек.

— Вярвам, че щом сте се завърнали в родината, ще улегнете и здраво ще се захванете с работа.

— Работа ли? — изумено го изглежда младежът.

— Ще ви осигуря служба в моята кантора, както обещах на мащехата ви.

— Почакайте. Не проумявам нищо. Нима възнамерявате да ме назначите на работа?

— Разбира се. Убеден съм, че сте дошли при мен, защото сте осъзнали как пропилявате живота си и искате да ви дам възможност да се реализирате в моята кантора.

На езика на Джими бе да запротестира, да обясни на симпатичния човечец, че жестоко се е излъгал. Ненадейно си спомни за Ан и си замълча. Не бива да предприема нищо, което да провали

плана ѝ. На всяка цена трябва да умилюва чичото. За миг усети прилив на нежност към младата жена. Дано тя да разбере на каква жертва е готов в нейно име. Притежаваше вродено отвращение към всякаква работа и гледката на неуморните труженици в кантората го бе вдъхновила само защото му беше напомнила, че не е принуден да се занимава с подобна дейност. Ала като си помисли, че ще бъде една от тези трудолюбиви пчелички, спектакълът престана да бъде забавен и се превърна в трагедия. И все пак заради Ан бе готов дори на това. Съмняваше се, че който и да било рицар е правил подобна жертва в името на дамата на сърцето си.

— Съгласен съм — промърмори. — Бройте ме за свой служител. Да разбирам ли, че заемам същата длъжност като онези момчета отвън?

— Да.

— Не искам да ви се бъркам, но предлагам да ме назначите за помощник на онзи, дето още малко ще се удави сред купищата от хартия. Когато минавах покрай него, само носът му се подаваше на повърхността. Никога през живота си не съм виждал толкова усърдни служители. Стараят се да ги забележите, а? Сигурно се чувствате като техен надзирател.

Господин Пет се намръщи. Не му се нравеше пренебрежителното отношение към свещенодействието, което се извършваше в кантората му. Джими не се отнасяше с подобаваща сериозност към новия си живот. Питър Пет бе обсъждал с мнозина младежи назначаването им в своето предприятие, но никой не се беше държал като завърналия се блуден син.

— Предстои ви повратен момент в живота — заговори поучително. — Ще имате възможност да направите кариера, да се издигнете...

— В кърпа ми е вързано да се вдигам всяка сутрин в седем — прекъсна го младежът.

— Лекомислието няма да...

— Смея се, за да не заплача — обясни Джими. — Представете си какъв стрес ще бъде това за умен младеж, който се отвращава от работата. Бъдете мил с мен. Помолете надзирателите първоначално да правят компромиси с мен. Предполагам, че ще се справя с възложените ми задачи, но не искайте от мен да ги изпълнявам с удоволствие.

Вашата е лесна. Вие сте шефът. Прииска ли ви се да напуснете работа и да отидете на бейзболен мач, трябва само да обявите, че имате неотложна среща с господин Рокфелер. Докато аз ще се зария в купища хартия и ще изскачам на повърхността за глътка въздух само когато опасността да се задуша стане прекалено голяма.

Споменаването на любимата му игра смекчи сърцето на господин Пет. Когато отново заговори, тонът му вече не беше леден:

— Едно не ми е ясно — защо сте пътували чак дотук, щом нямате намерение да промените начина си на живот.

— Изпълнявам своя дълг. В живота на всеки от нас настъпва миг, когато се налага да избираме между удоволствието и задължението.

— Подозирам, че след тази история с лорд Пърси Уипъл оставането ви в Лондон не е било твърде желателно.

— Предполагането ви не е лишено от известна доза истина.

— Хрумвало ли ви е, млади човече, какъв риск поемам, като ви назначавам в моята кантора?

— Не се бойте. Минималното количество работа, която ще върша, няма да съсипе предприятието ви.

— Колебая се дали да не ви изпратя обратно в Лондон.

— Не може ли да постигнем компромис?

— Какъв?

— Да речем, че ми измислите някаква секретарска длъжност. Мисля, че от мен ще излезе способен секретар.

— Моите секретари са затрупани с работа.

— Схванах намека ви. Предложението отпада.

Господин Пет замислено потърка брадичката си.

— Честно казано, доста ме озадачавате.

— Точно така, винаги говорите честно — одобрително кимна младежът.

— Проклет да съм, ако знам как да постъпя с вас. Предлагам да дойдете у дома и заедно с леля ви да обсъдим положението. Най-важното е да престанете да се излагате.

— Не ми цепите басма, но за съжаление констатациите ви са правилни.

— Естествено ще живеете с нас.

— Много благодаря за поканата. Тъкмо се чудех как да ви помоля за подслон.

— Ще поговоря с Неста за вас. Все ще ви измислим някаква работа.

— Нямам нищо против да ви стана партньор — услужливо предложи Джими.

— Защо отново не се захванете с репортерство? Казват, че сте се справяли отлично.

— Едва ли в „Кроникъл“ ще ме посрещнат с отворени обятия. Навярно гледат на мен като на герой от скандалните хроники, не като на колега.

— Имате право. Вижте сега, защо станяхте за смях пред цял Лондон, та и в Ню Йорк? Като си помисля за скандала с онази барманка...

— Да погребем миналото — прекъсна го Джими. — Но не съм толкова голям грешник, както се опитват да ме изкарат. Знаеш как е, чичо Пит. — Интимното обръщение накара финансиста да се сепне, но навреме се овладя и си замълча. — Когато, тласкан от благородни подбуди, се опитваш да защитиш бедната девойка и да разнообразиш ежедневието ѝ, тя решава да съдере кожата ти. Освен това не беше барманка, а работеше в цветарски магазин.

— Не разбирам какво значение има професията ѝ.

— Има, и още как. Представи си каква е разликата между земното и романтичното. Дали някога си изпитвал върху себе си хипнотичното въздействие на магазин за цветя? Запомни го от мен, чичо Пит, всяка девойка е досущ ангел, когато е заобиколена от великолепни цветя. Действах безразсъдно под влияние на романтичната обстановка. Не бях на себе си. Прозрях грешката си едва когато видях девойката извън работното ѝ място. Но тази глава от живота ми завинаги е приключена. Вече съм нов човек — трезвомислещ и сериозен.

Междувременно господин Пет беше набрал някакъв телефонен номер. От слушалката се разнесе женски глас. Чичото затвори телефона и промърмори:

— Леля ви нареди веднага да отидем у дома.

— Готов съм. Пък и ти ще имаш оправдание да напуснеш работното си място. Обзалагам се, че си доволен от пристигането ми. Колата чака ли отвън или ще вземем метрото?

— С метрото ще стигнем по-бързо. Леля ви е много изненадана и много щастлива, че сте тук.

— Днес ощастливявам всеки, когото срещна — промърмори Джими, забеляза изпитателния поглед на събеседника си и продължи: — В главата ти се върти нещо, но не знам какво е. Защо ме гледаш така?

— Мислех си за нещо.

— Джими — подкани го младежът.

— А?

— Говори ми на „ти“. По този начин ще се отпусна и ще преодоля стеснението си.

— Стеснението ли? — изсмя се господин Пет. — Ако имах твоето нахалство... — Млъкна, тежко въздъхна и дружелюбно изгледа младежа. — Мисля, че си добро момче. Не в общоприетия смисъл, разбира се, но си различен от онази паплач... от онези хора в дома ми.

— Какви хора?

— Леля ти е нещо като покровителка на гениите в литературата. Напълнила е къщата ни с поети и тем подобни. Присъствието ти ще бъде за мен истинско удоволствие. Ще виждам поне едно нормално човешко същество. Не виждам как ще те вкараме в правия път, Джими, но съм много щастлив, че си тук.

— Добре го каза, чичо Пит! — възкликна младежът. — От мен да го знаеш, че си върхът. Ти си най-свестният финансов магнат, когото съм срещал.

ТРИНАЙСТА ГЛАВА

Господин Пет и Джими Крокър излязоха от метростанцията на Деветдесет и шеста улица и поеха към къщата на Ривърсайд Драйв. Подобно на всеки, който за пръв път зърнеше сградата, Джими изпадна в потрес, но бързо се окопити и последва чичото по павираната пътека, водеща към парадния вход.

— Леля ти сигурно е в гостната — отбеляза домакинът, докато отключваше вратата.

Влязоха и щом младежът се огледа, установи, че макар отвън къщата да е като трън в очите на почитателите на изящната архитектура, обзавеждането е дело на най-добрия нюйоркски декоратор.

— Човек би се чувствал като в рая в този дом, ако не му се налага да се съсипва от работа — отбеляза той.

— Не говори така пред леля си — сгълча го господин Пет. — Мисли, че вече си улегнал и си се върнал, за да се установиш тук.

— Определено ще го сторя. Така ще се закотвя за службата си, че и след двайсет години не ще успееш да се отървеш от мен.

Щом чичото отвори вратата на гостната, някакво космато същество изскочи от кошничката си, закова се посред стаята и пискливо залая. Беше Ейда, любимото померанско кученце на госпожа Пет. Чичото, който не криеше омразата си към животинчето, го изгледа накриво и въведе госта в приемната.

— Ето го и Джими Крокър, Неста.

Домакинята беше красива жена на средна възраст, която толкова приличаше на мащехата на Джими, че за миг той загуби самообладание и заекна:

— Д-добър ден. К-к-как си, лельо Неста?

Поведението му направи благоприятно впечатление на госпожа Пет, която изтълкува смущението му като проява на разкаяние.

— Останах безкрайно изненадана, когато Питър ми телефонира — отбеляза тя. — Нямах представа, че възнамерявате да се върнете в

родината. Добре дошли.

— Благодаря за ласкавите думи.

— Запознайте се с вашия братовчед Огдън.

Едва сега Джими забеляза момчето, което се бе разплуло на канапето. Хлапакът не си беше направил труда да стане при влизането на госта. Дори когато майка му го представи, се престори, че се е задълбочил в книгата, която четеше.

Джими се приближи до канапето и се втренчи в момчето. Беше превъзмогнал първоначалното си смущение и както обикновено ответната му реакция бе необмислена. Забучи пръст в ребрата на Огдън (или по-точно в отпуснатите му телеса), при което изуменият хлапак нададе кански писък.

— Значи ти си Огдън. Прави ми впечатление, че не растеш на височина, а на широчина. Досуц балон си. Какъв ли ти е диаметърът?

Думите му мигом накараха Неста Пет да си промени мнението за него. Беше потресена от пренебрежителното му отношение към любимия ѝ син.

— Моля да не безпокоите Огдън, Джеймс — процеди тя през стиснати зъби. — Днес не се чувства добре. Има стомашни болки.

— Пак си преял, нали, приятел? — закачливо подхвърли Джими. — И аз се тъпчех до пръсване, когато бях на неговата възраст. Всичките му болезки ще изчезнат, ако папка по-малко и прави повече физически упражнения.

— Какви ги дрънка тоя? — запротестира малкият шишко.

— Погледнете! — безгрижно продължи Джими и впи пръсти в меката плът на момчето. — Всичко това трябва да се стопи. Ето какво ще направим — ще си купя анцуг и гуменки и довечера с братовчеда ще потичаеме по булеварда. Ще му се отрази страхотно. Другата задължителна процедура е да скача на въже — незаменимо средство за онези, дето трябва да свалят излишните килограми. Само след няколко седмици буквално няма да познаете този юнак...

— Състоянието на Огдън е доста комплицирано — студено го прекъсна госпожа Пет. — За него се грижи доктор Бригиншоу, на когото имаме пълно доверие.

Настъпи гробно мълчание, което сякаш парализира присъстващите и което господин Пет се опита да наруши, като затътри

крака по пода и се изкашля. Съпругата му продължи все тъй с леден тон:

— Дано завръщането ви, господин Джеймс, да означава, че сте улегнали и сте решили да се захванете с някаква работа.

— Обещавам да се трудя като къртица — промърмори младежът, който не беше забравил предупреждението на чичото. — Лошото е, че в момента съществува известна несигурност за какво съм кадърен. С чичо Пит обсъдихме проблема, но не стигнахме до разрешение.

— Толкова ли не ти хрумва някаква професия? — намеси се господин Пет.

— Онзи ден прегледах целия справочник за професиите и...

— Онзи ден ли? Та нали си пристигнал днес.

— Искях да кажа, че го прелистих тази сутрин, докато търсех адреса ви — измъкна се младежът. — Струва ми се, че откакто параходът влезе в пристанището, са изминали няколко дни... Ето какво измислих — най-добре е задочно да се изуча за електроинженер или нещо подобно. Докато пътувах с метрото, четях списание и се натъкнах на страхотна реклама за гарантирано обучение във всякаква професия — от леярство до птицевъдство. Рекламният текст започваше така: „Тъпчите на едно място, защото ви липсва квалификация.“ Сякаш е написано тъкмо за мен. Още довчера ще им драсна няколко реда, та да ме осветлят как се отглеждат пилета.

Възможният коментар на госпожа Пет по въпроса с птицевъдството беше възпрепятстван от появата на Ан. От прозореца на стаята си младата жена бе видяла пристигането на Джими и на чичо си и след като изчака известно време младежът да бъде представен на госпожа Пет, се осмели да отиде в дневната, за да провери дали заговорът не е разкрит.

Онова, което зърна, я поуспокои. Наистина атмосферата беше малко напрегната, което според нея беше съвсем естествено предвид обстоятелствата. Внезапно се досети, че леля ѝ не я е осведомила за обаждането на господин Пет. Следователно би трябвало да бъде изненадана от присъствието на „непознатия“. Чичо ѝ се нагърби с представянето:

— Джими, това е племенницата ми Ан Честър. Ан, представям ти Джими Крокър.

Младежът се възхити от престорената ѝ изненада. Тази Ан беше истинска актриса.

— Джими Крокър ли? — сепна се тя.

Господин Пет се питаше дали да не добави, че двамата са стари познати, но благоразумно се въздържа. Неприятният инцидент с интервюто се беше случил преди пет години. Джими положително го е забравил, няма смисъл да го поставя в неловко положение. Ако пък Ан реши да възбуди старата вражда, нейна си работа.

— Разбрах, че сте се отказали от завръщането в родината — отбеляза младата жена.

— Размислих и промених решението си.

Господин Пет, който не откъсваше поглед от тях, ненадейно възкликна:

— Точно така! Цял ден се мъча да си спомня къде съм виждал Джими. Едва сега се сетих, че е било на борда на „Атлантик“!

Ан крадешком извърна очи към младежа и с облекчение установи, че ни най-малко не е разтревожен от застрашителното развитие на събитията.

— С „Атлантик“ ли пристигнахте, господин Крокър? — попита, ни лук яла, ни лук мирисала. — Не може да бъде. Ние също пътувахме с този параход и все щяхме да се срещнем на палубата или в каюткомпанията.

— Предлагам да си говорим на „ти“. Казвай ми Джими, „господин Крокър“ е прекалено официално. Та нали баща ми е вторият съпруг на сестрата на леля ти. Хората казват, че кръвта вода не става. А колкото до пътуването с „Атлантик“, имаш право — никога не съм стъпвал на борда му. Пристигнах с „Карония“, който тази сутрин хвърли котва в нийоркското пристанище.

— Бас държа, че с „Атлантик“ пътуваше младеж, който беше твое копие.

— Физиономията ми е доста обикновена, сигурно си приличам с много младежи по света — отбеляза Джими.

— Сигурно си спомняте човека, за когото говоря — настояваше чичото, без да му хрумва, че разпалва подозрението на двамина от присъстващите. — По време на обедите и вечерите се хранеше на съседната маса. Невъзможно е да не си го забелязала, Неста.

— Сигурно си забравил колко ме измъчваше морската болест и че изобщо не стъпвах в каюткомпанията.

— И ти ли не го помниш, Ан? Веднъж дори те видях да разговаряш с него на палубата.

— Нима? Въобще не се сещам за някой от спътниците ни, дето поне малко да прилича на Джими.

— Божичко, започвам да мисля, че съм се побъркал — озадачено промълви господин Пет. — Сигурно съм се припознал. — Погледна часовника си и добави: — Време е да се връщам на работа.

— Ще те придружа до някъде, чичо Пит — обади се младежът. — Тъкмо ще уредя да изпратят багажа ми тук.

— Защо не телефонираш в хотела? — попита господин Пет, който сякаш нарочно им подлагаше динена кора. — В кой хотел си оставил куфарите си?

— Налага се сам да отида, за да опаковам нещата си.

— Ще се върнеш ли за обяд? — поинтересува се Ан.

— Разбира се, ще уредя всичко само за половин час.

След като двамата излязоха, тя се поотпусна и с облекчение въздъхна. Всичко беше минало като по мед и масло.

Ала щастието ѝ беше мимолетно. Бе ѝ съдено да изпита шок, който разтърси нервната ѝ система. Неста Пет се приведе към нея и възбудено зашепна:

— Ан, забеляза ли нещо подозрително?

Младата жена с усилие се овладя.

— За какво намекваш, лельо Неста?

— За младежа, който се представя за Джими Крокър.

Ан се вкопчи в страничните облегалки на креслото.

— Не те разбирам, лельо — промърмори и се опита да се засмее. Стори ѝ се, че изминаха векове, докато гласните ѝ струни се задействат, ала звукът, изтръгнал се от гърлото ѝ, не приличаше на смях. — Откъде ти хрумна подобна нелепа идея? Никой освен Джими Крокър не знае за желанието ти да го доведеш обратно в Америка. Не си споделила намерението си с никого, нали?

Този аргумент накара госпожа Пет да се поколебае за миг, макар че не възнамеряваше да загърби подозренията си само защото са се оказали неоснователни.

— Те имат шпиони навсякъде — настойчиво прошепна.

— Кой са „те“?

— Служителите на чуждестранни тайни служби. Още вчера лорд Уизбийч ме предупреди да си отворям очите на четири и да подозирам всекиго. Съществувала реална опасност да се опитат да откраднат изобретението на Уили.

— Сигурно се е пошегувал.

— Напротив, говореше съвсем сериозно. Посъветва ме да подозирам всеки новодошъл...

— Този тип наистина е подозрителен — намеси се Огдън, който не беше помръднал от канапето.

Госпожа Пет се сепна:

— Миличък! Забравих, че си тук. — Сетне нададе вик, сякаш присъствието му я беше навело на ужасяваща мисъл: — Ами ако този човек е намислил да те отвлече? Как не ми хрумна по-рано!

Ан реши, че е крайно време да се намеси. Догадките на леля Неста обезпокоително се доближаваха до истината.

— Подозренията ти са плод на твоето богато въображение, лельо. Малко или много си повлияна от криминалните сюжети, които са залегнали в книгите ти. Невъзможно е младежът да е измамник — едва ли би поел толкова голям риск. Та нали моментално ще го разобличиш, ако чрез телеграма запиташ госпожа Крокър, дали завареният ѝ син е в Америка.

Блъфът беше доста смел, тъй като, ако последваше съвета ѝ, леля Неста щеше да разкрие заговора, но Ан бе принудена да рискува. Непременно трябваше да разбере дали лелята ще се допита до госпожа Крокър, или пък гордостта ще ѝ попречи да контактува със сестра си, с която беше в жесток конфликт. Замрялото ѝ за миг сърце отново затуптя, когато госпожа Пет с мрачна решителност обяви:

— За нищо на света няма да телеграфирам на Юджиния!

— Напълно те оправдавам, но измамникът не би могъл да знае какви са отношенията помежду ви.

— Имаш право.

Ан отново изпита облекчение, но следващите думи на лелята я накараха да настръхне.

— Едно не проумявам — защо чичо ти е толкова сигурен, че младежът е бил наш спътник на „Атлантик“?

— Навярно става въпрос за случайна прилика. Чичо Пит твърди, че съм разговаряла с онзи млад човек, следователно веднага щях да забележа приликата между него и Джими Крокър.

Неочаквано получи помощ откъдето най-малко се беше надявала.

— Знам за кого говореше чичо Пит — намеси са Огдън. — Въобще не приличаше на този нахалник.

Ан беше толкова признателна за навременната му намеса, че дори не се удиви. Реши, че хлапакът я е видял на палубата с някого от ухажорите, които по време на пътуването се лепяха за нея като мухи на мед.

Думите на любимото ѝ синче очевидно убедиха госпожа Пет, която промърмори:

— Май съм станала прекалено мнителна...

— Така си е, лельо Неста. Виновно е богатото ти въображение. Едва ли осъзнаваш какво безценно качество притежаваш. Като преписвах последния ти разказ, бях изумена от полета на фантазията ти. Споделих възторга си и с чичо Питър. Невъзможно е да притежаваш толкова развинтено въображение и да не си въобразяваш това-онова, нали?

Госпожа Пет престорено скромно се усмихна. Погледна към Ан с надеждата да чуе още комплименти, но племенницата ѝ вече си беше казала последната дума.

— Имаш право, скъпо мое дете — подхвана госпожа Пет, след като се убеди, че няма да последват нови похвални слова. — Колко глупаво от моя страна да заподозра собствения си племенник. Но предупреждението на лорд Уизбийч оказа върху мен по-силно въздействие, отколкото би оказало на човек с бедно въображение.

— Разбира се — промълви Ан. Беше на върха на щастието. Позволи си най-сетне да се отпусне — за щастие критичният момент беше отминал.

— За щастие — продължи леля ѝ, сякаш четеше мислите ѝ — има начин да проверим дали младежът наистина е Джеймс Крокър.

Ан отново се напрегна.

— Начин ли? Какъв начин?

— Нима не ти е хрумвало, скъпа, че Скинър години наред е живял в дома на Джими?

— Скинър... Кой е този Скинър? — промърмори младата жена. Името ѝ се струваше познато, ала ужасът дотолкова сковаваше мозъка ѝ, че му пречеше да функционира нормално.

— Новият иконом. Буквално го отвлякох от Юджиния. Когато отидохме да я посетим, именно той ни посрещна на вратата. Едва ли някой ще знае по-добре от него дали този млад човек е Джими Крокър, или е долен самозванец.

Ан усети, че е накрая на силите си. Не беше подготвена да се справи с неочаквания удар. Отчаяно си каза, че още в зародиш планът ѝ е бил обречен на неуспех. Ала най-важното в момента бе съучастникът ѝ да не се връща в дома, където ще бъде разобличен. Завръщането му би означавало да попадне в коварен капан. Скочи от стола. Трябваше да го предупреди! Трябваше да го пресрещне... Нищо чудно вече да е пред външната врата! С усилие овладя желанието си да изтича навън и престорено безгрижно изчурулика:

— Прекрасно хрумване, лельо Неста. Изобщо не се сетих за новия иконом. Така най-бързо и сигурно ще се освободиш от подозренията си... Дано по-скоро да сервират обяда. Умирам от глад.

С бавни стъпки се доближи до вратата, ала щом се озова в коридора, хукна надолу по стълбата и излезе на Ривърсайд Драйв. В този момент Джими се появи иззад ъгъла. Тя изтича към него и предупредително вдигна ръце.

ЧЕТИРИНАЙСТА ГЛАВА

Младежът спря като ударен от гръм. Неочакваната ѝ поява го стресна. Докато вървеше насам, мислеше само за нея, но не очакваше да я види как препуска към него и отчаяно размахва ръце.

— Какво се е случило? — попита.

Младата жена го дръпна в съседната уличка:

— Не бива да се връщаш у дома. Всичко се обърка!

— Така ли? Аз пък си мислех, че съм завладял сърцата им. Във всеки случай това още важи за чичо ти. Разделихме се като първи приятели. Уговорихме се утре да отидем на бейзболен мач. Той ще излъже в службата, че има среща със самия Карнеги.

— Проблемът не е в чичо Питър, а в леля Неста.

— Признавам, че вината е моя. Май бях доста нетактичен с нейния любим Огдън. Сигурно ми е сърдита, задето поощипах тлъстото хлапе...

— Няма нищо общо с Огдън — нетърпеливо го прекъсна Ан. — Положението е критично — леля Неста се е досетила, че не си истинският Джими Крокър.

— Не може да бъде!

— Опитах се да ѝ хвърля прах в очите, обаче тя не миряса. Решила е да те подложи на изпитание — ще престане да те подозира, ако икономът Скинър потвърди самоличността ти. Ако ли не, ще те обяви за измамник.

Джими озадачено смръщи чело:

— Сигурно се е побъркала. Не бях чувал за подобно изпитание. Представи си да обвини някого в измама само защото икономът ѝ не го познава. Убеден съм, че има стотици почтени люде, когото въпросният капацитет никога не е виждал.

— Скинър пристигна от Англия преди няколко дни. Напуснал е службата си при госпожа Крокър, за да работи при леля Неста. Схващаш ли връзката?

Младежът смаяно я зяпна. Ан говореше бавно и отчетливо, ала все пак му се стори, че не е разбрал правилно. Как е възможно някой си Скинър да е бил иконом в дома на мащехата му, след като Бейлис работеше за семейство Крокър откакто се бяха установили в Лондон?

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Тъкмо този Скинър ги е посрещнал, когато са посетили Юджиния Крокър. Чичо Пит се похвали, че има лична заслуга за привличане на този ценен кадър. Поговорили си в коридора и открил, че икономът е страстен почитател на бейзбола...

Невероятна мисъл прониза като мълния съзнанието на Джими. Беше толкова абсурдна, че той моментално я отхвърли. И все пак... напоследък се случваха изключително странни събития. Възможно ли бе...

— Как изглежда този Скинър?

— Нисък, набит, гладко избръснат. Допада ми. Мислех, че хората с неговата професия са като бездушни автомати, но той е симпатяга. Защо питаш?

— От любопитство.

— Сигурно си наясно, че не можеш да се върнеш в къщата. Икономът ще заяви, че не си Джими Крокър, и ще те арестуват.

— Не виждам причина за паника. Щом толкова приличам на Крокър, че чак приятелите му се припознават, защо и икономът да не се припознае?

— Но...

— Не бива толкова лесно да се отказваме. Ако този Скинър не ме познае, когато ни отвори, ще се убедим, че сме разкрити и ще имаме достатъчно време да изчезнем. Ако ли пък приликата ми с Джими Крокър го подведе, ще продължим да действваме според предварителния план. Предлагам да позвъним, а когато Скинър се появи, ще му кажа: „Радвам се да те видя, стари приятелю“ или нещо подобно. Той ще ме изгледа озадачено или ще започне да се умилква като вярно куче. Ще съобразим по-нататъшните си действия с реакцията на господин иконом.

Позвъниха на вратата. Дочуха се стъпки. Ан се вкопчи в рамото на Джими и прошепна:

— Настъпи часът на истината!

Вратата се отвори и подозренията на младежа се потвърдиха: на прага застана баща му, издокаран с фрак и почтително се поклони. Бог знае как и по каква причина се бе озовал в дома на семейство Пет, но присъствието му беше факт.

Джими знаеше колко чужди са му сдържаността и тактичността. Крокър старши беше от онези прями хора, които не умеят да прикриват чувствата си и ако попаднат в заплетена ситуация, незабавно искат да им бъде разяснена. Налагаше се да действа мигновено, докато изуменият му родител, откривайки го където най-малко е очаквал, не произнесе фаталните думи, които ще провалят всичко. Още миг и баща му щеше да възкликне: „Джими, момчето ми!“

Махна с ръка и небрежно подхвърли:

— О, Скинър, здравей. Госпожица Честър ми събщи, че си напуснал службата при мащехата ми. Сигурно си прекосил океана с предишния параход. Аз пристигнах с „Карония“. Май не си очаквал да ме видиш толкова скоро, а?

По лицето на господин Крокър сякаш премина спазъм, сетне той възвърна невъзмутимото си изражение. Бяха му подали реплика и припомняйки си актьорския занаят, „Скинър“ моментално се вживя в ролята си. Усмихна се и учтиво отвърна:

— Наистина съм изненадан, сър.

Сетне отстъпи встрани и ги покани да влязат. Джими забеляза облекчението на Ан, а възхищението, с което го изглежда, докато минаваше край него, замая главата му като силно вино. Не можа да се въздържи и зад гърба й одобрително потупа баща си по гърба. Пошляпването беше толкова силно, че отекна като изстрел на пистолет.

— Това пък какво беше? — възкликна Ан и се обърна.

— Май изгърмя ауспухът на кола — обясни Джими.

— Как мислиш, Скинър?

— Струва ми се, че не грешите, сър.

Когато младежът тръгна нагоре по стълбището, дочу шепот:

— Браво, момчето ми!

Господин Крокър му даваше бащината си благословия.

Ан влезе в гостната с гордо вдигната глава и победоносно изглежда нищо неподозиращата си леля.

— Току-що присъствах на трогателна сцена, лельо Неста. Идваше ми да се разплача, като наблюдавах срещата между верния стар служител и младия господар. Скинър едва не се побърка от радост, като видя Джими.

Госпожа Пет не успя да прикрие изненадата си.

— Искаш да кажеш, че Скинър е познал... — Тя млъкна, без да се доизкаже.

Младата жена се засмя:

— Разбира се, че позна Джими. Та нали само допреди десетина ни са били заедно в Лондон!

— Паметно събитие! — намеси се Джими. — Напомни ми за повторната среща на Одисеи с кучето Аргос, за която този умник — той потупа Огдън по главата (ненавистен за хлапака жест) — безсъмнено е чел, докато е изучавал класическата литература. Аз бях Одисеи, Скинър играеше ролята на пощурелия от радост пес.

Госпожа Пет не можеше да определи дали изпитва облекчение или разочарование, задето подозренията ѝ са се оказали безпочвени. Все пак може би облекчението беше преобладаващото чувство.

— Безсъмнено се е зарадвал отново да те види. Сигурно е бил и много изненадан.

— Имаш право, лельо Неста.

— След минута-две ще имаш удоволствието да се срещнеш с друг стар приятел.

Младежът, който тъкмо се канеше да се настани на най-удобното кресло, се вцепени в абсурдна поза.

— Друг ли? — промълви отчаяно.

Госпожа Пет погледна часовника си:

— Поканила съм на обяд лорд Уизбийч.

— Та той не познава Джими! — възкликна Ан.

— Когато разговарях с Юджиния в Лондон, тя ме осведоми, че лордът е сред най-добрите ти приятели, Джеймс.

Ан безпомощно погледна към Джими. Отново почувства, че не ще понесе ударите на съдбата, че е безсилна да преодолява препятствията, които провидението поставяше на пътя ѝ.

Джими пък проклинаше лошия си късмет, който бе изпречил лорд Уизбийч на пътя му. Знаеше, че е достатъчно да го познаят още един-двама приятели на Джими Крокър и Ан ще се усъмни в

историята му за случайната прилика. За щастие го беше видяла на гарата заедно с Бейлис, когото бе помислила за негов баща, но заблуждението ѝ нямаше да трае вечно. Лорд Уизбийч беше празноглав и досаден дърдорко, който сигурно щеше да се впусне с такива подробности в спомени за добрите стари времена, че само след пет минути тя щеше да прозре истината.

Вратата се отвори и икономът провъзгласи:

— Лорд Уизбийч.

— Боя се, че закъснях, госпожо Пет — промърмори новодошлият.

— Напротив, точен сте като истински англичанин. Милорд, приятно ми е да ви представя един ваш стар приятел, Джеймс Крокър.

Джими се поколеба за частица от секундата, сетне пристъпи към него и му подаде ръка:

— Здравей, Уизи! Как я караш, старче?

— 3-з-здравей, Джими!

Двамата младежи се спогледаха. В погледа на лорда се четеше облекчение, примесено с удивление. Лицето му, което допреди миг беше мъртвешки бледо, постепенно възвърна нормалния си цвят. Имаше вид на човек, който едва се съвзема от уплаха. Джими, който любопитно го наблюдаваше, не бе изненадан от реакцията му. Нямаше представа в каква игра е забъркан този човек, но в едно бе сигурен — че не го е виждал никога през живота си.

— Обядът е сервиран, госпожо — със звучен глас провъзгласи господин Крокър.

ПЕТНАЙСТА ГЛАВА

В изключително редки случаи Ан се примиряваше с присъствието на шестимата гении, които госпожа Пет беше настанила в дома си. По принцип изпитваше неприязън към цялата шайка и към всеки поотделно. Ала днес дори и бяха симпатични. Макар да си имаха слабости присъствието им спомагаше за поддържане на общ разговор, който иначе би се превърнал в диалог между Джими и лорд Уизбийч посветен на спомени за отминали времена. Ан още не можеше да се съвземе — този път от облекчението, което бе изпитала щом лордът поздрави Джими като стар приятел.

Изобщо не се надяваше, че това препятствие ще бъде преодоляно. Представяше си как Уизбийч смръщва вежди и изумено възкликва: „Но това не е Джими Крокър!“ След преживяния ужас се чувстваше безсилна и нямаше настроение да разговаря, ето защо с половин ухо слушаше бърборенето на поета Хауард Бемис, който се беше настанил от лавата ѝ страна. Разсеяно огледа хората насядали около масата. Унли Партридж обясняваше на госпожа Пет разликата между пикриновата киселина и тринитротулола (едва ли би могъл да избере по-подходяща тема за разговор по време на обяд), а Кларънс Реншо се опитваше да надвика останалите събеседници, изнасяйки беседа за функциите на хореичния спондей. На пръв поглед обедният „ритуал“ по нищо не се отличаваше от множеството подобни събирания, на които беше присъствала в този дом.

И все пак спокойствието ѝ се помрачаваше, докато гледаше как лорд Уизбийч изпод око наблюдава Джими, който се хранеше съсредоточено като човек принуден дни наред да консумира отвратителните буламачи в трапезарията на пансиона. През последните няколко дни беше преминал през толкова перипетии, че изобщо не се трогваше от никакви си загадъчни погледи. Беше сигурен, че след като се нахранят, мнимият лорд ще намери начин да си поговорят насаме. Той напълни чинията си от платото, което баща

му учтиво му поднесе. Внезапно осъзна, че госпожа Пет му говори нещо.

— Извинявай, лельо, не чух добре.

— Сигурно се чувстваш като у дома — любезно се усмихна лелята. Откакто лорд Уизбийч беше потвърдил самоличността на Джими, тя изпитваше угризения заради подозренията си към него и беше прекалено внимателна. — Присъствието на Скинър навярно ти напомня за Лондон.

Джими извърна поглед към баща си и обяви:

— Скинър е човек, достоен за уважение. Започнеш ли да го опознаваш, прекрасният му характер разцъфва пред теб като красиво цвете.

Блюдото в ръката на господин Крокър потрепна, но той запази невъзмутимото си изражение.

— Скинър няма скрити пороци — продължи младежът. — Душата му е като на невинен младенец.

Госпожа Пет изумено прикова поглед в този образец на съвършенство. Незнайно защо имаше усещането, че Джими ѝ се надсмива. Неприязънта ѝ към него се пробуди с нова сила.

— Години наред Скинър ми беше като баща — поднови монолога си той. — Притичваше ми се на помощ, паднех ли лошо, с целувки раната лекуваше и с приказки ме утешаваше. Така ли беше, Скинър?

Макар нервите ѝ да бяха изопнати и да седеше като на тръни, Ан неволно изпита симпатия към своя съучастник, който така блестящо се справяше с положението. Винаги беше смятала, че притежава голяма смелост и остър ум, ала признаваше, че при подобна ситуация би изгубила ума и думата. Възхищаваше се от Джими, същевременно не ѝ допадаше, че той привлича вниманието към себе си. Хрумна ѝ нещо, което смрази кръвта ѝ — ами ако съучастникът ѝ преиграе и възбуди подозрението на иконома и лорд Уизбийч? Искаше ѝ се да го предупреди, ала седеше доста далеч от него.

Джими пък се забавляваше както никога през живота си. Чувстваше, че присъствието му е като светъл лъч сред обитателите на къщата и че им е направил добро впечатление. Беше на върха на щастието. Харесваше му храната, харесваше му да бъде обслужван от баща си, харесваше му дори смахнатите типове, които очевидно му

бяха съквартиранти в този прекрасен дом. Съжеляваше, че господин Пет отсъства. Макар да го познаваше едва от няколко часа, изпитваше искрена привързаност към дребния човечец. Мислено се зарече да го отучи от порочния му навик да поставя работата пред удоволствията. Тъкмо планираше посещение на бейзболен мач заедно с баща си и с господин Пет, когато внезапно настъпилата тишина го изтръгна от приятните размисли. Отмести поглед от чинията си и забеляза, че всички присъстващи изумено наблюдават Уили Партридж. Той пък екзалтирано се вираше в епруветката, която беше извадил от джоба си и бе поставил до чинията си. Огледа сътрапезниците си и невъзмутимо заяви:

— В епруветката се съдържа достатъчно взривно вещество, че да вдигна във въздуха половината сгради в Ню Йорк.

Тишината беше нарушена от трясък. Господин Крокър бе изпуснал подноса.

— Ако изпуснем мъничката епруветка — продължи изобретателят, използвайки случилото се, за да илюстрира изявлението си, — ще полетим в небитието.

— Не я изпускай — посъветва го Джими. — Какво има в нея?

— Партриджит.

Госпожа Пет, която беше пребледняла като платно, рязко отмести стола си и стана.

— Уили, как смееш да носиш това със себе си? Какво си намислил?

Изобретателят покровителствено се усмихна:

— Няма никаква опасност, лельо Неста. Партриджитът избухва само при удар. Цяла сутрин нося епруветката в джоба си. — Той гальовно погледна стъкленницата, както любящ родител би погледнал скъпото си отроче. Ала госпожа Пет очевидно не вярваше в безопасността на изобретението.

— Веднага прибери това чудо в сейфа на чичо ти! — нареди на Уили.

— Не знам комбинацията.

— Обади се в кантората на Питър и го попитай.

— Както кажеш, лельо Неста. Но наистина няма опасност.

— Не го слагай в джоба си! — изкрещя тя. — Може да го изпуснеш. Върни се да го вземеш, когато научиш комбинацията.

— Добре, ще те послушам.

След излизането му сътрапезниците не подновиха разговорите си. Епруветката на масата им действаше потискащо като труп в морга. Хауард Бемис, който седеше най-близо до потенциалната бомба, малко по малко заотмества стола си, докато едва не се настани в скута на Ан. След малко изобретателят се върна с бодра стъпка. Грабна епруветката, пъкна я в джоба си и отново лиши компанията от присъствието си.

— Да не се учудите, ако чуете гръм и излетите през покрива — подхвърли Джими.

Уили се появи и зае мястото си на масата, ала настроението на присъстващите вече беше помрачено. Кларънс Реншо вече не се изказваше гръмогласно, а Хауард Бемис не поднови лекцията си за въздействието на Едгар Лий Мастърс върху съвременната литература. Госпожа Пет първа напусна трапезарията, Ан я последва. Гениите се изнизаха един подир друг. Джими допи кафето си, запали цигара и забеляза, че е останал сам със стария си приятел лорд Уизбийч и че той възнамерява да подхване поверителен разговор.

Русокосият млад мъж откри процедурата, като отвори вратата и огледа коридора. После отново се настани на стола си, втренчи се в Джими и прошепна:

— Каква ти е играта, приятел?

Джими недоумяващо го изгледа:

— Каква игра? Май има някакво недоразумение.

— Не се прави на света вода ненапита! — срязва го мнимият благородник. — Изплюй камъчето, и то веднага. Всеки момент може да ни прекъснат. Как се каваш? Защо си тук?

Джими повдигна вежди:

— Аз съм блудният племенник, който се е върнал в лоното на семейството.

— Престани да се майтапиш. Изобщо не ми е до шеги. От хората на Потър ли си?

— Кой е Потър?

— Много добре знаеш.

— Точно обратното. Никога не съм познавал човек с това име.

— Сериозно ли говориш?

— Честна дума.

— В такъв случай работиш сам, а?

— В момента съм безработен. Възнамерявам да изкарам задочен курс по аранжиране на аспержи.

— Повдига ми се от теб — намръщи се русокосият. — Какъв е смисълът да ме баламосваш? Защо не играеш с открити карти? И двамата сме тук с една и съща цел, няма полза да се конкурираме и да се насадим на пачи яйца.

— Доколкото разбирам, намекваш, че не си старият ми приятел лорд Уизбийч.

— Определено не съм. Както и ти не си старият ми приятел Джими Крокър.

— Какво те навежда на тази мисъл?

— Ако си истинският Джим, защо се престори, че ме познаваш? Честно да си призная, приятел, бая се шубелисах.

Джими се засмя:

— Щеше да се окажеш в доста неловко положение, ако бях този, за когото се представям.

— Ти също, братле, ако се сблъскаше с истинския лорд Уизбийч.

— Между другото кой си всъщност?

— Момчетата ми викат Джак Джентълмена.

— Защо? — любопитства Джими.

Мнимият лорд се престори, че не е чул въпроса, и продължи да го убеждава:

— В момента работя за Бърк. Слушай, да подходим разумно към проблема. Ще бъда напълно откровен и очаквам същото от теб.

— Значи шепнешком ще си споделяме това-онова.

Русокосият отново отиде до вратата и огледа коридора.

— Виждаш ми се нервничък — отбеляза Джими.

— Не ми се нрави този иконом. Не му е чиста работата.

— Мислиш ли, че е от хората на Потър?

— Нищо чудно. Определено не е онзи, за когото се представя, иначе нямаше да потвърди, че си Джими Крокър.

— Май потвърждаването, че съм Джими Крокър, е най-сигурното доказателство за почтеност.

— И той беше натясно — продължи русокосият. — Намерил се е в небрано лозе, докато си му дал знак, като си се престорил, че го познаваш. — Изглежда Джими и неохотно призна: — Бива си те, братче. Чудя се как ти стиска да цъфнеш тук. Рискувал си много, защото не си

знаел дали няма да се натъкнеш на някого, дето познава Джими. Какво ли щеше да те сполети, ако икономът наистина беше работил в дома на семейство Крокър?

— В нашата професия рисковете са неизбежни.

— Уморявам се само като си спомня какъв труд положих, за да се вмъкна в този дом. А твоя милост се появява изневиделица и те приемат с отворени обятия.

— Какво те накара да се представиш за лорд Уизбийч?

— Знаех, че няма да се издъня. Бяхме заедно на парахода и той сподели, че е предприел околосветско пътешествие и че ще остане в Ню Йорк само един ден. Ама не мисли, че ми беше лесно да приема неговата самоличност. Бърк ме посъветва да се запозная със стария Честър и да взема от него препоръчително писмо... Не щеш ли, след толкова усилия от моя страна се появяваш ти и заявяваш, че си се завърнал в родината. — За миг той замълча и се замисли колко несправедлива е била съдбата към него. — И тъй, какво ще предприемем, приятел?

— Относно какво?

— Относно присъствието на двама ни в този дом. Ще проявиш ли благоразумието да работим заедно и да делим наполовина, или ще играеш сам, рискувайки да провалиш всичко? Ще бъда откровен с теб. Няма смисъл да се надлъгваме, след като имаме еднаква цел — да се доберем до този... партриджит.

— Мислиш ли, че съществува такова взривно вещество?

— Престани да се правиш на божа кравичка — отвратено промърмори мнимият лорд. — Разбира се, че съществува. Чувал си за Дуайт Партридж, нали? На всички е известно, че е работил върху създаването на експлозива, а ето, че синът му размахва някаква епруветка и твърди, че може да вдигне във въздуха половината град. Какво е заключението? Младежът е довършил делото на баща си. Като го гледам колко е гламав, едва ли е имало много за довършване, иначе нямаше да се справи. Ако питаш мен, вместо глава има празна кратуна, но разполага и с партриджита. Ето защо с теб трябва да се споразумеем. Ако не се договорим, или ти ще ме прецакаш, или аз теб, обаче какъв е смисълът да поемаме излишни рискове? Обединим ли се, и за двама ни ще има достатъчно. Не по-зле от мен знаеш, че поне дузина големи държави ще наддават, за да притежават новия

експлозив. Хич не се притеснявай, че Бърк ще те преметне. Ще поговоря с него и ще те уредя.

Джими загаси цигарата в чинията си и отбеляза:

— Не съм красноречив оратор като Брут, но пък съм прочут с откровеността си. Ето защо заявявам, че не съм съгласен.

— Какво? Няма ли да бъдем комбина?

— Съжалявам, че ще те разочаровам, Уизи (ако ми разрешиш да те наричам така), но предложението ти не ме привлича. Отказвам да участвам в играта ти. Точно обратното — ей сегичка ще информирам леля Неста за змията, която се е загнездила в нейния рай.

— Ще ме предадеш, а?

— И то с голямо удоволствие.

Мнимият лорд подигравателно се изкиска:

— Ще го направиш на кукуво лято! Как ще обясниш, че преди обяда си ме обявил за своя стар приятел, а щом си се нахранил, си прозрял, че съм измамник? Не можеш да ме издадеш, защото ще издадеш и себе си. Ако не съм лорд Уизбийч, ти пък не си Джими Крокър.

Джими печално въздъхна:

— Ясно. Животът е доста сложен, нали?

Русокосият се изправи и промърмори:

— Обмисли положението, братле. Нищо няма да спечелиш, ако ме разкриеш. Така или иначе ще се добера до партриджита. Заедно ли сме, ще делим наполовина, иначе ще останеш с пръст в устата.

Напусна трапезарията, а Джими запали нова цигара и потъна в размисъл относно възникналите допълнителни усложнения. Джак Джентълмена, или както там му беше името, го беше поставил натясно. Обявеше ли го за мошеник, трябваше да признае собствената си измама. Замислено дръпна от цигарата си и за кой ли път съжали, задето през последните години така е опропастил репутацията си. Едва сега разбираше какво е изпитвал доктор Джекил, когато е попаднал в неловко положение заради компрометираното си „друго аз“ — мистър Хайд.

ШЕСТНАЙСТА ГЛАВА

След като напусна трапезарията, госпожа Пет се върна в гостната, за да бди до болничното канапе на любимото си синче. Беше сериозно разтревожена за Огдън. Бедничкият, днес сякаш не беше на себе си. Дори не беше опитал от бульона, който му поднасяха на обяд по лекарско предписание.

Прекося на пръсти салона и постави ледената си ръка върху челото на страдалеца.

— Престани! — отегчено промърмори той.

— Не се ли чувстваш малко по-добре, миличък?

— Не — отсече хлапакът. — Още по-скапан съм.

— Не си докоснал вкусния бульон.

— Дай го на котката.

— Искаш ли попара с мляко, съкровище?

— Пощади ме! — изстена шишкото.

Госпожа Пет печално въздъхна и седна до канапето. Какво съвпадение, че горкото дете почти винаги изпада в подобно състояние след нейните утринни приеми! Навярно чувствителната му натура реагира на голямото психическо натоварване. Разбира се, настоящата му депресия до известна степен бе предизвикана от бруталното поведение на Джери Мичъл. Кръвта ѝ кипваше, като си представеше жестокостите, на които вече бившият треньор бе подложил невинното ѝ синче. Никога не беше изпитвала ласкави чувства към боксьора. Не ѝ допадаше физиономията му не само от естетична гледна точка, но и защото долавяше в обезобразените му черти нещо свирепо и варварско. Едва сега разбираше, че е трябвало да послуша интуицията си. До днес бе отказвала да се подчини на лошото предчувствие и като всеки от нас, чието предчувствие се е сбъднало, дори в мъката си изпитваше известно задоволство. Беше убедена, че е надарена с изключителна прозорливост.

В гостната се възцари спокойствието на ранния следобед. Госпожа Пет се задълбочи в книгата си. Огдън гръмка хъркаше на

канапето, а кучето Ейда — в кошчето си в ъгъла на салона. През широко отворения прозорец нахлуваха топлината на лятното слънце и приглушеното бръмчене на колите, минаващи по булеварда. Тъкмо когато под влияние на упойващото спокойствие госпожа Пет задряма над книгата, вратата се отвори и в гостната влезе лорд Уизбийч.

Той набързо бе обмислил положението. Комбинативното мислене е задължително за онези, които се подвизават под името Джек Джентълмена и които упражняват професията си под заплахата на представителите на закона и на конкурентната банда на Потър. Накратко казано, в разстояние на няколко минути русокосият бе преценил, че най-добрата защита е нападението. Печелят най-вече онези, които рискуват. Всеки, който не притежаваше острия ум на мнимия лорд, би предпочел да остане пасивен след разговора с Джими. Ала след няколкоминутно съсредоточаване русокосият беше измислил гениален план и бързаше да го осъществи.

Появата му в гостната наруши блаженото спокойствие. Померанката, която до този момент кротко похъркваше, изскочи от кошчето си, озъби се и се втурна към Уизбийч, като лаеше истерично.

Мнимият лорд ненавиждаше малките кучета. Не само ги мразеше, но и се боеше от тях. Мнозина смели мъже са оцетени от тази слабост. Побърза да заеме позицията зад едно кресло и подвижна на животното:

— По-кротко! По-кротко!

Айда, която само вдигаше врява и въобще не възнамеряваше да атакува противника, продължи да му се зъби от безопасно разстояние, докато госпожа Пет не я сложи на скута си, където померанката благоволи да остане, макар да ръмжеше предизвикателно. Лордът се измъкна от убежището си, седна, като предпазливо се озърташе, и каза:

— Разполагате ли с време за разговор, госпожо?

— Разбира се. За мен е удоволствие да разговарям с вас.

Мнимият Уизбийч многозначително погледна към Огдън:

— Предпочитам да останем насаме.

— Огдън, скъпи — изчурулика госпожа Пет, — върви в стаята си, съблечи се и си легни. Мисля, че сънят ще ти се отрази благотворно.

За нейна изненада момчето не се възпротиви, а бавно се надигна от канапето и промърмори:

— Добре.

— Бедничкият, днес е много зле — отбеляза загрижената майка.
— Често му се случва да страда от стомашни болки... Защо пожелавате да останем насаме, лорд Уизбийч?

Русокосият приближи стола си до нейния и заговорнически зашепна:

— Госпожо, спомняте ли си какво ви казах вчера?

— Разбира се.

— Позволете да ви попитам какво знаете за човека, който се представя за Джими Крокър?

Неста Пет сепнато го изгледа. Спомни си, че бе казала почти същите думи пред Ан. Подозренията ѝ, които временно бяха приспани, когато и Скинър, и Уизбийч обявиха госта за Джими Крокър, отново се пробудиха. Предчувствията са като лавините — първото поражда куп други. Интуицията, която не я бе подвела по отношение на Джери Мичъл, би трябвало да ѝ подсказже, че този младеж е долен самозванец, представящ се за нейния племенник.

— Разбрах, че никога не сте виждали вашия млад родственик — продължи лордът.

— Вярно е, но...

— Този младеж не е вашият племенник — изрече русокосият със злобен тон.

Ледени тръпки побиха госпожа Пет. Божичко, наистина е била права!

— Но нали вие... — подхвана колебливо.

— Сигурно ще ме попитате защо съм се престорил, че го познавам. Трябваше да го сторя, за да го убедя, че не подозирам измамата.

— Значи сте убеден, че...

— Спомнете си вчерашното ми предупреждение.

— Но нали и Скинър потвърди самоличността му?

— Именно. Още едно доказателство, че с право съм се съмнявал в иконома. Ясно е като бял ден, че двамата са партньори. Планът им е елементарен: младежът лъже, че познава Скинър от години, а вие приемате думите му като доказателство за почтеността на иконома. Скинър пък заявява, че неочакваният гост е Джими Крокър и вие решавате, че най-сетне племенникът ви се е завърнал в родината.

Помислете — икономът също участва в заговора, щом обявява за Джими човек, който не е вашият родственик.

— Но защо вие...

— Вече ви обясних: нарочно се престорих, че приемам непознатия за Джими Крокър. В момента сте с вързани ръце. Не е престъпление да се представяш за някой друг. Ако го бях разобличил по време на първата ни среща, щяхте само да го изгоните от дома си. Но ако изчакаме, като се преструваме че нищо не подозираме, безсъмнено ще го заловим, докато се опитва да открадне изобретението на вашия племенник.

— Убеден ли сте, че е дошъл тук с тази цел?

— А с каква друга?

— Ами ако е намислил да похити Огдън?

Русокосият замислено смръщи чело. Тази възможност изобщо не му беше хрумнала.

— Твърде вероятно е — промърмори. — Доколкото ми е известно, вече са предприемани няколко опита за отвличане на сина ви.

— По едно време — гордо заяви госпожа Пет — Огдън беше най-добре охраняваното дете в Америка. Дори похитителите му бяха дали прякора „малкото съкровище“.

— Нищо чудно този тип да е намислил да отвлече момчето. Каквито и да са намеренията му, не бива да го изпускаме от поглед. — Той замълча и смутено се покашля. — Предварително моля за извинение, ако моето предложение ви се стори нахално... но ще ви бъде по-полезен, ако ме поканите да живея в дома ви. С удоволствие приех да ви посетя в провинциалното ви имение, но до заминаването ви остават две седмици, а междувременно...

— Веднага си пренесете багажа тук, милорд. Още днес!

— Според мен това е най-добрият план.

— Безкрайно съм ви благодарна за загрижеността.

— Толкова сте любезна с мен — прочувствено заяви русокосият, че изгарям от желание да ви се отблагодаря. Ето какво ще направим: още довечера ще се пренеса тук и ще наблюдавам двамата заговорници.

— Задължена съм ви, милорд.

— Няма за какво. За мен ще бъде истинско удоволствие.

Протегна ръка, но бързо я отдръпна, защото Ейда се опита да я захапне. Принуден от обстоятелствата да се сбогува с домакинята от разстояние, макар да предпочиташе по-интимното ръкостискане, той излезе от гостната.

Когато остана сама, госпожа Пет потъна в размисъл, опитвайки да сдържи възбудата си. Разкритията бяха разпалили богатото ѝ въображение на авторка на криминални романи. Възхищаваше се от лорда и безпрекословно му се доверяваше. Все пак се питаше как лордът едновременно ще държи под око двамата измамници, след като те пребиваваха на противоположните „географски полюси“ на къщата. Човекът, представящ се за Джими, обитаваше стаята за гости на последния етаж, а помещенията за прислугата бяха в сутерена. Струваше ѝ се неосъществимо Уизбийч да наблюдава Скинър, без да отклони вниманието си от младежа, или да следи Джими и едновременно да дебне иконома. Очевидно му беше необходим помощник.

Навярно заради хобито ѝ да пише криминални романи, за Неста Пет „детектив“ бе най-прекрасната дума. Харесваше всичко в детективите — проникателните им очи, хладнокръвните им усмивки и дори карираните им каскети. В театъра винаги си взимаше билет на първия ред и щом любимият ѝ герой излезеше на сцената, тя се привеждаше, за да не пропусне нито една негова реплика; когато в разказите си описваше детектив, перото ѝ летеше с неподозирана лекота. Едва ли ще е преувеличено да се каже, че прочутата писателка изпитваше платоническа любов към детективите и идеята да не се възползва от услугите на представител на тази достойна професия, след като присъствието му е абсолютно наложително, ѝ се стори невероятно глупава. По времето, когато Огдън бе отвлечен от похитителите, единственото ѝ утешение беше ежедневната среща с детективите. И сега изгаряше от желание да потърси помощта им.

Възпираше я само страхът да не засегне лорд Уизбийч. Младият човек се беше оказал толкова проникателен и толкова беше загрижен за нея, че щеше да му нанесе кръвна обида, ако потърси помощ от непознат. И все пак положението изискваше намесата на опитен специалист. По време на последния им разговор лордът беше намекнал, че е способен сам да се справи с измамниците, но макар да

бе прекрасен младеж, все пак не беше експерт в областта на шпионажа. Необходима му беше професионална помощ.

Телефонът стоеше на масичката, но непосветеният посетител никога нямаше да го забележи, тъй като по изричното настояване на декоратора апаратът беше скрит в плюшен бухал. До бухала стоеше телефонният указател, който беше подвързан с червен марокен, за да прилича на томчето с пълни събрани съчинения на Шекспир. Госпожа Пет престана да се колебае. Беше забравила адреса на агенцията, която бе използвала при отвличането на Огдън, но си спомняше названието ѝ, както и името на симпатичния собственик, който толкова съчувствено изслушваше съзливите ѝ монолози.

Вдигна слушалката и когато операторката я свърза с желания номер, каза:

— Желая да разговарям с господин Стърджис.

— На телефона.

— Драги господин Стърджис, питам се дали ще ви е удобно да дойдете у дома... да, незабавно. О, пропуснах да се представя — казвам се Неста Пет... запознахме се преди няколко години, когато фамилното ми име беше Форд... Точно така, аз съм майката на Огдън Форд. Искам да се посъветвам... Идвате веднага ли? Много ви благодаря. Дочуване.

Тя върна слушалката на вилката и облекчено въздъхна.

СЕДЕМНАЙСТА ГЛАВА

Джими още пушеше цигара след цигара и обмисляше положението, когато в трапезарията влезе Ан и възкликна:

— Ето къде си бил! Мислех, че си се качил в стаята си.

— Проведох изключително интересен и приятен разговор със стария ми приятел лорда.

— Божичко! За какво разговаряхте?

— О, засегнахме най-различни теми.

— Но не и за добрите стари времена, нали?

— Не сме се връщали към миналото.

— Той още вярва ли, че си Джими Крокър? Толкова съм нервна, че сякаш нещо ме е стиснало за гърлото.

— Не бива да се тревожиш. Положението е овладяно, всичко върви по мед и масло.

— Точно това ме притеснява. Казват, че много хубаво не е на хубаво. Поемаме страхотен риск, а пък появяването на Скинър и на лорд Уизбийч само усложни нещата. Всеки миг можеше да допуснеш фатална грешка. Слава Богу, че след като икономът и лордът потвърдиха самоличността ти, леля Неста престана да те подозира. Лошото е, че си разговарял с тях само за няколко минути. Ако останеш по-дълго с тези двамата, те също ще усетят, че нещо не е наред. Нямам представа как успя да заблудиш Уизбийч. Страхувах се, че той ще изтърси нещо за времето, когато заедно сте обикаляли увеселителните заведения в Лондон. Не бива да насилваме късмета си. Искам да отидеш при леля Неста и да я помолиш да разреши на Джери да се върне.

— Няма ли да ми разрешиш да участвам в отвличането вместо боксьора?

— Няма! Хайде, отивай при леля Неста!

— Слушам. Ами ако не успея да я убедя да прости на Джери?

— Сигурна съм, че ще изпълни всяко твое желание. Сам видя колко беше любезна с теб по време на обяда. Невъзможно е само за

половин час да е променила отношението си.

— Добре. Ще те послушам.

— След като разговаряш с нея, иди в библиотеката и ме чакай там. Обещах да закарам лорд Уизбийч до хотела му. Току-що го срещнах в коридора и той се похвали, че леля Неста го е поканила да ѝ гостува, та бързал да събере багажа си. Няма да се бавя повече от двацет минути. И запомни — чакай ме в библиотеката.

Новината разтревожи Джим.

— Какво, какво? Добре ли чух, че лордът ще се натресе тук?

— Да. Защо питаш?

— Просто така. Е, отивам да поговоря с леля Неста.

Когато Джими прекрачи прага на гостната, нищо не му подсказа, че само преди минути тук са се разиграли драматични събития. Телефонът беше в скривалището си, стопанката на дома отново седеше на стола, а померанката Ейда пак похъркваше в кошчето си. След като си беше осигурила съдействието на незаменимия господин Стърджис, госпожа Пет се успокои и се зачете в един свой роман. Ала щом зърна младежа, удоволствието от четивото се изпари. Предвид разкритията на лорд Уизбийч ѝ се стори, че долавя нещо заплашително в походката на човека, представящ се за племенника ѝ. Побиха я тръпки. В романа си „Светския гангстер“ (единична цена един долар и седемдесет и пет цента, запазени всички права за превод на чужди езици, включително и на фински) тя бе описала точно такъв мъж — хитър, привлекателен и опасен противник. Докато наблюдаваше Джими, си припомни за коварните планове на своя литературен герой Марсдън Тюк, който едва в последната глава си получаваше заслуженото, и ѝ се стори, че пред нея стои Тюк от плът и кръв. Беше го описала като красив мъж, който използва привлекателната си външност да мами по-лесно жертвите си, и тъй като Джими също бе представителен младеж, тя го отъждествяваше с безчестния Марсдън. Накратко казано, в момента бе най-малко склонна да удовлетвори каквато и да било негова молба. Щеше да го заподозре в задни мисли дори ако я питаше колко е часът.

Ала Джими тънеше в блажено неведение. Стори му се, че лелята го изгледа накриво, но изобщо не се усъмни, че го подозира в измама. Реши с подкупваща усмивка да спечели благоволенieto ѝ. Едва ли можеше да предприеме по-погрешен ход. Подкупващата усмивка на

Марсдън Тюк беше най-смъртоносното му оръжие. Подлъгани от нея, жертвите му бяха поверявали бижутата си и какво ли още не.

— Лельо Неста... — Джими се усмихна още по-широко. — Питам се дали да те помоля за една лична услуга.

Тя потръпна от наглостта му. Макар че беше долен тип, Марсдън не би могъл да прояви подобно безочие.

— Слушам те — едва успя да изрече. Гневът и възмущението сякаш я задушаваша.

— Тази сутрин случайно срещнах един стар приятел. Беше безкрайно опечален. Сподели, че си го уволнила... разбира се, съвсем заслужено. Сигурно се досещаш, че става дума за Джери Мичъл.

Госпожа Пет се вцепени от ужас. Заговорът се разрастваше, а заговорниците се увеличаваха. Вече знаеше, че към тях се числят младежът, представящ се за племенника ѝ, довереният иконом и личният треньор на съпруга ѝ, когото вчера бе имала благоразумието да изгони. Кой ли ще бъде следващият? Джери Мичъл не ѝ допадаше, но никога не би предположила, че е шпионин. И все пак сигурно е член на престъпната група, щом мнимият Джими Крокър твърдеше, че с него са стари приятели.

— Мичъл — продължи младежът, без да осъзнава какви чувства предизвиква със споменаването на това име — ми разказа какво се е случило вчера. Повярвай, че е много потиснат. Съжалява, задето е постъпил толкова грубо и без да се замисли. Помоли ме да се застъпя за него, да ти предам, че се разкайва от дъното на душата си и да ти напомня, че е бил безупречен служител. — Джими замълча. Лелята изобщо не реагираше, сякаш разпалената му реч не достигаше до слуха ѝ. Седеше изпъчена, като да беше глътнала бастун, позата ѝ беше някак отбранителна.

— Та както вече споменах, Джери е много опечален и моли за снизхождение — промърмори, установявайки, че красноречието му не я е затрогнало.

Настъпи неловко мълчание, нарушено от госпожа Пет:

— Откъде познаваш Мичъл?

— Едно време работех като репортер в „Кроникъл“ и присъствах на един-два мача на Джери. Той е прекрасно момче, а пък десният му прав е направо уникален...

— Не понасям професионалните боксьори и бях против назначаването на Мичъл — отсече госпожа Пет.

— Няма ли да го върнеш на работа? — плахо попита Джими.

— И през ум не ми минава!

— Той горчиво се разкайва.

— Разбира се, че ще се разкайва, ако в него е останало поне нещо човешко.

Младежът млъкна. Събитията не се развиваха според плана им. Страхуваше се, че за пръв път в живота си Ан няма да получи онова, което желае. За миг му хрумна, че това ще ѝ се отрази благоприятно, после се досети, че навярно ще го обвини заради неуспеха му. Очакваше го доста неприятно преживяване. Ето защо реши да направи последно усилие:

— Всъщност Джери обича Огдън като свой брат.

— Х-м — промърмори госпожа Пет.

— Сигурно горещината го е изнервила. При нормални обстоятелства не би ударил дори бездомно псе. Виждам съм го да го прави.

— Какво да прави?

— Да не удря бездомни псета.

— А-х-х-х! — изтръгна се от устните на Неста Пет. Джими напълно основателно реши, че възклицанието изразява неодобрение, недоверие и гняв. Беше сигурен, че мисията му е обречена на провал, ала реши да прояви нахалство:

— Да му кажа ли, че му прощаваш? Че може да се върне на работа.

— В никакъв случай!

Госпожа Пет не беше от страхливите, но неволно се раз-трепери, докато наблюдаваше как заговорниците плетат мрежата си пред очите ѝ. В този момент вече не беше само благодарна на лорд Уизбийч, а буквално го боготвореше. Ако не ѝ беше разкрил истината за мнимия ѝ племенник, навярно щеше да удовлетвори молбата на самозванеца и да върне боксьора на работа. Макар да мразеше Джери, допреди малко тя бе в толкова добро настроение, задето Джими е дошъл в дома ѝ напук на мащехата си и най-неочаквано мечтата ѝ се е сбъднала, та би изпълнила всяко негово желание. Ала лордът ѝ беше отворил очите за съзаклятниците, които крояха коварен план. Благодарение на него тя

беше в изгодната позиция на човек, който знае, че го мамят, и чака удобен момент да разобличи мошениците.

За миг се замисли дали да не приеме Джери обратно. Очевидно присъствието му беше необходимо за осъществяването на заговора. Хрумна ѝ да си поиграе със съзаклятниците като котка с мишка, но се досети, че след като самозванецът Джими и лъжливият Скинър също живеят под покрива ѝ, лорд Уизбийч и детективът ще бъдат заети със следенето им и няма да се зарадват на допълнителното усложнение. Погледна към часовника върху полицата над камината. Стърджис трябваше да се появи всеки момент, ако наистина е тръгнал веднага от службата си. Мисълта ѝ подейства успокояващо. С удоволствие ще повери съдбата си в ръцете на един професионален детектив.

Джими се запъти към вратата, но внезапно спря и се обърна, сякаш се надяваше последните му думи да смекчат сърцето ѝ:

— Никога повече няма да се случи. Вчерашният инцидент няма да се повтори, не бой се.

— Не се боя — кисело промърмори Неста Пет.

— Да го беше видяла как страдаше в деня, когато го беше изгонила...

— Ти пък как го видя? Твърдиш, че си пристигнал тази сутрин, от пристанището си отишъл в кантората на съпруга ми, а оттам — право у дома. Любопитна съм кога си се срещнал с Мичъл.

Веднага съжали за избухването, защото имаше опасност мошеникът да бъде нащрек, ако разбере, че го подозират, ала не успя да се сдържи и със задоволство установи как за миг събеседникът ѝ се обърка.

— Срещнах го, когато се върнах в хотела да си взема багажа — спокойно обясни Джими, който беше възвърнал самообладанието си.

По същия начин би реагирал Марсдън Тюк. Той винаги успяваше да се измъкне от заплетените ситуации. Страхът на госпожа Пет прерасна в ужас.

— Споделих с него — продължи младежът, — че любезно си ме поканила да ви гостувам. Тогава той ми разказа за неволите си и ме помоли да се застъпя за него. Ако беше видяла колко е посърнал и тъжен, щеше да ти домъчнее за него. Състрадателното ти женско сърце...

Разсъжденията му за състрадателното ѝ женско сърце бяха прекъснати от отварянето на вратата и от музикалния, почтителен глас на Крокър-баща:

— Господин Стърджис, мадам.

Детективът влезе с делова крачка, сякаш да подчертае, че времето му е скъпо, което си беше самата истина. — Международната детективска агенция, чийто собственик бе той, процъфтяваше. Стърджис приближаваше петдесетте, беше висок и мършав и кой знае защо приличаше на гладен копой. Очите му бяха хлътнали, устните му бяха тънки. Винаги се обличаше по последна мода, тъй като любимата му аксиома гласеше, че е възможно и детективът да изглежда като джентълмен. Враговете му подхвърляха зад гърба му, че прилича на надзирател във фабрика, който е облякъл официалния си неделен костюм. Външността му заблуди Джими, който преспокойно се оттегли, като помисли посетителя за някой от редовните гости на госпожа Пет.

Детективът изпитателно го огледа. Беше свикнал да оглежда по този начин всички около себе си. Не му струваше нищо и правеше добро впечатление на клиентите.

— Много се радвам, че дойдохте! — възкликна госпожа Пет. — Заповядайте, седнете.

Господин Стърджис се настани на стола, издърпа крачолите си, за да не се развалят ръбовете на панталона му (което един джентълмен никога не би допуснал) и изпитателно огледа домакинята. Сетне попита:

— Кой е младежът, с когото се сблъсках на вратата?

— Тъкмо за него искам да се посъветвам с вас.

Детективът се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си:

— Първо ми обяснете как се е озовал в дома ви.

— Представи се за племенника ми Джеймс Крокър.

— Нима не познавате собствения си племенник?

— Никога не съм го виждала, пък и не ми е кръвен родственик.

Преди няколко години сестра ми се омъжи за втори път. Не одобрявах брака ѝ и отказах да се запозная с бъдещия ѝ съпруг (който беше вдовец) и със сина му. Наскоро предприех пътуване до Англия, където те живеят, и помолих сестра ми да разреши на момчето да се върне в Америка и да работи в кантората на съпруга ми. Тя категорично отказа

и ние се върнахме в Ню Йорк. Представете си колко се изненадах, когато съпругът ми телефонира, за да ми съобщи, че Джими Крокър неочаквано е пристигнал и в момента се намира в службата му. Дойдоха тук и отначало не се усъмних в самоличността на младежа. Държеше се разюздано, както би се държал истинският Джими според онова, което знам за него.

Детективът кимна:

— И аз четох статията в „Кроникъл“. Продължавайте.

— Може да ви се стори странно, но още щом го зърнах, разбрах, че не му е чиста работата. Вярно е, че той успя напълно да заблуди съпруга ми и племенницата ми, която също живее тук. Но аз бях нащрек поради причини, които засега предпочитам да запазя в тайна. Подозрението ми се възбуди след твърденията на господин Пет, че е забелязал младежа по време на пътуването ни с „Атлантик“, докато „Джими“ настояваше, че е пристигнал тази сутрин с „Карония“.

— Сигурна ли сте в изявлението му, че параходът му е пуснал котва в пристанището днес сутринта?

— Упорито защитаваше тази версия. За съжаление не бих могла да го улича в лъжа, тъй като по време на пътуването ни не излязох от каютата... нали разбирате, заради морската болест. Обаче нещо ми подсказваше, че не казва истината. Не знаех как да проверя твърденията му, после се досетих, че новият ми иконом Скинър доскоро е работил при сестра ми.

— Сигурно е онзи, който ме посрещна на вратата.

— Точно така. Само преди няколко дни пристигна от Лондон. Реших да изчакам срещата му с младежа и да наблюдавам реакцията му. Нали разбирате, когато измамникът за пръв път прекрачи прага на дома ми, не видях икономата, защото съпругът ми сам си е отключил вратата.

— Ясно — промърмори детективът и изпитателно огледа Ейда, която душеше глезените му. — Решили сте, че ако Скинър познае младежа, ще получите доказателство за самоличността на неочаквания гост.

— Именно.

— И той го е познал, така ли?

— Да, но още не сте чули цялата история. Наистина го позна и временно се успокоих, но все ми се струваше, че и на този Скинър не

му е чиста работата. Откровено казано, се съмнявах и в него, тъй като лорд Уизбийч ме беше предупредил да не се доверявам на непознати. Лордът е мой добър приятел, с когото се познаваме от години. Потомък е на благородната фамилия Уизбийч от Шропшир.

— Не се и съмнявам — вметна господин Стърджис.

— Бил е близък и с племенника ми Джими. Днес го бях поканила на обяд и той ме изправи лице в лице с измамника. Престори се, че го познава, за да не възбуди подозренията му, сетне насаме ми довери, че никога през живота си не е виждал този човек.

Тя замълча, сякаш очакваше детективът да коментира думите ѝ. Стърджис загадъчно се усмихна.

— Но това не е всичко — възбудено продължи Неста Пет. — Съпругът ми имаше нещо като личен треньор, някой си Джери Мичъл. Вчера го уволних заради провинение, което не желая да обсъждам. А днес... всъщност минути реди да дойдете, самозваният Джими Крокър се опита да ме убеди да върна на работа онзи тип. Не мислите ли, че е безкрайно подозрително?

Детективът отново загадъчно се усмихна. Сетне се втренчи в госпожа Пет и заговори:

— Радвам се, че потърсихте помощта ми. Случаят изисква намесата на професионалист като мен. Ще ви доверя нещо, госпожо. Прочут съм като добър физиономист. Казвате, че младежът е пристигнал тази сутрин, а пък аз преди повече от седмица го видях в едно заведение на Бродуей.

— Не думайте!

— При това разговаряше с Джери Мичъл. Познавам по физиономия вашия бивш служител, който беше известен боксьор.

Госпожа Пет изстена.

— И това не е всичко, както сама казахте преди малко. Знам нещичко и за тъй наречения Скинър. Може би ви е известно, че когато издирват човек, преследван от закона, големите агенции като „Андерсън“ си сътрудничат с по-малки детективски служби. По този начин се спестява време и се разширява обсегът на действие. Моята агенция е удостоена с честта да сътрудничи на „Андерсън“. Преди няколко дни ме посети колега от тази прочута фирма и ми показа фотографии, които са му били изпратени от Лондон. Не зная дали човекът на снимките се издирва от частно лице или от Скотланд Ярд.

От Англия се обърнали към „Андерсън“ с молба да го открият и да съобщят местонахождението му. Хората от тази агенция често са се възползвали от способността ми да помня физиономии. Внимателно разгледах фотографиите и задържах две за справка. Случайно ги нося. — Извади снимките от вътрешния джоб на самото си и добави: — Познавате ли тази личност?

Госпожа Пет изумено се втренчи във фотографиите. И на двете беше заснет нисичък и набит човек на средна възраст с добродушно лице, който съсредоточено се взираше в обектива.

— Скинър! — простена тя.

— Именно. — Детективът взе снимките и ги прибра обратно в джоба си. — Познах го още когато ми отвори вратата.

— Но... почти сигурна съм, че той ни посрещна, когато посетихме сестра ми в Лондон.

— Долавям колебанието ви. Навярно не сте обърнали особено внимание на онзи иконом.

— Имате право.

— Хора с подобна невзрачна външност се срещат под път и над път. Опитният измамник може да се гримира така, че да заприлича на иконом на сестра ви и да заблуди онзи, който го е виждал само веднъж, и то за няколко секунди. Още не знам какво целят тези двамата, но фактите доказват, че човекът, представящ се за вашия племенник, и мнимият иконом са комбина и че Джери Мичъл е техен съучастник. Когато сте уволнили боксьора, безсъмнено сте провалили плановете им. Ето защо младежът се опитва да го върне в дома ви.

— Според лорд Уизбийч те се домогват до изобретението на моя племенник. Може би сте научили от публикациите в пресата, че Уили Партридж успешно е завършил опитите си да създаде експлозив, който е много по-мощен от всички познати досега взривни вещества. Баща му, Дуайт Партридж, сигурно сте чували за него...

Господин Стърджис кимна.

— Баща му от години работеше върху изобретението, но за съжаление почина. Уили продължи делото му и днес по време на обяда ни показва епруветка, съдържаща експлозива. Накарах го да я заключи в сейфа, намиращ се в библиотеката. Лордът е убеден, че престъпниците се интересуват от взривното вещество и че ще се опитат да откраднат

епруветката. Ала интуицията ми подсказва, че участват в поредния заговор за отвлечане на Огдън. Вие на какво мнение сте?

— Не разполагам с достатъчно доказателства, за да изразя категорично становище. Безсъмнено е, че съществува някакъв коварен заговор. Надявам се, че сте отказали отново да назначите Мичъл.

— Да. Мислите ли, че съм постъпила разумно?

— Разбира се. Сигурно отсъствието му обърква плановете им, иначе нямаше да са толкова настоятелни.

— Какво ще правим?

— Да разбирам ли, че искате да поема случая?

— Ще ви бъда безкрайно признателна.

Детективът се замисли, сетне отсече:

— Присъствието ми в дома ви е невъзможно. За съжаление самозванецът, който се представя за вашия племенник, ме видя. Ако се настаня тук, ще възбудя подозрението му и той ще си отваря очите на четири. — Стърджис затвори очи и отново потъна в размисъл. Внезапно възкликна: — Госпожица Тримбъл!

— Моля?

— Госпожица Тримбъл ще ви свърши идеална работа. Тя е най-способната ми служителка. Никой няма да се справи със случая по-добре от нея.

— Не съм чувала за жена детектив — недоверчиво заяви госпожа Пет.

— Жена като нея се среща веднъж на милион.

— Но мислите ли, че една дама ще успее да се справи с трима главорези?

— Госпожа Тримбъл е по-голяма специалистка по карате дори от японца, който я е обучавал. Освен това е истинска здравенячка — навремето е била циркова акробатка — и отлично си служи с револвер. Не се съмнявам, че блестящо ще изпълни задачата си. Питам се обаче под какъв предлог да я настаним в дома ви. Имате ли нужда от прислужница?

— Още една няма да ми е в повече.

— Прекрасно. Госпожица Тримбъл е ненадмината в ролята на домашна прислужница. Къде е телефонът?

Госпожа Пет посочи към плюшения бухал. Детективът се свърза със службата си:

— Обажда се Стърджис. Повикайте госпожица Тримбъл... Ало! Ти ли си, Тримбъл? Обаждам се от семейство Пет, къщата им се намира на Ривърсайд Драйв. А, значи си я виждала. Ела веднага. Вземи такси. Позвъни на задната врата и кажи, че госпожа Пет е обещала да те назначи за прислужница. Ясно ли е? Добре... И още нещо... Ало? Не бързай да затваряш. Спомняш ли си снимките, които вчера ти показах? Да, онези от „Андерсън“. Открих човека, когото издирват. Работи тук като иконом. Хубавичко го разгледай, когато ти отвори. А сега тичай да вземеш такси. Госпожа Пет ще ти обясни всичко. — Затвори телефона и се обърна към домакинята: — По-добре да не се задържам тук, иначе има опасност престъпниците да се усъмнят, че са разкрити. Имам пълно доверие на госпожица Тримбъл. Довиждане, госпожо.

След излизането му Неста Пет отново се зачете и установи, че книгата ѝ е безинтересна. Животът ѝ поднасяше толкова вълнуващи ситуации, че в сравнение с тях художествената измислица (макар и излязла изпод собственото ѝ перо) ѝ се видя банална и скучна. Запита се защо ли се бави всесилната госпожица Тримбъл. Дали не е тръгнала пеш вместо да вземе такси? Погледна часовника и с удивление установи, че са изминали едва пет минути, откакто детективът бе напуснал гостната. Отиде до прозореца и се загледа към улицата. Не я съдържаше на едно място.

Най-сетне на ъгъла спря такси, от което слезе млада жена и тръгна към къщата. Ако това бе госпожица Тримбъл, Стърджис не беше преувеличил, когато я хвалеше. Беше набита и широкоплещеста и дори отдалеч се виждаше, че на интелигентното ѝ лице е изписана решителност. Зави към задния вход, а след броени минути господин Крокър цъфна на прага на гостната:

— Някаква млада персона желае да разговаря с вас, мадам. Името ѝ е Тримбъл. — Мелодичният му глас накара госпожа Пет да потръпне. Колко жалко, че този образцов иконом всъщност беше мошеник. — Твърди, че сте обещала да я назначите на работа.

— Покани я тук, Скипър. Това е новата домашна прислужница. Ще я изпратя при теб да я инструктиращ, след като поговоря с нея.

— Слушам, мадам.

Когато служителката от детективското бюро влезе в гостната, госпожа Пет си помисли, че поведението на младата жена е някак

предизвикателно. Госпожица Тримбъл бе яростна защитничка на теорията, че материалните блага трябва да се разпределят поравно между хората и разкошно обзаведените домове ѝ действаха както червеното наметало действа на бик. Господин Крокър се оттегли и безшумно затвори вратата.

Посетителката се огледа и презрително изсумтя, изразявайки пренебрежението си към постижението на декоратора, който не беше щадил средства и бе вложил цялото си умение в обзавеждането на гостната. Госпожа Пет любопитно се втренчи в нея и се убеди в първоначалното си впечатление, което бе добила, докато наблюдаваше младата жена през прозореца. Детективката изглеждаше не само интелигентна и решителна, но и опасна. Изпод плътните ѝ вежди проблесваха очичките ѝ, досущ като диви зверчета, дебнещи в гъсталака. Впечатляващото им въздействие се подсилваше от факта, че докато лявото око бдително се взираше в целта си, дясното имаше повсеобхватни функции; сега колегата му отляво зорко наблюдаваше госпожа Пет, а то блуждаеше към тавана.

Късият, чип нос на тази забележителна жена бе олицетворение на агресивността; устата ѝ изглеждаше враждебна и заплашителна като затворената врата на вагона на метрото, който потегля под носа ти. Сякаш предупреждаваше всекиго да стои на разстояние, за да не си изпати. Госпожа Пет се гордееше със силния си характер, ала се почувства като мекотело в присъствието на тази жена, която бе стотици пъти по-опасна от всеки представител на силния пол. За миг дори съжали злощастните съзаклятници, срещу които бе насъскана безпощадната девица. Толкова се смути, че не знаеше как да подхване разговора.

Госпожица Тримбъл обаче не схвана какво поразяващо впечатление е направила на домакинята и че я е лишила от дар слово. И без това предпочиташе първа да заговаря събеседника си. Устните ѝ се открянаха и думите изтрещяха като картечен откос. Госпожа Пет забеляза, че детективката предпочита да говори през стиснати зъби, поради което всяко нейно изявление прозвучаваше като заплаха.

— Дрробръ ден — каза младата жена, а госпожа Пет инстинктивно се сгуши в дълбините на креслото си, сякаш някой я беше замерил с тухла.

— Добър ден — отвърна с треперещ глас.

— Драгор ми е да спознаем, 'спожо Пет. Гос'ин Стърдж ме зпраща. Рече, че имат работа з'мен. Дойдох колкот' можно по-бързо.

— Моля?

— Колкот' можно по-бързо. Таксито е вновно.

— О, разбрах.

Дясното око на госпожица Тримбъл обходи гостната като лъч на електрическо фенерче, а лявото остана приковано към лицето на събеседничката ѝ.

— К'во се е случило? — Блуждаещото ѝ око за миг се спря на шедьовъра на Коро, окачен над камината, и тя повторно изсумтя: — Хич не е чудно, че с'имате неприятности. Всички богаташи с'имат неприятности. Нямаат с кво да се занмават, затуй се з'бъркват в неприятности. — Втренчи се в картина на Канапето и неодобрително се намръщи.

— Струва ми се, че изпитвате неприязън към богатите — заяви госпожа Пет с възможно най-високомерния си тон. Ала детективката стори с високомерието ѝ онова, което тежкотоварен камион би сторил с изпречило се на пътя му пиле — прегази го и го изравни със земята. Сетне процеди:

— Мрразз' ги.

— Моля? — смирено се обади госпожа Пет. Тази жена започваше да ѝ лази по нервите.

— Ддолу богатите безделници! Чела л'си Бърнард Шоу? А? Или Ъптон Синклер? Прочти им книгите. Ш'те накарат да си размърдаш мозъка. Е, казвай къв е проблемът.

Госпожа Пет вече горчиво съжеляваше, задето е телефонирала на Стърджис. Познаваше много детективи, бе описала в романите си много детективи, но никога не беше попадала на чудовище като госпожица Тримбъл. Ала нямаше право да протестира. Все пак детективите се наемат заради тяхната проницателност и експедитивност, не заради доброто им възпитание и изисканите им маниери. Детектив, който през стиснати зъби сипе обиди, е за предпочитане пред некадърник, пък бил той забавен компаньон. Също като мнозина госпожа Пет подсъзнателно вярваше, че неучтивите хора са по-способни. Рядко се среща човек, който да не се възхищава от грубостта.

Неста Пет потисна гнева си от предизвикателния тон на госпожица Тримбъл и опита да си внуши, че трябва да я изтърпи в името на крайната цел. Резултатите са по-важни от добрите маниери. По-лесно се примиряваше с грубостите на госпожицата, когато я гледаше в лицето. Не беше красива, но липсата на физическа привлекателност се компенсираше от решителното изражение. Беше лице на жена, която няма да се спре пред никакви трудности.

— Искам да се настаните тук и да държите под наблюдение двама мъже — заобяснява госпожа Пет.

— Мъже! Така си и помислих! Гдето има неприятности, все са зарад' мъже.

— Май изпитвате неприязън и към мъжете.

— Мразз' ги. Суфражетка съм! — Измери с поглед домакинята, при което лявото ѝ око сякаш изхвъркна изпод рошавата ѝ вежда. — А ти?

Неста Пет беше против даването на изборителни права на жените, но и през ум не ѝ минаваше да изкаже на глас мнението си. Представяше си какви ще бъдат последствията, ако влезе в спор с тази жена. Побърза да се върне към проблема, заради който ѝ се беше наложило да потърси помощта на Стърджис:

— Днес в дома ми се появи младеж, който твърди, че е племенникът ми Джими Крокър, но всъщност е измамник. Вашата задача е да го държите под непрекъснато наблюдение.

— К'ва му е играта?

— Нямам представа. Според мен е намислил да похити сина ми Огдън.

— Няма проблем. Ще се справя — самоуверено заяви храбрата Тримбъл. — Ама да знайш, че и икономът е мошеник.

Неста Пет реши, че макар и грубовата, младата жена си разбира от работата.

— Нима вече сте го разбрала?

— Още кат' го зърнах. — Детективката отвори чантата си. — Ей го на снимката. Точно него го търсят, ш'знайш.

— С господин Стърджис стигнахме до заключението, че той е съучастник на човека, който се представя за мой племенник.

— Абсолютно! Няма проблем. Щ' го оформя. — Тя прибра снимката в чантата си и щракна закопчалката, сякаш да подчертае

думите си.

— Съществува още една възможност — продължи госпожа Пет. — Друг мой племенник на име Уилям Партрид е изобретил мощен експлозив и може би двамата измамници ще опитат да откраднат лабораторните проби.

— Кат' едното нищо. Мъжете са способни на всичко. Набутай ги всички в пандиза и няма да има нито едно престъпление. — Тя кръвнишки изгледа Ейда, която се бе измъкнала от кошчето си и се разсънваше с гимнастически упражнения собствено изобретение, сякаш подозираше, че и померанката е от мъжки пол. Госпожа Пет неволно се запита каква ли трагична случка в далечното минало на госпожица Тримбъл я е превърнала в такава мъжемразка. Не беше жена, която ще се остави да я измами някой представител на противоположния пол, нито път имаше вид на наивница, която мъж (освен ако не е много късоглед или много глупав) ще успее да извози. Неста Пет още размишляваше по този въпрос, когато госпожицата отново заговори:

— Хайде, давай нататък.

— Моля?

— 'Зплюй камъчето. Дай ми факти...

— Разбрах — побърза да я прекъсне госпожа Пет и набързо сподели подозренията си, поради които беше потърсила съдействието на детективската агенция.

— Кой е тоз лор' Узбийч? — прекъсна я младата жена.

— Много добър семеен приятел.

— Гарн'тираш ли за него? Не е ли мошеник, а?

— Разбира се, че не е! — възмутено възкликна домакинята. — Той е сред най-добрите ми приятели.

— Хубаво. Т'ва е всичко, нали? Да се хващаме на работа.

— Веднага ли ще се пренесете тук?

— 'Стествено. Ж'вея на две крачки. Вземам си прислужническата ун'форма и след десет минути съм тук. Носех същата ун'форма като се занимавах с развода на Марлингови. Знаш ли ги тез Марлингови? Богати търтеи! Ама и тях ги заформих. Хайде, доскоро. Нямаме време за губене.

Госпожа Пет се облегна назад. Беше напълно изтощена.

На излизане госпожица Тримбъл спря и разгледа великолепната статуя, поставена в подножието на стълбището. Ала вместо да изпита естетическа наслада от прекрасното произведение на изкуството, тя потръпна от отвращение и презрително промърмори:

— Богати търтеи! Б-р-р!

В този момент пълничкият господин Крокър се зададе откъм задната стълба. Лявото око на госпожицата се прикова към лицето му. Той забеляза погледа ѝ и сърцето му се сви от страх. Изпита чувство на вина, за което философите твърдят, че терзае всички извършители на престъпления. Нямаше представа защо толкова го обезпокои погледът на тази жена. Никога досега не я беше виждал, следователно не съществуваха опасност да бъде разобличен. И все пак се разтревожи.

— Да знайш, че ме н'значиха за прислужница — осведоми го младата жена.

— Ъ-ъ... — нима? — едва чуто произнесе той.

— Р-р-р — изръмжа госпожицата и за негово облекчение временно го освободи от присъствието си.

ОСЕМНАЙСТА ГЛАВА

Библиотеката, където Джими се оттегли в очакване на Ан, се помещаваше в просторна зала на приземния етаж с изглед към уличката, успоредна на южната страна на къщата. Високите до тавана прозорци се отваряха към малка морава, простираща се до високата каменна стена, в която бе прорязана вратичка. Очевидно стремежът на архитекта е бил сградата да прилича повече на провинциална къща, отколкото на здание в центъра на града. На още много места в дома посетителят се натъкваше на подобни изненади.

В едната стена на библиотеката беше вградена масивна метална каса, изглеждаща не на място сред различните по съдържание и формат книги, с които бяха отрупани полиците. Книги бяха складирани дори в галерията над вратата, към която водеха няколко стъпала.

Джими огледа сейфа, в който се съхраняваше епруветката с партриджит, сетне насочи вниманието си към лавиците с книги. След бегъл оглед, че не ще може да запълни времето си с приятно четиво, докато чака завръщането на Ан. Допадаха му съвременните романи, а всички томчета в библиотеката очевидно съдържаха произведения, написани до осемнайсети век, и то предимно поетични. Приближи се до бюрото до прозореца, върху което бяха подредени още книги, с надеждата да намери нещо подходящо. Напосоки отвори една, сетне отворено я захвърли. Отново беше попаднал на стихосбирка. Този Пет със сигурност си падаше по поезията. Да му се не надяваш, че има толкова нежна душа! Тъкмо се беше примирил с мисълта, че ще скучае без четиво сред литературното море, когато вниманието му беше привлечено от името на гърба на една книга. Откритието бе толкова неочаквано, че отначало не повярва на очите си. Погледна отново... не, не се беше излъгал. На гърба на томчето със златно фолио беше написано: „«Самотното сърце» от Ан Честър“.

Като в унес посегна към книгата. Въпреки неоспоримото доказателство беше готов да оправдае своята червенокоса богиня и да

предположи, че става въпрос за съвпадение на имената.

Една от многобройните му слабости беше омразата му към неизвестните поети, които презираше и безмилостно осмиваше, а ако бяха от женски пол, ги смяташе за излишно зло. Ето защо сега отказваше да повярва, че неговата Ан — девойката със забележителен характер, която бе насърчила един непознат да наруши закона, като се представи за нейния братовчед Джими Крокър — е авторката на стихосбирката „Самотното сърце“. Прочете няколко строфи от първото стихотворение и потръпна от отвращение. С подобни римувани излияния запълват страниците на различни списания, когато криминалният разказ се е оказал прекалено кратък. Подобни съзливисти стихотворения дългокоси типове четат на глас на други дългокоси нехранимайковци в гостните на английските дами, живеещи в предградията. Подобни поеми... накратко казано от подобни поеми мигом му се повдигаше. Не, невъзможно е Ан да бъде авторка на стихосбирката!

Ала в следващия момент ужасяващата истина с цялата си жестокост се стовари върху него. На титулната страница се мъдреше посвещение:

„На прескъпия ми чичо Питър с любов.

От авторката: Ан Честър“.

Зави му се свят, пред очите му причерня. Почувства се така, сякаш близък приятел го е наранил. После го споходи усещането, че човек, на когото безрезервно се е доверявал, го е издебнал от засада и го е цапардосал по тила. Времето сякаш спря и за миг чувствата му към Ан се охладиха, все едно я бе уличил в потресаващо престъпление, разкриващо неподозирани недостатъци в жената, която бе смятал за свършена.

Сетне забеляза датата под посвещението и краката му се подкосиха от облекчение. Облаците се разсеяха от душата му, установи, че любовта му към девойката е ненакърнена. Противната стихосбирка беше публикувана преди пет години.

Усети прилив на съжаление към любимата си. Вече не я обвиняваше. Преди пет години още е била дете, не е била достатъчно

зряла да различава изисканото от безвкусното. Как да ѝ се сърди, че на тази крехка възраст е съчинявала сантиментални стихотворения? Та нали когато беше на нейните години самият той мечтаеше да стане водевилен актьор. Да, за всичко е виновна младостта! Запрелиства томчето, изпълнен с всеопрощаваща нежност.

Ненадейно се случи нещо странно. Испита усещането, което всеки от нас е имал в определен момент, че и преди е прелиствал същата стихосбирка. Беше почти сигурен, че не за пръв път чете поемата, озаглавена „Елегия“, която бе отпечатана на двацет и седма страница. Някои строфи му се струваха до болка познати. Учените обясняваха това явление с едновременното задействане на всички мозъчни клетки... Е, не беше съвсем сигурен, но помнеше, че става дума за някакви клетки.

Ала вместо да го напусне, чувството, че всичко това вече се е случвало, го обзе с нова сила. Убеден бе, че е чел това стихотворение. Но кога? Къде? И най-вече защо? Със сигурност не го е направил доброволно.

Невъзможността по своя воля да се е подложил на подобно изтезание отведе паметта му в правилната посока. В живота му съществуваше едногодишен мъчителен период, когато бе принуден да чете литературни произведения, към които иначе дори не би посегнал — робуването му в редакцията на „Кроникъл“. Дали са му възлагали да напише рецензия за тази стихосбирка? Или...

В този момент своеволната му памет, на която беше необходимо толкова време да преодолее първия етап от пътешествието към миналото, с мълниеносна бързина достигна крайната си цел — Джими си спомни всичко. Ведно с просветлението беше обхванат от смут... или по-скоро от ужас.

— Боже! — промълви едва чуто.

Разбра защо при първата си среща с Ан си бе помислил, че някъде е виждал неповторимата ѝ червеникава коса. Мъглата, обвиваща съзнанието му, се разсея и истината блесна с цялата си жестокост. Спомни си какво се бе случило по време на интервюто, проведено преди пет години, за което тя беше намекнала. Разбра защо Ан обвинява Джими Крокър, че завинаги е потиснал сантименталните ѝ чувства. По челото му изби ледена пот. Припомни си дори най-

незначителните подробности, като че ли беше интервюирал младата жена преди пет минути, не преди цели пет години.

В паметта му възкръсна споменът за унищожителната рецензия, която беше сътворил, както и за удоволствието, което беше изпитал, оплювайки стихотворенията. По онова време притежаваше по момчешки необуздало чувство за хумор, буйстващо като жребче, без да го е грижа, че може да стъпче и да нарани някого. Тръпки го побиха, като си спомни какво беше натракал с такова удоволствие на пишещата си машина. Отврати се от онзи Джими Крокър, който бе извършил гнусното си дело без капчица разкаяние, дори през смях бе прочел на свой колега откъси от рецензията. Усети прилив на съчувствие към Ан. Не е чудно, че ѝ беше противен даже споменът за автора на злополучната статия.

Навярно още дълго щеше да се терзае от угризения на съвестта, ако не бе разгърнал книгата на страница четирийсет и шеста и не беше прочел стихотворението „Погребана любов“. Беше кратко и го прочете за по-малко от две минути, но през този период от време настроението му се промени. Вече не изпитваше омраза към себе си, не се чувстваше като безмилостен убиец. „Погребана любов“ му подежда като тонизираща напитка. Стихотворението беше толкова абсурдно, толкова бездарно написано. Хрумна му старата поговорка: „Всяко зло за добро“.

Докато разговаряха на палубата на парахода, Ан беше признала, че след унищожителната рецензия завинаги се е отказала от амбицията да стане поетеса. Следователно той се явяваше като неин спасител. Каква ли лигла е била по онова време, че да съчинява такива щуротии? Промяната, която се забелязваше в нея, определено беше положителна и приносът беше негов. Образно казано, неустрашимата Ан, чието основно занимание бе отвличането на Огдъновци, бе негово творение. Той беше причинил загиването на поетичния вирус, който се бе загнездил в организма ѝ. Ни в клин, ни в ръкав си спомни припева на отдавна забравена песен:

„Сътвори ме такава, каквато съм днес, дано доволен да си“.

Беше повече от доволен. Гордеше се със себе си. Ала след първия изблик на радост настроението му се помрачи. Невъзможно беше да избегне последствията от благородното си деяние. В очите на Ан Джими Крокър не беше спасител, а хибрид между великан-човекоядец и вампир. Не бива никога да разкрие пред нея истинската си самоличност... или поне докато не успее с къртовски труд да я накара да загърби миналото.

Нечии стъпки в коридора го изтръгнаха от размислите му и той побърза да върне книгата на мястото ѝ. Ан влезе в библиотеката, затвори вратата и попита:

— Успя ли?

За миг Джими остана безмълвен. Помисли си, че сега е съвършена във всяко отношение: бе пречистена от глупавата сантименталност, а изражението ѝ подсказваше, че изгаря от нетърпение да разбере дали престъпният ѝ замисъл се е осъществил. Пред него стоеше любимата му Ан, не авторката на „Самотното сърце“.

— Помоли ли я?

— Да, обаче... Лицето ѝ помръкна:

— Значи не се е съгласила да го върне на работа.

— Категорично отказа, въпреки че положих максимални усилия.

— Сигурна съм.

Възцари се тишина.

— Нямах избор — обади се Джими. — Хайде, съгласи се да ти помогна.

— Много е рисковано — промърмори младата жена. — Може да ти се случи нещо много неприятно. Доколкото знам, представянето под чуждо име се смята за углавно престъпление.

— Голяма работа. Казват, че в днешно време затворите са като почивни станции. Устройвали се концерти и пикници. Нямам нищо против да попадна в пандиза. Имам хубав глас и ще се кандидатирам за затворническото певческо дружество...

— Мисля, че нарушаваме закона — прекъсна го Ан, която очевидно не беше развеселена от думите му. — Казах на Джери, че ако ни пипнат, в най-лошия случай той ще загуби работата си, а мен ще заточат при баба ми, но всъщност само исках да го насърча. Най-добре е да се поинтересуваме какво ще ни сполети, ако ни заловят.

— Имаш право, това само ще ни улесни. Не ще има смисъл да си търся работа, ако има опасност да ми дадат доживотна присъда.

— Мен едва ли ще изпратят в затвора — обясни Ан, — тъй като съм далечна роднина на семейство Пет. Откровено казано, предпочитам да съм в килия, отколкото да ме върнат при баба ми. Тя живее сама-самичка в къща, отдалечена на километри от всякакво населено място, и е привърженичка на строгата дисциплина. Страхувам се обаче, че дори да се застъпя за теб, ще те сполетят големи неприятности. Ето защо смятам, че трябва да се откажеш от плана. Признавам, че се поувлякох и действах прибързано.

— Да пукна, ако се откажа... Какво търсиш?

Младата жена прелистваше някаква дебела книга, поставена на масичката до прозореца.

— Това е каталогът на книгите в библиотеката, обясни тя, продължавайки да прелиства страниците. — Чичо Питър има купища учебници по право. Искам да проверя какво е наказанието за отвлечане на дете. А, ето: правна енциклопедия — лавица № 109. Да му се не види, това е в галерията. Почакай, веднага се връщам.

Тичешком изкачи няколкото стъпала и изчезна от погледа му. Гласът ѝ се разнесе от галерията:

— Намерих я!

— Чети! — извика Джими.

— Много бързаш. Ако знаеш каква тухла е тази енциклопедия...

Дочу се шумолене на прелиствани страници, после Ан кихна и възкликна:

— Тук има слой прах дебел поне няколко сантиметра. Подът е осеян с угарки. Непременно ще съобщя на чичо... Открих каквото ни трябва... За отвлечане на дете законът предвижда...

— Ш-ш-т! — изсъска Джими. — Някой идва.

Вратата се отвори.

— Здравей — промърмори Огдън. — Търсих те навсякъде. Не предполагам, че си тук.

— Влез, мое мило момче, и се настани удобно — ухили се Джими.

Хлапакът го погледна накриво:

— Много си нагъл.

— Приемам го като комплимент, щом е изречено от сър Хюбарт Стенли.

— А? Кой е пък този?

— Един учен джентълмен.

Огдън затвори вратата и процеди:

— Може да не съм учен, ама и аз знам това-онова. Известно ми е например кой си. — Той злорадо се изкиска.

— За какво намекваш, драги?

Шишкото отново пискливо се изсмя.

— Мислиш се за много хитър, нали? Ама разбрах колко пари струваш! Не си никакъв Джими Крокър, а долен мошеник. Замръзна ти усмивката, а? Знам и защо си тук. Планираш да ме отвлечеш.

С крайчеца на окото си Джими зърна пребледнялото лице на Ан, която надникна иззад перилото и побърза да се скрие. Откъм галерията не долиташе нито звук, но той знаеше, че съучастничката му е наострила уши.

— Какво те кара да мислиш, че възнамерявам да те похитя?

Огдън се разположи на любимото си кресло, вдигна крака върху масичката и многозначително изгледа Джими:

— Имаш ли цигари?

— Не пуша. Съжалявам.

— Аз съжалявам два пъти повече.

— Позволявам си да те върна към предишната тема на разговор. Защо смяташ, че планирам да те отвлека?

Огдън се прозина и обясни:

— Бях в гостната, когато се появи онзи лорд Уизбийч и обяви, че иска да говори насаме с мама. Тя ме отпрати, а аз, разбира се, ги подслушах през вратата.

— Знаеш ли какво се случва с момченцата, които подслушват поверителни разговори?

— Призовават ги да свидетелстват в съда. Да си идем на думата: чух Уизбийч да признава на мама как се е престорил, че те познава и че всъщност никога досега не те е виждал. Каза още, че си измамник, че трябва да те държат под око. Тогавя загрях защо си дошъл. Признавам, че хитро си го измислил да се представиш за братовчеда Крокър.

Джими мълчеше и трескаво размишляваше върху изненадващата контраатака на Джек Джентълмена. Неволно се възхити от умелата му стратегия. Планът на противника му беше простичък, но гениален.

— Слушай внимателно — продължи Огдън. — С теб можем да се споразумеем. Отвличали са ме вече два пъти и само похитителите намазаха от цялата работа. Все едно им поднесоха парите на тепсия. Ако не бях аз, нямаше да получат нито цент, а дори не предложиха да ми бутнат процент от откупа. Писна ми някои да си пълнят гушите за моя сметка и съм решил, че следващият желаещ да ме похити ще си плати. Ясно ли е? Предлагам да делим наполовина. Ако си навит, ще се оставя да ме отвлечеш. Откажеш ли, трудно ще ме хванеш. При предишните похищения бях малък, но сега няма лесно да се дам. Е, какво ще кажеш?

Известно време Джими не каза нищо. Буквално беше онемял от изумление. Очевидно досега беше подценявал хлапака. Но след като го бе поопознал, все по-горещо подкрепяше плана на Ан. Вече беше убеден, че само един строг дресьор на кучета ще се справи с превъзпитанието на този забележителен юноша.

— Живеем в епоха на търгаши — кисело промърмори най-сетне.

— Имаш право, приятел. Парите са най-важното нещо на този свят. Слушай, сам ли работиш или си от бандата на Бък Магинис?

— Не познавам този господин Магинис.

— Той беше първият ми похитител. Жесток тип е. После ме отвлече Хитрия Сам Фишер. Да не би да работиш за него?

— Не.

— Така си и помислих. Чух, че Сам се е оженил и се е отказал от този занаят. Съжалявам, че не си човек на Бък. Много си падам по него. Когато ме отвлече, царски си поживях при него. След като ме освободиха, някаква репортерка разговаря с мен и интервюто беше поместено в един от неделните вестници. Като го четях, се попиках от смях.

Беше озаглавено: „Под грубоватата външност на похитителя се крие сърце от злато“ и сигурно е разплакало много сантиментални читателки. Ако те интересува, ще ти дам да го прочетеш — залепил съм в албума си изрезката от вестника. В интерес на истината под грубоватата външност на Бък Магинис не се криеше златно сърце, ама аз си падах по него. Научи ме да играя на зарове и да дъвча тютюн. Ще

си умра от радост, ако пак ме отвлече... Все ми е едно дали работиш сам или си комбина с някого. Важното е дали приемаш условието ми.

— Знаеш ли, че си възхитителен малчуган?

— Я не ме обиждай! И без това ми е пламнала главата от най-различни проблеми. Е, чакам отговора ти? Ще делим ли парите или ще играеш сам?

— Не бери грижа, малкия. Обещавам да ти дам половината от откупа.

Огдън с копнеж погледна към бюрото и промърмори:

— Ще ми се да го имам черно на бяло. Така или иначе в съда едва ли ще признаят подобен документ. Май ще трябва да ти се доверя.

— Давам ти честната си мошеническа дума. Ние, крадците, трябва взаимно да си вярваме.

— Не ме наричай крадец. Предложих ти сделка: разполагам с нещо ценно и този път никой няма да го получи даром. Какъв глупак съм бил! Късно се досетих за тази далавера. Разбрахме се значи. Оставям нещата в твои ръце.

Измъкна телесата си от дълбокото кресло и тътрейки крака, излезе от библиотеката.

Ан слезе от галерията и видя, че младежът е потънал в дълбок размисъл. Като чу стъпките ѝ, вдигна глава и промълви:

— Малкият гений едва ли подозира колко ни е улеснил. Не се налага да си блъскаме главите как да го отвлечем.

— Как е възможно да се шегуваш с това? Осъзнаваш ли, че е опасно да останеш тук? Разкрит си и незабавно трябва да напуснеш къщата. Всеки момент може да те арестуват.

— Не мисли за мен. Най-важното е да осъществим плана ти. После ще решим какво да предприема, за да се защитя.

— Не разбираш ли какъв риск поемаш?

— Не се страхувам от рисковете. Искам да ти помогна.

— Не съм съгласна.

— Трябва да приемеш, няма да се справиш сама.

— Моля те, бъди благоразумен. Какво ще си помислиш за мен, ако позволя да се изложиш на опасност...

— Никога няма да си променя мнението за теб, то е перманентна величина. Онази нощ на палубата на „Атлантик“ опитах да ти призная чувствата си, но ти ме възпря. Мисля, че си най-прекрасното момиче

на света! Обикнах те от първия миг, в който те видях. Веднага те познах... Не, не ме мисли за луд — виждахме се за пръв път, но те познах. Ти си жената, за която винаги съм мечтал. Упрекваш ме, че поемам голям риск. Нима не разбираш, че когато съм с теб забравям за дебнещите ме опасности? Заради теб съм готов и в огъня да вляза, а ти искаш да се откажа от съвместното ни начинание само защото криело известен риск!

Ан беше отстъпила до вратата и изумено се взираше в него. С другите младежи (не един и двама ѝ бяха правили подобни признания, откакто беше представена в обществото) се бе отнасяла хладно и сдържано. Не изпитваше нищо към тях и беше сигурна, че няма да се поддаде на ухажванията им. Ала сега сърцето ѝ биеше лудо и постепенно я обземаше предчувствието, че сдържаната и самоуверена Ан Честър е изправена пред опасността да стане за посмешище.

Ненадейно осъзна, че в Джими има нещо, която я привлича като магнит... нещо, което я свързва с него. Беше особено претенциозна по отношение на мъжете. Не би могла да отговори защо все намира недостатъци на младежите, с които играе голф, ходи на езда или кара яхта, но откакто беше започнала да се подлага на самоанализ, се бе убедила, че придирчивостта ѝ към мъжете е черта на характера ѝ. Не можеше да опише какво качество трябва да притежава избраница ѝ, но знаеше, че ще го познае, когато го открие... и сега го откриваше в Джими. Той беше безразсъден, безотговорен и луда глава, тя — необузdana, и двамата сякаш бяха родени един за друг.

— Ан! — възкликна младежът.

— Късно е. — Не искаше да каже това. Искаше да извика, че е невъзможно, че и дума не може да става за близост помежду им. Ала сърцето ѝ отказваше да се подчини на разума. От очите ѝ сякаш падна превръзката и тя разбра защо от първия миг е изпитала привличане към Джими. Бяха сродни души... а тя бе позволила на щастието да ѝ се изплъзне. — Обещах на лорд Уизбийч да се омъжа за него.

Джими се вцепени, сякаш го беше зашлевила с всички сили.

— Обещала си да се омъжиш за лорд Уизбийч!

— Да.

— Но... кога... кога успя?

— Само преди няколко минути. Нали си спомняш, че го закарах до хотела. Лордът ми предложи брак още преди да заминем за Англия,

обещах да му дам отговор след завръщането ни. Но дните минаваха, а аз се колебаех, нещо като че ми подсказваше да не бързам. Днес Уизбийч постави въпроса ребром. Нямах как повече да увъртам, затова се съгласих.

— Невъзможно е да си влюбена в него. Моля те, кажи, че не го обичаш!

Ан го погледна в очите:

— През последните минути с мен се случи нещо странно, объркана съм. Допреди малко бях сигурна в чувствата си. Казвах си, че харесвам Уизбийч, който е симпатичен и с благ характер. Убедена бях, че ще се разбираме и ще бъдем щастливи заедно. Какво повече бих могла да искам? И... се съгласих.

— Няма да се омъжиш за него. Невъзможно е!

— Вече дадох дума.

— Вземи си я обратно.

— Не мога.

— Трябва!

— Не мога. Като си влязъл в играта, ще играеш докрай.

Джими отчаяно търсеше по-убедителни думи.

— Но в този случай имаш извинение... можеш да се откажеш. — Внезапно замълча, защото разбра, че е попаднал в клопка. Невъзможно бе да обясни на Ан, че лордът е измамник, без да разкрие истинската си самоличност. Омразата ѝ към Джими Крокър бе породена от една глупава статия, но с течение на времето се беше задълбочавала и Бог знае какви щяха да бъдат последствията, ако се разкриеше пред младата жена.

Тя пристъпи към него, поколеба се, сетне се доближи и плахо докосна рамото му.

— Съжалявам — повтори, обърна се и излезе, като безшумно затвори вратата. Джими тежко се отпуска на любимото кресло на господин Пет и неவிждащо се втренчи в тавана. След известно време (не знаеше дали са изминали само минути или часове) превъртането на валчестата дръжка го изтръгна от вцепенението му. Скочи на крака и се запита дали Ан не се връща.

Не беше тя. През откренатата врата надникна лорд Уизбийч.

— О! — възкликна негово благородие, като видя Джими, и понечи да се оттегли.

— Ела тук! — кресна младежът.

Русокосият отново надникна през процепа.

— На мен ли говориш?

— Точно на теб!

Лордът колебливо пристъпи в библиотеката. Външно изглеждаше спокоен и невъзмутим, но погледът му издаваше душевния му смут. Изражението на Джими не му се нравеше, затова остана до вратата, а за по-сигурно хвана дръжката. Нямаше начин самозваният племенник да е научил за разговора му с госпожа Пет, но тонът му бе заплашителен, поради което Уизбийч предпочете да вземе предпазни мерки.

— Казаха ми, че ще намеря тук госпожица Честър — подхвърли, за да опипа почвата и да приспи подозренията на съперника си.

— За какво ти е госпожица Честър, мръсно влечуго такава? Тя няма работа с долни мошеници като теб.

Дори най-големият оптимист не би повярвал, че изявлението на Джими е приятелско и добронамерено. Уизбийч се вкопчи още по-здраво в дръжката на вратата, а по лицето му избиха червени петна.

— Какви ги дрънкаш? — попита с престорена невинност.

— Противен измамник!

Лордът разтревожено се озърна:

— Престани да крещиш. Да не си полудял? Нима искаш да те чуят?

Джими дълбоко си пое въздух и процеди през зъби:

— Стой далеч от мен, иначе не отговарям за действията си. Не искам да те убия... всъщност това е най-съкровено ми желание, но ще се въздържа.

Заотстъпва към прозореца, докато бюрото се изпречи на пътя му. Той вкопчи пръсти в плота, като че ли търсеше опора. Знаеше, че не бива да действа прибързано, макар че само като гледаше Джентълмена Джак ръцете го сърбяха да разчисти сметките си с него. Лорд Уизбийч пък не изпускаше дръжката на вратата. Разговорът между двамата съперници продължи сред напрегната и изнервяща атмосфера.

— Госпожица Честър — започна Джими, като се опитваше да говори спокойно — току-що ме осведоми, че е обещала да се омъжи за теб.

— Вярно е. Утре ще обявим годежа. — Изкушаваше се да заяви, че ще го покани за кум, но благоразумно се въздържа. Поведението на този човек беше необяснимо. Защо ли толкова негодуваше по повод годежа му с Ан? Все пак беше ясно, че е взел много навътре съобщението, и макар да си падаше по ироничните забележки, лордът реши, че не е здравословно да дразни човек, който е поне с петнайсет сантиметра по-висок и с дващест и пет килограма по-тежък от него.

— Нищо няма да обявите — отсече Джими. — Ако имаш малко мозък в главата, утре ще бъдеш далеч оттук.

— Не те разбирам.

— Ще ти го обясня по-бавно, та дано да схванеш. Ако до утре сутринта не си си обрал крушите, ще съобщя, че си измамник.

Макар че изобщо не му беше до смях, Уизбийч се изкиска:

— Ти ли?

— Да, аз.

— За кого се мислиш, че си се захванал да разобличаваш измамниците?

— По една случайност съм Джими Крокър, племенникът на госпожа Пет.

Уизбийч отново се изсмя:

— Към тази лъжа ли ще се придържаш?

— Не е лъжа.

— Значи ще отидеш при госпожа Пет и ще ѝ съобщиш, че си Джими Крокър, че аз съм мошеник и че нарочно си разиграл театъра с познанството ни.

— Много си прозорлив.

— Откажи се, драги. — Лордът беше толкова развеселен, че забрави страха си. Широко се усмихна и добави: — Планът ти си го бива, но аз те изпреварих. Веднага след обяда останах насаме с госпожа Пет и обявих теб за самозванец. Не мисля, че ще ти повярва. Дамата има много високо мнение за мен. Няма начин да ми подложиш динена кора пред нея.

— Има и ще го споделя с теб. Наистина съм Джими Крокър.

— Да, бе, разправяй го на старата ми шапка. — Лордът благосклонно се усмихна: — Заслужаваше си да блъфираш, но номерът няма да мине. Сигурно ще ти бъде приятно да ме изритат от тази къща, обаче за целта трябва да измислиш нещо по-оригинално.

— Не се самозаблуждавай, че блъфирам. Погледни. — Той свали сакото си и го подхвърли на Уизбийч. — Прочети какво е написано на етикета, пришит към джоба: „Дж. Крокър, Дрексдейл Хаус, Гровнър Скуеър, Лондон“.

След като изпълни инструкциите, русокосият пребледня, но отказа да се поддаде на паниката.

— Това не е доказателство — промърмори.

— Може би. Но едва ли един прочут моден шивач, чието име също е на етикета, ще се съюзи с мошеник и изнудван. Ако държиш да получиш доказателство, бившите ми колеги от „Кроникъл“ ще потвърдят самоличността ми. Или пък вече си се убедил, че не лъжа, а?

Уизбийч капитулира:

— Не знам какво си намислил, но не разбирам защо не ми каза истината, когато разговаряхме днес.

— Имах си причини, които не те засягат. Важното е до утре да те няма. Разбра ли?

— Разбрах.

— В такъв случай няма да те задържам.

— Слушай, приятел — плачливо каза Джак Джентълмена, имай милост. Дай ми възможност да изляза от играта с достойнство. Ще помоля един човек да ми изпрати телеграма с молба незабавно да замина за Монреал. Иначе ченгетата веднага ще хукнат по петите ми. Не бъди толкова отмъстителен.

Джими се замисли, сетне промърмори:

— Съгласен съм...

— Благодаря за проявеното разбиране.

— Но само при условие, че стоиш мирно.

— Не те разбирам.

Джими посочи към огнеупорната каса:

— Не ме подценявай, стари приятелю. Та нали нямаме тайни един от друг. Известно ми е, че се интересуваш от онази епруветка. С риск да предизвикам недоволството ти, ще те помоля да отидеш в стаята си и да не я напускаш до сутринта. Тъкмо ще се напиш добре преди дългото пътуване. Ясно ли е, стари друже?

— Да.

— Е, да приключим този мъчителен разговор. Лепни широка усмивка на физиономията си и изчезвай.

Лордът излезе и тресна вратата, давайки воля на дълго сдържания си гняв. Джими прекоси помещението и взе сакото си, което онзи беше захвърлил на стола. В този момент дочу глас:

— Слушай!

Извърна се рязко. Беше сам в библиотеката. Тъкмо се питаше дали тук не витаят призраци, когато гласът отново се обади:

— Мислиш се за много хитър, а?

Идваше откъм галерията, за което Джими беше забравил. Погледна нагоре и съзря кръглото като месечина лице на Огдън.

— Какво правиш там? — извика.

— Подслушвам.

— Как се озова горе?

— Има врата откъм стълбището. Често се качвам в галерията, за да изпуша на спокойствие една цигара. Хей, защо се опита да ме преметнеш, като ми каза, че си похитител? Излиза, че все пак си Джими Крокър. Що ти трябваше да ме баламосваш? А пък аз се зарадвах, че ще се уредя с половината от откупа. Знаеш ли, повдига ми се от теб.

Шишкото се отдръпна от перилото, разнесоха се тежките му стъпки, вратата се тресна. Най-сетне в библиотеката се възцари спокойствие. Джери се настани на любимото кресло на господин Пет, което за огромно неудоволствие на възрастния джентълмен почти винаги беше заето от Огдън. Чувстваше се замаян от скоростта, с която започваха да се развиват събитията. Искаше му се да поразмисли и да установи точно какво се е случило.

Въпреки че нещата все повече се объркваха, едно му беше пределно ясно — че е проиграл шанса си да отвлече Огдън. Допреди малко подготовката за похищението вървеше като по вода, но след като противният хлапак го беше разконспирирал, участието му в заговора ставаше невъзможно. И все пак не му беше приятно да се признае за победен. Дори и сега трябва да има някакъв начин... Внезапно го осени гениална идея, която обаче можеше да осъществи само с помощта на баща си. Тази мисъл пък го накара да осъзнае, че поради мълниеносното развитие на събитията дори не се е запитал как баща му се е озовал тук.

Замисли се кой ли е най-сигурният начин да осъществи контакт с Крокър-старши. Невъзможно бе да го потърси в кухнята или в стаята, която бе отредена на иконома Скинър. После се досети, че трябва само да позвъни. Ако не баща му, то поне ще се яви някой от прислугата, когото да помоли да извика иконома. Заслужаваше си да опита. Той позвъни.

След секунда вратата се отвори. Младежът вдигна поглед, очаквайки да види баща си, но остана разочарован. На прага стоеше страховита жена на неопределена възраст и с униформа на домашна прислужница, която (поне така му се стори, тъй като имаше гузна съвест) го наблюдаваше с неприязън и с подозрение. Устните ѝ бяха тънки, а очичките ѝ надничаха изпод косматите ѝ вежди. Никога досега Джими не бе изпитвал от пръв поглед антипатията, която му вдъхваше тази жена.

— Позв'нихте л' сърр?

Младежът примигна и машинално се наведе, сякаш да избегне летящ към него снаряд.

— О... ами... да.

— Искат' л' нещо, сърр?

Джими с усилие възвърна душевното си равновесие:

— Ами... да. Бъдете така любезна да съобщите на иконома да дойде тук.

— Слушам, съррр.

Ужасяващото видение изчезна. Младежът извади носната си кърпа и избърса потта от челото си. Беше омаломощен от обзелото го чувство за вина. Имаше усещането, че току-що са го обвинили в кърваво престъпление и не е успял да се защити — толкова поразяващо беше въздействието на лявото око на госпожица Тримбъл, което неумолимо фиксираше набелязаната жертва. Дори най-разюзданото въображение се сковаваше при мисълта какво въздействие би предизвикал погледът ѝ върху представителите на омразния ѝ пол, ако и другото ѝ око се включеше в атаката. Ала то беше прахосало мощта си, насочвайки се вдясно от младежа.

Вратата отново се отвори. Появи се господин Крокър и благо се усмихна като добродушен свещеник.

ДЕВЕТНАЙСТА ГЛАВА

— Е, Скинър, приятелю мой, как се справяш с живота? — обърна се към него Джими.

Господин Крокър предпазливо се огледа, сетне отхвърли маската на смирен свещеник. Спусна се към сина си, сграбчи десницата му и я разтърси.

— Джими! Много съм щастлив да те видя, Джим!

Младежът го изгледа накриво и високомерно процеди:

— Забравяш се, драги. Ще те уволнят, ако посрещаш високопоставените гости като стари приятели! — Тупна баща си по гърба и възкликна: — Татко, ти си радост за очите ми! Как се озова тук? Какво си намислил? Защо се правиш на иконом? Кога пристигна? Хайде, разказвай.

Бингли Крокър пъргаво се настани върху бюрото, провеси крака и се ухили до уши:

— Причината е писмото, което ми изпрати по Бейлис, Джими. Слушай, не трябваше да се жертваш заради мен.

— Прецених, че ще имаш по-големи шансове за благородническата титла, ако изчезна от хоризонта. Между другото, как уважаемата ми мащеха прие схватката ми с лорд Пърси?

Усмивката на баща му помръкна:

— Не ми напомняй, засега предпочитам да не мисля за нея. Побесня, като научи за случилото се с Пърси и че си заминал за Америка. Хич не ми се ще да мисля как е реагирала на моето дезертъорство.

— Още не си ми обяснил защо си тук.

— Ами... изпитвах носталгия, която винаги се усилва по време на бейзболния сезон, а след разговора с Пет вече не ме сдържаше в Англия.

— Какво? Нима си се срещнал с него в Лондон?

— Да съм го срещнал ли? Та аз го посрещнах.

— Моля?

— Посрещнах го на вратата, когато ни посети със съпругата си. Тъкмо се канех да изляза на улицата и да проверя дали през нощта е валил толкова проливен дъжд, че да се отложи мачът по крикет, на който щяха насила да ме завлекат. В този момент на вратата се позвъни и аз... аз отворих.

— Постъпил си като плебей, не като бъдещ лорд. Срамувам се от теб, татко. Не си заслужил благородническата титла.

— Докато се усетя, гостите решиха, че съм икономът. Не ми се щеше Юджиния да разбере, че съм ги посрещнал на вратата — знаеш отношението й към този мой навик — затова влязох в ролята на Бейлис. Обаче не се сдържах и попитах стареца за резултатите от бейзболните мачове, с което му направих толкова добро впечатление, че ми предложи да ме назначи като иконом, ако някога реша да напусна работата си при госпожа Крокър. После получих писмото ти, от което разбрах, че заминаваш за Ню Йорк... и се престраших да направя онова, за което мечтаех от години. Само с вериги можеха да ме задържат в Лондон. На следващия ден тайно се измъкнах от къщи, купих си билет за „Кармантик“... и ето ме тук. Господин Пет изпълни обещанието си и веднага ме назначи. — Замълча и доби блажено изражение, което до неузнаваемост промени грозноватото му лице. — Откакто съм тук, не съм пропуснал бейзболен мач! Лари Дойл е върхът, ама и Клем си го бива. Гледай сега. — Скочи от бюрото, грабна няколко книги и ги подреди на пода. — Двама играчи стоят на базите, а онзи... как му беше името... замахва с бухалката и изпраща топката в центъра, където е тази книга...

— Дръж се прилично, Скинър. Не се отнасяй така небрежно към собствеността на работодателя ти. — Джими върна книгите на полицата. — Друг път ще споделиш преживяванията си на бейзболното игрище. Повече ме интересува как виждаш бъдещето. Какви са планове ти. Няма вечно да се преструваш на иконом, нали? Кога се връщаш в Лондон?

Господин Крокър видимо посърна и промърмори:

— Навярно и това ще стане. Но как да си замина тъкмо когато „Джайънтс“ са начело в класирането?

— Не мога да повярвам, че си се изпарил без никакво предупреждение.

— Оставих на Юджиния бележка, с която ѝ съобщавах, че заминавам на почивка в Америка. Божичко, как ли ще ме подреди, когато се върна!

— Отстоявай правата си, татко. Обясни ѝ, че мястото на жената е вкъщи, а на мъжа — на стадиона.

Бингли Крокър печално поклати глава:

— Лесно е да се каже, когато се намираш на хиляди километри разстояние от Юджиния, синко. Но ти не по-зле от мен знаеш, че макар да е забележителна жена, пред нея човек не може да отстоява правата си. Със сестра ѝ са от един дол дренки. Тъй като съвсем отскоро си тук, може би не си забелязал, че и госпожа Пет командва в този дом, а съпругът ѝ е като послушно кученце. Май и аз съм в неговото положение, Джим. Определен тип мъже са родени да бъдат потискани от определен тип жени. Аз спадам към мухльовците, а Юджиния към властните амазонки. Сигурен съм, че тъпкано ще ми го върне и мисълта за откъщението ѝ ми разваля настроението от хубавото прекарване.

Тъй като в думите на баща му се съдържаше голяма доза истина, Джими предпочете да смени темата:

— Наслаждавай се на мига, не мисли за бъдещето. Слушай, откъде си усвоил тънкостите на този занаят? Щях да припадна, като те чух да казваш тържествено: „Обядът е сервиран, мадам“.

— Бейлис ме научи на това-онова. Пък и в театъра ми се е случвало да играя ролята на иконом.

Джими се замисли, сетне промълви:

— Превъплъщавал ли си се някога в ролята на похитител?

— Разбира се. Играех чикагския гангстер Ед в пиесата „Път за бягство“. Сигурно си ме гледал. Критиците се изказаха много ласкаво за изпълнението ми.

Джими кимна:

— Разбира се. Сега си спомних. Излезе на затъмнената сцена и...

— Включиха се прожекторите...

— И насочи пистолета си към още примигващите си партньори. Беше неповторим, татко.

— Ролята беше благодарна — скромно каза Бингли Крокър. — Драматургът се беше справил прекрасно. Ах, как мечтая отново да играя похитител на деца! Истинско предизвикателство е.

— Мечтата ти ще се сбъдне — успокой го Джими. — Поставям едноактова пиеса, в която главният герой отвлича дете.

— А? Пиеса ли? Къде ще се играе?

— В този дом. Озаглавена е „Похищаването на Огдън“, а премиерата е довечера.

Господин Крокър загрижено изглежда сина си, който сякаш бълнуваше.

— За аматьорско представление ли става дума?

— И така може да се нарече, тъй като за участието си няма да получиш нито цент. Не, не ме гледай така, не съм се побъркал. Ей сега ще ти обясня. Искам да отвлечеш маминото синче Огдън.

Краката на Бингли Крокър се подкосиха. Той потърси опора в бюрото и поклати глава:

— Все още не разбирам...

— Естествено. Още не съм започнал обясненията. Навярно докато бродиш из този дом, си забелязал девойка с великолепна златисточервена коса.

— За Ан Честър ли става въпрос?

— Именно. Ще се ожени за нея.

— Джими!

— Само че тя още не знае. А сега слушай внимателно. Преди пет години Ан Честър е написала двайсетина стихотворения, които са събрани в книгата, дето преди малко ти използва да илюстрираш бейзболната ситуация. По онова време работех в „Кроникъл“. Написах унищожителна рецензия за стиховете, която беше поместена в неделния брой на вестника. Разбираш ли накъде бия?

— Ами... да. Тя сигурно ти има зъб.

— Правилно. Запомни този факт, защото е в основата на всички събития...

— Как така? — прекъсна го баща му. — Казваш, че ти имала зъб, пък сутринта останах с друго впечатление — стори ми се, че сте в прекрасни отношения.

— Очаквах да ми зададеш този въпрос. Тя не подозира, че съм Джими Крокър.

— Ама нали се представяш за него?

— Точно така. Точно тук работата става дебела. За пръв път видях Ан в Лондон, после пътувахме заедно с „Атлантик“. Беше

споделила с мен омразата си към Джими Крокър, затова се представих под друго име. Казах ѝ, че се наричам Бейлис.

— Бейлис ли?

— Наложих се да импровизирам набързо, тъй като чиновникът в параходната компания чакаше да му съобщя фамилното ми име, за да изготви билета. Тъкмо бях говорил с Бейлис по телефона и само неговото име ми се въртеше в главата... Оттук нататък историята става още по-заплетена. Следва втора серия. Старият ни иконом дойде на гарата да ме изпрати. Оказа се, че и Ан пътува със същия влак. Като ме видя на перона, ми каза: „Добър вечер, господин Бейлис“, при което нашият верен служител смаяно отвърна: „Добър вечер, госпожице“.

Нямах друг изход, освен да го представя за мой баща. Ето защо Ан ме взема за беден младеж на име Бейлис, който е тръгнал да търси работа в Америка. Стигнахме до третата серия. Случайно срещнах младата дама в „Никърбокър“ и я поканих на обяд. Докато си седяхме в ресторанта, онзи идиот по рождение Реджи Бартлинг, който незнайно защо е в Америка, дойде на масата ни и се обърна към мен по име. Знаех, че ако разбере кой съм в действителност, Ан ще ме зарече, затова високомерно изгледах Реджи и заявих, че ме е объркал с някого. Той колебливо се отдалечи (нищо чудно да се е самоубил от мъка, че е направил такъв гаф), а аз взех да обяснявам на Ан, че сигурно съм двойник на онзи негодник Джими Крокър. Е, татко, ясно ли ти е всичко дотук?

Баща му, който съсредоточено бе сбърчил чело и поглъщаше всяка негова дума, кимна:

— Ясно ми е като бял ден. Как обаче направи така, че да те допуснат в този дом?

— Това ще научиш от четвърта серия на филма. Ан, която е най-благородното същество на този свят и винаги гледа да прави добрини, сподели с мен, че в името на бъдещето на Огдън Форд е решила да го откъсне от средата, допринасяща за падението му, и временно да го повери на един човек, който ще му втълпи основните принципи на доброто поведение. За изпълнението на тази благородна мисия била потърсила помощта на Джери Мичъл...

— Джери Мичъл?!

— ... който, както ти е известно, вчера е бил уволнен. Именно той е трябвало да свърши черната работа, тоест да отвлече хлапака.

Изгонването му от къщата проваляше плана на Ан, поради което предложих да го заместя. И ето ме тук.

— Нима възнамеряваш да похитиш Огдън?

— Не, ти ще го отвлечеш.

— Аз ли?

— Именно. Ще изнесеш представление с благотворителна цел, като изиграеш коронната си роля на чикагския гангстер Ед. Почакай... още не съм свършил. Поради злощастно стечение на обстоятелствата Огдън разкри истинската ми самоличност и е вбесен, задето съм го преметнал. Бях го излъгал, че съм професионален похитител на деца, а той ми предложи доброволно да се остави в ръцете ми, ако се съглася да си разделим откупа.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Неоспорим факт е, че дори най-старателно подготвеният заговор има своите слабости. Най-гениалните планове често се провалят, ако някой от участниците в реализирането им е слабоумен или се нарича Джери Мичъл.

Приблизително в десет вечерта камериерката, която госпожа Пет наричаше Селестин (макар истинското ѝ име да беше Мери О'Тул) и която Джери Мичъл обичаше със страст, лишаваша го дори от мъничкото разум, даден му от природата, влезе в помещението за прислугата. Членовете на персонала групово бяха отишли на кино, само новата прислужница седеше на дървен стол без облегалка и четеше Шопенхауер.

Селестин беше поруменяла, тъмнокестенявата ѝ коса беше разрошена, очите ѝ блестяха, задъхваше се. Криеше лявата си ръка зад гърба си. Втренчи се в новата си колежка и за миг се поколеба. Страховитата външност на тази дама не предразполагаше към споделяне на момински тайни. Ала Селестин изгаряше от нетърпение да излее душата си, а поради масовото отсъствие на колегите си нямаше голям избор. Изправена бе пред алтернативата да заключи тайната в гърдите си, до пърхащото си сърце, или да я сподели с единствената слушателка. Избра да стори онова, което при дадените обстоятелства би сторило всяко импулсивно момиче.

— Хей! — плахо подвикна на колежката си.

Новата прислужница надникна иззад томчето с произведенията на Шопенхауер. Едното ѝ интелигентно око се втренчи в камериерката, другото (също тъй интелигентно) се зарея към тавана.

— Знаеш ли какво, имах среща с моя приятел — превзето се усмихна Селестин. — Да знайш, че е голяма работа!

От тънките, стиснати устни на жената се изтръгна звук, който определено изразяваше неодобрение. Ала камериерката беше толкова възбудена, че продължи да бърбори като картечница.

— А? — промърмори почитателката на Шопенхауер.

— Името му е Джери Мичъл, ти не го познаваш, щото си тук едва от днес. Казвам ти, че това момче е голяма работа.

За пръв път думите ѝ привлякоха вниманието на новата прислужница, която остави книгата си на масата и процеди:

— И кво?

Девојката не издържа и размаха под носа ѝ ръката, която досега криеше зад гърба си. На безименния ѝ пръст блестеше пръстен. Докосна ги с благоволение и възкликна:

— Нали е върхът? — Загледа се в искрящия диамант и за миг замълча, сякаш бе изпаднала в екстаз. Сетне поднови изповедта си: — Толкова бях шашардисана, като ми се обади, че с пръст да ме бутнеше някой, щях да падна. Рече ми в десет да го чакам на задния вход, щото имал да ми казва нещо. Естествено не можеше да дойде тук, нали госпожата го уволни. Отивам аз на задния вход, а Джери цъфва пред мен и ми вика: „Здрасти, малката!“ „Какво нахалство!“ — отвърщам му. Той се ухилва до уши: „Нахален съм, ама и готин“. После изважда дрънкулката от джоба на джинсите си. „Кво е тва?“ — питам го. А той вика: „Годежен пръстен. За тебе е, ако го искаш“. Бога ми, краката ми се подкосиха. Докато се усетя, Джери ми надяна пръстена и...

Селестин се изчерви, замълча и отново се загледа в искрящия камък.

— Наистина е върхът! — възкликна. — Джери ми рече, че му е провървяло. Поинтересувах се дали си е намерил работа, а той отговори: „Не е точно работа, ама довечера ще изпълня една поръчка и ще изкарам толкова, че да открия здравен център в Лонд Айлънд“. Все за този здравен център бълнува, това му е голямата мечта и сигурно ще се справи, щото разбира от разните там гимнастики и диети. Бил е боксьор, знайш. Попитах го каква е „поръчката“, ама той не ми каза. Рече, че ще ми сподели, след като оженим, обаче работата била сто процента сигурна и че още утре щял да изкара разрешително за този негов център.

Селестин млькна и впери поглед в новата прислужница в очакване на поздравленията ѝ.

— Хм! — изсумтя онази и отново заби нос в четивото си. Определено не беше от разговорливите.

— Нали е върхът! — промърмори камериерката, която отново разглеждаше пръстена.

Новата прислужница издаде странен звук, напомнящ на ръмжене.

— Върхът е! — изрече, сетне каза още нещо, но шепнешком. Селестин не беше съвсем сигурна, ала ѝ се стори, че колежката ѝ промърмори: — Щ'го оформя!

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ривърсайд Драйв бе потънал в дълбок сън. Бледите лъчи на луната се отразяваха от стъклата на тъмните прозорци, улиците пустееха. Минаваше един след полунощ. Порочните „четирийсет“^[1] още бяха обляни с ярки светлини и двойките в ресторантите танцуваха фокстрот, ала в добродетелния квартал, където се издигаше къщата на господин Пет, цареше почтителна тишина, нарушавана само от бръмченето на преминаващ автомобил или от любовния стон на някой котешки Ромео.

Джими не спеше. Седеше на ръба на леглото си наблюдаваше как баща му довършва дегизировката си, която му придаваше доста страховит вид. Крокър-старши изцяло се бе превъплътил в гангстера Ед, наричан още Краля на похитителите; от пръв поглед проницателният наблюдател би се досетил, че този човек не е подходящ спътник за нощна разходка по безлюдните улички и алеи.

Самият господин Крокър усещаше, че се е престарал. Отново застана пред огледалото и промълви:

— Слушай, Джим, малкият да не вземе да се стресне, като ме види? Не трябва ли по някакъв начин да го предупредя?

— Как? Може би искаш да му изпратиш официална нота, а?

„Гангстерът“ със свито сърце огледа противната си физиономия и колебливо отбеляза:

— И ти ще се изплашиш до смърт, ако посред нощ те нападне такъв тип, камо ли едно момче. Ами ако припадне?

— По-вероятно е теб да те докара до припадък. Не бери грижа за Огдън, татко. На света няма по-оправно хлапе от него.

Бингли Крокър печално погледна към празната чаша върху тоалетката:

— Не биваше да изхвърляш бутилката, Джими. Едно питие щеше да ми дойде добре. Нервите ми са опънати.

— Нищо ти няма. Трябваше да я изхвърля. Откакто съм тук, не съм близвал алкохол, но не съм сигурен дали щях да издържа, ако

бутилката е пред очите ми. Зарекъл съм се никога повече да не пия, тъй като бъдещата ми съпруга ненавижда пияниците, ала не желая да рискувам. Изкушението е хубаво нещо, ама не и когато се мъдри върху тоалетката. Много мило от твоя страна да осигуриш бутилката, татко, но...

— А? Не съм я донесъл аз.

— Реших, че е тъкмо по твоята специалност. Нали икономът се грижи да доставя питиета на благородните си господари. Всъщност няма значение. Бутилката вече се намира в двора на съседите и повече няма да те съблазнява. Повярвай, че така е по-добре. — Погледна часовника си и отиде до прозореца. — На улицата е спрял автомобил. Сигурно е колата на Джери. Време е, татко. Между другото, кажи на Огдън, че те изпраща човек на име Бък Магинис. Последния път го е отвялъкъл този Бък и двамата са се сприятелили. Нали знаеш колко е важно да имаш добри препоръки.

Бингли Крокър за последно застана пред огледалото и възкликна:

— Б-р-р! Не бих искал да срещна себе си на някой безлюден път!

Отвори вратата и се ослуша. Някъде отдалеч долиташе приглушено хъркане.

— Третата врата отляво — напомни му Джими. — Брой внимателно, та да не се объркаш.

Баща му се стопи в мрака като шишкаво привидение и той безшумно затвори вратата след него.

След като успешно бе въвел родителя си в кариерата на престъпник, Джими изключи осветлението и се върна до прозореца. Облегна се на перваза и за миг се отдаде на сантиментални размишления. Нощта беше тиха, не се чуваше нито звук. През листата на дърветата, обграждащи къщата, фаровете на кола (навярно бе автомобилът, нает от Джери Мичъл) смътно проблесваха като огромни светулки. В далечината печално изсвири сирената на параходче, движещо се надолу по реката.

Джими дотолкова беше заплепен от сцената, че можеше с часове да остане до прозореца и да мечтае, ако не му се налагаше да отиде в библиотеката. Нему се падаше задължението да затвори високите прозорци след баща си и Огдън и той беше решил да се скрие в галерията, докато двамата напуснат къщата. Момчето не биваше да го види в никакъв случай.

В галерията беше прашно, лъхна го миризмата на овехтели кожени подвързии. Джими си помисли, че ако баща му се забави, има опасност да се задуши. Седна на пода, облегна глава на някаква етажерка, която сякаш беше поставена тук за негово удобство, и започна да се тревожи как ще протече срещата между гангстера Ед и неговата жертва.

Междувременно Бингли Крокър, дегизиран до зъби, безшумно като привидение се промъкваше към стаята на момчето. Ентусиазмът, с който се беше впуснал в това начинание, почти се бе изпарил. След като премина първоначалното му въодушевление от това, че отново играе коронната си роля, здравият разум започна да взима надмощие. Едно беше да играе ролята на гангстер на сцената на някой театър на Бродуей, съвсем друго да изнася подобно безплатно представление. Докато на пръсти пристъпваше по коридора, съвсем ясно си представяше ужасяващите последствия, ако нещо се обърка. На драго сърце би се отказал, възспираше го само мисълта, че от успеха му зависи щастieto на Джими. Тази мисъл го окуражи, той безшумно отвори вратата, влезе в стаята на Огдън и се прокрадна към леглото. Тъкмо когато се питаше как да постъпи, че да не изкара ангелите на момчето, се случи нещо, което му спести по-нататъшните размишления. Светлина проряза мрака, сякаш избухна бомба, и някой извика:

— Горе ръцете.

Когато Бингли Крокър престана да мига и очите му се приспособиха към светлината, видя, че Огдън седи на леглото и държи револвер. Подпираше го на коляното си, а дулото на оръжието беше насочено към закръгленото шкембенце на нападателя. Макар последният надълго и нашироко да бе размишлявал върху изхода от опасното начинание, не беше предвидил подобно развитие на събитията. Намери се в чудо, недоумяваше как да постъпи.

— Махни туй чудо — изрече с прегракнал глас. — Може случайно да гръмне.

— Хич не ме е грижа — равнодушно отбеляза Огдън. — Револверът не е насочен към мен. — С любов огледа смъртоносното оръжие и обясни: — Купих го с купоните, които вървят с всяка кутия цигари. Като отидем в провинцията, ще стрелям по зайци. Дори не

подозирах, че ще ми се предостави възможност да го използвам толкова скоро.

— Нима искаш да ме убиеш?

— Защо не?

Гримът на господин Крокър се стичаше на вадички по лицето му, ала маската му не позволяваше на Огдън да наблюдава любопитното явление. Все пак хлапакът напрегнато се взираше в него. Внезапно му хрумна нещо.

— Слушай, да не си дошъл да ме отвлечеш?

Бингли Крокър почувства същото облекчение, като в случаите, когато по време на представление паметта му изневереше, а някой колега му подадеше спасителна реплика. Би било преувеличено да се каже, че се е успокоил — това беше невъзможно, докато револверът бе насочен към него — но се чувстваше значително по-добре.

Понижи гласа си с около октава и дрезгаво промърмори:

— Чупката, хлапе. Я не се занасяй!

— Дръж ръцете горе! — процеди Огдън.

— Добре, де, добре — изръмжа господин Крокър. — Ама разкарай тази ютия. Да му се не види, бая си пораснал от последния път.

С момчето настъпи магическа промяна и враждебното му поведение се замени с угодническо.

— Нима си от хората на Бък Магинис? — попита учтиво.

— Абсолютно. — Бингли Крокър мислено благослови Джими за съвета, който му беше дал на раздяла. — Бачкам за Бък.

— Той защо не дойде, а е изпратил теб?

— Щото си има друга работа — отвърна Крокър-баща и с радост забеляза, че Огдън вече не се прицелва в корема му.

— Падам си по Бък — отбеляза хлапакът. — С него се знаем отдавна. Чел ли си онази статия във вестника, в която е описано как са ме похитили за втори път? Залепил съм я в моя албум с изрезки.

— Много ясно, че съм я чел!

— Слушай какво ще ти кажа, ако сега ме отвлечеш, шефът ти трябва да ми пусне половината от откупа. Харесвам Бък, обаче ми писна да ме похищават даром. Делим наполовина или няма да мръдна оттук! Ясно ли е?

— Да, хлапе.

— Разбрахме се, значи. Почакай само да се облека и веднага тръгваме.

— Само не вдигай шум.

— Бъди спокоен. Хей, как влезе в къщата?

— През прозорците на онуй... как му казваха... библиотеката.

— Знаех си, че рано или късно някой престъпник ще се възползва от удобството. Чудя се защо не са ги заковали с дъски.

— Отвън ни чака автомобил.

— За всичко си помислил — одобрително отбеляза Огдън, докато закопчаваше ризата си. — Кой е партньорът ти? Познавам ли го?

— Тц. Нов е.

— Така ли? О, и още нещо. Ако се наложи, ще твърдя, че не съм те познал.

— Ама наистина ли не ме позна? — стресна се господин Крокър.

— Трудно ми е, защото носиш маска. Кой си всъщност?

— Викат ми Ед. Чикаго Ед.

— Не си спомням човек с подобно име.

— След тази нощ никога няма да го забравиш — заяви Бингли Крокър, обзет от вдъхновение.

Изявлението му като че възбуди подозренията на Огдън. Той изгледа накриво похитителя и внезапно отсече:

— Свали маската!

— Няма да стане.

— Искам да се уверя, че не ме мамиш.

Крокър-баща реши да блъфира.

— Както кажеш — заяви и тръгна към вратата. — Щом мислиш, че те баламосвам, по-добре да си вървя.

— Почакай — спря го Огдън, който се изплаши, че ще пропусне изгодната сделка. — Не исках да те обидя... Брей, какъв си кибритлия!

— Ще река на Бък, че не съм успял да се докопам до тебе — обяви Бингли Крокър и направи още една крачка към вратата.

— За къде си се разбързал? Какво ти става?

— Идваш ли?

— Разбира се, но при условие, че Бък ми даде половината от откупа.

— Дадено, мой човек. Бас държа, че Бък ще си делне печалбата с тебе.

— Тогава ще дойда. Почакай само да си сложа другата обувка...
Готово. Да тръгваме.

— По-тихо, малкия!

— А ти какво мислиш, че ще запее ли?

— Върви след мен — прошепна му господин Крокър.

На пръсти излязоха от стаята. За миг Бингли Крокър изпита чувството, че нещо не е наред. Едва когато стигна до стълбището, разбра, че липсва ръкопляскането на зрителите. Изпълнението му заслужаваше овации.

Джими, който бдеше на поста си в галерията, чу как вратата на библиотеката почти безшумно се отвори. Надникна иззад перилото и в мрака съзря силуетите на двама души — единият беше възрастен, другият момче. Те прекосиха помещението. До слуха на Джими достигна шепот:

— Нали каза, че си влязъл от тук.

— Така си е.

— Защо щората е спусната?

— Нагласих я, след като влязох.

Разнесе се стържещ звук, последва го изщракване. Лунната светлина разсея мрака в помещението. Мъжът и момчето напуснаха къщата. Джими изтича да затвори прозорците. Тъкмо беше спуснал щората, когато в коридора се разнесоха стъпки.

[1] Шеговито название на Бродуей и околните му улици, разположени между Четирийсета и Петдесета улица. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Джими чу стъпките, пръв се задейства инстинктът му за самосъхранение. Единствената му мисъл бе, че здравата е загазила и че ако го заловят, трудно ще обясни поведението си. Следователно не трябва да го открият. С лъвски скок достигна до стълбището и когато вратата се отвори, вече беше в скривалището си. Стоеше вцепенен и очакваше най-лошото, но очевидно беше реагирал навреме, защото никой не извика. Вратата безшумно се затвори, отново настъпи тишина. Помещението тънеше в мрак, който и да бе влязъл в библиотеката, не беше включил осветлението, което донякъде успокои Джими, че натрапникът също не желае да привлече внимание. В първия момент на паника беше уверен, че само неговото присъствие в библиотеката е незаконно. Ала сега, когато беше в безопасност, отново възвърна способността си да разсъждава. Размисли върху поведението на новодошлия и достигна до важни умозаклучения.

Всеки човек с почтени намерения първо щеше да включи осветлението. Почтеният човек нямаше да се промъкне крадешком в библиотеката. Джими се надвеси над перилото и опита да различи нещо в мрака. Беше сигурен, че се случва нещо нередно. В този миг освободеното му от страха съзнание стигна до друго прозрение и той се досети кой е човекът, който не желаше да разберат за присъствието му тук. Не можеше да е друг, освен старият му приятел лорд Уизбийч, когото „момчетата“ наричаха Джентълмена Джак. Джим се удиви, че не се е досетил по-рано. Но още повече се учуди, че след разговора, който бяха провели само преди няколко часа, Джентълмена все пак е рискувал да предприеме обира.

Ненадейно проблесна светлина, сякаш някой беше драснал клечка кибрит. Човекът беше включил електрическо фенерче. Мракът се разсея и Джими се убеди в правилността на предположението си. Тайнственият посетител наистина беше лорд Уизбийч. Беше коленичил пред огнеупорната каса. Джими не го виждаше какво прави, защото онзи беше с гръб към него, но фенерчето осветяваше лицето

му, което бе сериозно и съсредоточено, като че беше свалил маската на глуповат и разсеян английски лорд. Изведнъж крадецът тихо възкликна, дръпна вратата на огнеупорната каса и я отвори. Разнесе се тръпчивата миризма на нагорещен метал. Джими не беше специалист в тази област, но бе чел за съвременните обирджии и техните методи, поради което предположи, че крадецът е използвал ацетиленова горелка, за да разреже стоманената врата.

Мнимият лорд освети с фенерчето вътрешността на касата, протегна ръка, извади някакъв предмет и безкрайно предпазливо го пъкна във вътрешния джоб на самото си. Сетне се изправи, изключи фенерчето и отиде до прозореца, без да си направи труда да вземе горелката. Вдигна щората и понечи да отвори прозореца. Джими реши, че е време да се намеси.

— Тц, тц, не съм очаквал това от теб — промърмори укоризнено.

Въздействието на упрека му върху лорд Уизбийч беше удивително. Русокосият стреснато отскочи от прозореца, завъртя се около собствената си ос и задавено възкликна:

— Кой си ти?

— Твоята съвест — отвърна Джими.

Лордът, който панически се опитваше да установи откъде идва гласът, насочи фенерчето към галерията. Лъчът не достигна до младежа, който лежеше на пода. В ръката на Джентълмена Джак като по магия се появи пистолет.

Джими отново заговори:

— Хвърли пистолета и фенерчето. Държа те на прицел.

Лъчът на фенерчето пробяга над главата му, но русокосият отново не го забеляза.

— Ще броя до пет. Ако и тогава не хвърлиш пистолета, ще стрелям — закани се Джими, който горчиво съжаляваше, че заради вкуса си към драматичните ситуации се е насадил на пачи яйца. Много по-безопасно щеше да бъде да вдигне на крак цялата къща и да избегне деликатното положение. Ами ако блъфът му не успее? Какво ще се случи, ако онзи откаже да се раздели с оръжието си? Младежът вече съжаляваше, задето не е заявил, че ще брой до десет. Джентълмена Джак безсъмнено беше безумно смел, което се доказваше от факта, че въпреки предупреждението все пак бе извършил обира. Може би ще рискува. А може би ще се досети, че Джими не е въоръжен. Не е видял

дали противникът му има пистолет, нали? Може би не само не е английски лорд, ами е и недоверчив... Джими забави отброяването.

— Четири... — произнесе колебливо и затаи дъх. Сетне видя как онзи хвърли на пода пистолета и фенерчето и почувства неизразимо облекчение. Беше успял!

— Застани с лице към стената! — нареди. — И вдигни ръце!

— Защо?

— Ще те обискирам за друго оръжие.

— Нямам друг пистолет.

— Искам да се уверя лично. Хайде, размърдай се!

Джентълмена Джак с нежелание са подчини. Когато се доближи до стената, Джими напусна скривалището си и включи осветлението. Бръкна в джобовете на русокосия и в двата напита нещо метално. Неодобрително поклати глава:

— Не е хубаво да лъжеш татко си. Защо си се въоръжил до зъби? Никога не съм искал момчето ми да става войник... А сега се обърни. Можеш да свалиш ръцете си.

Джентълмена Джак беше философски настроен. Изглежда се беше примирил с провала си. Седна на страничната облегалка на едно кресло и изгледа Джими. Ала погледът му не беше враждебен, той дори кисело се усмихна:

— Мислех, че съм те отстранил от играта. Май си по-умен, отколкото предполагам. И през ум не ми минаваше, че няма да изкъркаш алкохола.

Едва сега Джими разгада мистерията около бутилката, която по загадъчен начин се беше озовала в стаята му.

— Ти си я оставил, така ли? И в питието сигурно е имало приспивателно.

— Естествено.

— Никога не съм предполагал, че добродетелта бива възнаградена веднага — усмихна се Джими. — Отказах се да си наляя от бутилката не защото заподозрях нещо нередно, а от благородни подбуди. Знаеш ли, зарекъл съм се да не близвам алкохол.

Мнимият лорд се изсмя. Ако младежът познаваше добре човека, когото „колегите“ наричаха Джентълмена Джак, щеше да заподозре, че работата не му е чиста. Приятелите на русокосия знаеха, че той се смее по този начин само когато има скрит коз.

— Май днес ти върви, а? — подхвърли на Джими.

— Така изглежда.

— Мисля, че не всичко е загубено.

— Грещиш, драги. За теб играта свърши. А сега върни епруветката в касата, която, уви, вече не е огнеупорна.

— Каква епруветка?

— Не се прави на глупак, стари приятелю. В джоба на сакото ти има епруветка с партриджит.

Джентълмена Джак отново се засмя и тръгна към сейфа.

— Постави я внимателно на горната полица — нареди Джими.

В този момент се разнесе кански писък, който го накара да подскочи от изненада. Русокосият очевидно беше обезумял, защото крещеше с пълен глас:

— Помощ! Помощ! Помощ!

Досега разговорът се водеше почти шепнешком, ефектът от неистовите крясъци бе като избухване на експлозив. Виковете отекваха от стените и сякаш ги разтърсваха. За миг Джими се вцепени, после дочу трясък. Усети как нещо подскочи в ръката му. Ужасен го захвърли и изумено се втренчи в дупката на килима, от която се виеше дим. Толкова бе смаян от непредвидения ход на Джак, че беше забравил за револвера в ръката си и несъзнателно бе натиснал спусъка.

После събитията се развиха с мълниеносна бързина. Силен удар в брадичката му накара Джими да залитне, а когато възстанови равновесието си, установи, че към него е насочен револверът, с който преди секунди едва не беше прострелял крака си. Джентълмена Джак иронично се усмихна и промърмори:

— Нали ти казах, че не всичко е загубено.

Силното кроше временно бе svelo до минимум мисловната му дейност. Стоеше неподвижно, преглъщаше, опитваше да се овладее и да се отърве от предчувствието, че всеки момент главата му ще експлодира от нечовешката болка. Заднешком се добра до бюрото и се облегна на него. Изведнъж чу зад себе си глас:

— Тва пък кво е?

Извърна глава и не можа да повярва на очите си: през високите прозорци влезе странна процесия. Начело вървеше баща му, който още носеше страховитата маска; следваше го тип с буйна брада и с очила с кръгли стъкла, който се движеше като автомобил, преминаващ през

купа сено. Трети подред беше Огдън Форд, следваше го нисичка, опасна наглед дама със зорки, но зле координирани очи, която здраво стискаше огромен револвер и бе олицетворение на съвременна жена, която изобщо не си поплюва. Джими премигна — появяването ѝ допълваше кошмарния аспект на тази безкрайна нощ, тъй като дамата сякаш беше двойничка на прислужницата, на която бе наредил да повика „иконома“ Скинър. Но как е възможно? Не беше запознат с навиците на домашните прислужници, но бе сигурен, че нямат обичай да се разхождат през малките часове на нощта с револвер в ръка.

Докато трескаво се опитваше да открие някаква логика в този хаос, вратата се отвори и в библиотеката нахлуха още хора, които бяха събудени от пронизителните крясъци. Джими отново извърна глава, за да огледа новите участници в нощната драма. Отрядът се предвождаше от госпожа Пет, следваха я Ан, двама-трима от гениите и Уили Партридж. Новодошлите бяха кой по нощница, кой по пижама и един през друг започнаха да задават въпроси. Дамата с пистолета решително се нагърби с командването и на тази група, като извика:

— Зат’ри вратата!

Някой побърза да се подчини.

— Обясни! — обърна се тя към Джентълмена Джак.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джентълмена Джак бе свалил револвера и чакаше да го разпитат. Имаше самодоволния вид на човек, който възнамерява да заяви, че само е изпълнил дълга си и не желае благодарности.

— Коя сте вие? — попита.

— Н'ей важно — отсече жената. — Гос'жа Пет знай коя съм.

— Дано да не ми се разсърдите, лорд Уизбийч — обади се госпожа Пет. — Наех детектив да ви помогне. Реших, че няма да се справите сам. Надявам се, че не съм ви засегнала.

— В никакъв случай... постъпила сте много мъдро.

— Радвам се, че одобрявате инициативата ми.

— Безусловно я подкрепям.

Госпожица Тримбъл прекъсна учтивата размяна на реплики.

— К'ви ги дрънка тоз? К'ва помощ?

— Лорд Уизбийч беше така добър да предложи да охранява експлозива, изобретен от моя племенник — обясни госпожа Пет.

Джентълмена Джак скромно се усмихна:

— Дано поне малко да съм ви помогнал. Мисля, че дойдох тук точно навреме. — Погледнете — той посочи към огнеупорната каса, — крадецът току-що я беше разбил. Добре, че носех револвера си. Насочих го към разбойника и извиках за помощ. Ако бях закъснял само с няколко секунди, той щеше да избяга.

Госпожица Тримбъл се приближи до сейфа, огледа го и се намръщи, сякаш не й допадаше. Изръмжа, върна се до прозореца и отбеляза:

— Бива си го. Дробре с'есправил.

Ан не издържа и се намеси. Страните й пламтяха, очите й хвърляха мълнии.

— Само не казвай, че си заварил Джими да разбива касата! Ама че абсурд!

Неста Пет побърза да обясни:

— Това не е Джеймс Крокър, Ан. Човекът е мошеник, който под чуждо име се промъкна в този дом, за да открадне изобретението на Уили. — Тя мило се усмихна на Джентълмена Джак. — Слава Богу, че лорд Уизбийч ми отвори очите. Нарочно се е престорил, че познава този младеж, за да го заблуди.

Малкият Огдън беше зяпнал от изумление. От подслушания разговор между двамата млади мъже беше разбрал, че Джими наистина е този, за когото се представя, а лордът е измамник. Питаше се защо братовчедът Крокър отново не изложи неоспоримите доказателства за самоличността си. Не подозираше, че едва сега главата на Джими започва да се прояснява след жестокия удар на Джентълмена Джак. Огдън реши да отрича до дупка, ако братовчедът реши да го натопи, задето му беше предложил да го отвлече и да си разделят откупа.

Ан ужасено се взираше в Джими. Едва сега осъзна, че почти не го познава и че е възможно (или по-точно е сигурно, предвид доказателствата) да се е промъкнал под покрива на госпожа Пет, за да открадне изобретението на Уили. Съпротивляваше се срещу тази мисъл, но някакъв глас сякаш ѝ нашепна, че именно тя му бе предложила да се представи за Джими Крокър, а пък младежът прекалено лесно се беше съгласил да участва в безумния план. Но дали наистина планът беше безумен? Дали не е бил прикритие за друго злодейско деяние? Лорд Уизбийч беше заварил младежа да разбива касата, следователно вината му беше доказана.

Ала в мига, в който се убеди, че той е престъпник, Ан разбра още нещо — че обича този човек. Едва когато беше изпаднал в беда, бе осъзнала чувствата си към него. Застана до него с намерението да му помогне, да му окаже морална подкрепа, ала почувства, че не може да произнесе нито дума. Сложи ръка на рамото му и безпомощно зачака следващите удари на съдбата.

Докосването ѝ изтръгна Джими от летаргията и той внезапно дойде на себе си. До този момент сякаш отдалеч чуваше всичко, но бе неспособен да говори. А сега като по чудо отново си беше възвърнал дар слово, което му позволи енергично да се намеси в спора.

— За Бога! — извика. — Този човек лъже. Аз го заварих да разбива сейфа.

Джентълмена Джак надменно се усмихна:

— Блъфира, но съм сигурен, че няма да му повярвате.

— Какъв абсурд! — промълви госпожа Пет и се обърна към детективката: — Арестувайте този човек.

— Ч'айте малко — промърмори трезвомислещата девица, която замислено човъркаше зъбите си с дулото на револвера. — Да чуем кво ш'каже.

— Бога ми, струва ми се нелепо — учтиво се намеси Джентълмена Джак.

— Н'знам кво ти се струва — смърри го прекрасната Тримбъл, — ам' си затваряй устата и слушай кво говоря!

— Сигурна съм, че си невинен! — възкликна Ан и се вкопчи в рамото на Джими.

— Стига глупости! — Госпожица Тримбъл престана да чисти зъбите си с дулото на пистолета и го насочи към него. — Ш'кажеш ли нещо за оправдание? И по-живо!

— Случайно бях тук и...

— 'Що? — попита детективката и думата изсвистя като куршум.

Той замълча. Как ли да обясни присъствието си в библиотеката в два през нощта?

— Случайно бях тук — упорито повтори — и този човек влезе с фенерче и ацетиленова горелка и се залови да разбива касата...

Джентълмена Джак нетърпеливо го прекъсна:

— Какво нахалство! — обърна се към госпожица Тримбъл и заобяснява: — Дойдох в библиотеката, защото чух някакъв шум. За разлика от господина имам съвсем правдоподобно обяснение за присъствието си. Лежах буден в стаята си и нещо привлече вниманието ми. Госпожа Пет знае за подозренията ми към този тип, очаквах всеки момент да опита да открадне експлозива. Ето защо грабнах пистолета и на пръсти слязох по стълбата. Когато влязох тук, касата беше разбита и крадецът се подготвяше да избяга през прозореца.

Детективката почеса брадичката си с дулото на пистолета и потъна в размисъл. Сетне се нахвърли върху Джими с бързината на гърмяща змия:

— Измисли нещ' друго! Пипнах те и туй то!

— Не! — извика Ан.

— Да — промърмори Неста Пет. — Няма спор кой е измамникът.

— Според мен трябва да се обадим на полицията — намеси се Джентълмена Джак.

— Винаги сте бил много съобразителен, милорд — разтопи се от любезност тя.

— Благодаря за комплимента — отвърна негово благородие и тръгна към вратата. Джими безпомощно го наблюдаваше. Нещо му подсказваше, че ще може да се оправдае, ако си спомни нещо, което упорито му убягваше. Съзнанието му още не се беше напълно прояснило. Напразно се опитваше да възкреси спомена.

Щом Джентълмена отвори вратата, откъм коридора се дочу пронизителен кучешки лай, който досега бе заглушаван от масивното дъбово дърво и от гласовете на присъстващите. Русокосият тресна вратата и изплашено възкликна:

— Божичко, онова куче е отвън!

Ожесточено драскане по дървото потвърди твърдението му.

— Онова куче е отвън! — печално повтори Джентълмена.

Сякаш някакъв бент се отприщи в съзнанието на Джим и той си спомни онова, което до този момент отказваше да изплува в паметта му.

— Не му позволявайте да избяга! — извика, сетне се обърна към мнимия лорд: — Твърдиш, че си дошъл тук, защото си чул подозрителен шум и си ме заварил да разбивам касата. А как ще обясниш, че епруветката с експлозива е във вътрешния джоб на сакото ти? — Извърна се към госпожица Тримбъл и продължи: — Много лесно ще установите кой от двамата ни е измамник. Обискирайте ни. — Заобръща джобовете си. — Погледнете тук... и тук... и тук! А сега го накарайте да стори същото.

Изпита неопишуемо удоволствие, като видя как изчезна самодоволното изражение на Джентълмена. Детективката впери пронизващото си око в русокосия:

— Правилно. Ей, Бил... или както там ти е името... да 'гледнем в дж'бовете ти!

Мнимия лорд се престори на кръвно обиден:

— Не съм съгласен да...

Госпожа Пет възмутено извика:

— Няма да го допусна! Лорд Уизбийч е мой отдавнашен приятел и...

— Достатъчно! — срязва я безкомпромисната госпожица. — Обръщай джобовете, Бил, и то по-бързо!

Джентълмена Джак високомерно се усмихна, досущ аристократ, който безмълвно протестира срещу посегателството върху личността му. С отегчено изражение извади от джоба си епруветката и заговори със спокойствие, от което Джим неволно се възхити:

— Дори боговете мълчат, когато фактите говорят.

Думите му предизвикаха всеобщо изумление. Въздействието им върху присъстващите бе равностойно на избухване на бомба. Госпожа Пет задавено изстена. Уили Партридж изквича като настъпено куче. Гениите едновременно нададоха вик.

Джентълмена Джак изчака врявата да стихне и продължи невъзмутимо да говори:

— Но не мислете, че с мен е свършено. Сега ще изляза през прозореца и ако някой, било то мъж или жена — той учтиво се поклони на госпожица Тримбъл, — се опита да ми попречи, ще го сполети печална участ. Само да помръднете, ще хвърля епруветката и къщата ще полети във въздуха.

Първото му изявление бе направило дълбоко впечатление на присъстващите, но продължението буквално ги накара да се втрещят. Настъпи гробна тишина. Само кучето Ейда безстрашно продължаваше да драска по вратата.

— Да н'си помръднал! — отсече детективката, когато той пристъпи към прозореца. Насочи револвера си към него, но в гласа ѝ се долавяше нерешителност — чувство досега непознато за неустрашимата дама. За пръв път в живота си попадеше в толкова объркана ситуация.

Джентълмена Джак бавно прекоси помещението, като държеше епруветката така, че всички да я виждат. Тъкмо когато се изравни с госпожица Тримбъл, която бе свалила револвера и си блъскаше главата как да разреши безпрецедентната криза, вратата рязко се отвори. На прага застана поетът Хауард Бемис:

— Госпожо Пет, телефонирах на...

Прекъсна го кучешки лай.

Ейда се възползва от отстраняването на препятствието и се втурна в библиотеката като космата топка, която като по магия се е сдобила с четири крака и провесен език. Без да обърне внимание на

присъстващите, се спусна към Джентълмена Джак. Отдавна беше хвърлила око на глезените му, но все се случваше нещо да ѝ попречи да ги захапе.

— Помощ! — изрева русокосият. Зовът му беше заглушен от крясъците, виковете и писъците, изтръгнали се от гърлата на изумените „зрители“ при вида на епруветката, която се изплъзна от пръстите му и полетя във въздуха.

Ан се хвърли в прегръдката на Джими и той я притисна към себе си, сетне затвори очи. За миг в съзнанието му се мерна мисълта, че щом му е съдено да загине, това е най-прекрасният начин да посрещне смъртта.

Епруветката падна върху бюрото, полетяха отломки от стъкло... Джими отвори очи и констатира, че още е жив, а нищо наоколо не се е променило. Стените си бяха на мястото, не беше заобиколен от развалини. И все пак сцената беше различна от преди. Нещо липсваше... и това бе Джентълмена Джак.

Присъстващите едновременно въздъхнаха от облекчение, но никой не обели и дума. Откъм улицата се дочу рев на автомобилен двигател. Звукът изтръгна от вцепенението брадатия с очилата, който бе от антуража на госпожица Тримбъл.

— Майчице! — изкрещя. — Тоя тип избяга с автомобила, който съм взел под наем!

Паническият му вик сякаш помогна останалите да се окопитят. Госпожица Тримбъл първа възвърна самообладанието си. Надигна се от пода, където се беше проснала с надеждата да оцелее при взрива, решително изтупа праха от полата си и отново влезе в ролята си на храбра детективка.

— Д' се оставя дам' сплашат с ф'лшива бомба! — промърмори с горчивина и за миг се замисли върху печалния факт. — Хей, затворрете вратата, някой да запуши устата на прроклетото псе! Не мога д' мисля, кат лае!

Пребледнялата госпожа Пет безмълвно грабна Ейда в прегръдките си. В същия момент Ан се освободи от прегръдката на Джими, без да го погледне. Испитваше необяснимо стеснение. По принцип не беше от срамежливите, но сега даваше мило и драго да бъде далеч от тук.

Госпожица Тримбъл отново пое нещата в свои ръце. Звукът от автомобилния двигател беше замрял в нощта. Джентълмена Джек безнаказано се бе изплъзнал. Безстрашната детективка горчиво се укоряваше заради провала си.

— 'Спуснахме го — произнесе с леден глас. — Да Схващаме на работа. Хей, вие! — обърна се към госпожа Пет, която толкова се стресна, че едва не подскочи. — След като беше преминала през долината на смъртта и бе установила, че не е разкъсана на парчета, тя вече не беше онази самоуверена и деспотична жена. — Хей, н'вас говоря! Тва е само първата част от драмата. Следва втора серия. Виждат'ли тези юнаци? — Тя посочи с револвера към господин Крокър и брататия с очилата. — Опитваха се да откънат сина ви.

Госпожа Пет нададе сърцераздирателен писък:

— Оги!

— Млъквай! — смутено избърбори юношата. Предвиждаше, че го очакват трудни моменти и предпочиташе да се съсредоточи върху обмисляне на бъдещата си тактика. Изгледа изпод око гангстера Ед. Очакваше, че похитителят ще се опита да омаловажи престъплението си, като започне да твърди, че той, Огдън, го е помолил да го отвлече. Реши, че единственият изход е твърдо да отрече отправените му обвинения.

— Под'зирах, че нещо щ' случи таз нощ, затуй дебнех отвън — продължи госпожица Тримбъл. — Тоз юнак — тя посочи към брататия заговорник, който мигаше на парцали иззад очилата — чакаше с колата н'ъгъла. Цял час го наблюдавам, щот с'досетих, че н'му е чиста работата. И не щеш ли, излезе хлапето с ей онзи гррозник. — Обърна се към господин Крокър и добави: — Свали маската, прриятел, та да т'видим физиономията.

Бедният човек с нежелание се подчини.

— Пфу! — отвратено възкликна детективката. — Д'нямаш шарка, бе, човече? Мязаш на цветен комикс! — Пристъпи към господин Крокър, който подскочи като ужилен, и прокара по страната му костеливия си пръст. — Грим! — изръмжа и с неудоволствие огледа изцапаната си ръка. — Пфу!

— Скинър! — възкликна госпожа Пет.

Госпожица Тримбъл внимателно разгледа жертвата си, сетне се обърна към брататия:

— Кат' се замисля, май и от тоз шубрак щ'скочи заек. — Дръпна изкуствената брада на бедния Джери и откри лицето му. — А пък туй ако н'ей перука, да не ми викат Тримбъл — добави и вкопчи пръсти в буйните му коси. — Тъй си е. Ама че късмет. Дай си 'чилата, приятел! — Изгледа го критично и отбеляза: — Хитрец си ти, Кларънс. Похубав си с 'чила. Някой познава л'тоз тип?

— Казва се Мичъл и беше нещо като личен физкултурник на съпруга ми.

Детективката се обърна, приближи се до Джими и насочи револвера в гърдите му:

— Става все по-интересно! Време е д'обясниш, приятел, как така се е случило да бъдеш тук точно когат онзи се е бъзикал с касата? Май си комбина с тез двамата.

Джими усети, че му предстои да вземе съдбовно решение, което изцяло ще промени съдбата му. В живота на всекиго от нас настъпват подобни повратни моменти, които нарушават нормалния ход на събитията. Невъзможно бе повече да крие от Ан истинската си самоличност. Тъкмо се канеше да проговори, ала младата жена го изпревари:

— Лельо Неста, не мога да гледам как несправедливо обвиняват един човек. Джери няма никаква вина. Аз му наредих да отвлече Огдън.

Настъпи неловко мълчание. Госпожа Пет нервно се изсмя и промърмори:

— Иди да си легнеш, миличка. Изживя такъв шок, че не си на себе си.

— Вярно е. Нали, Джери?

— Достатъчно! — Госпожица Тримбъл с властен жест предотврати отговора на боксьора. — 'Слушай леля и с'легни, миличка. Казала с'на младежа да отмъкне хлапето, а? И на онзи там... Скинър... и на него ли с'казала същото?

— Ами... аз... — неуверено запелтечи Ан. Не й беше хрумнало да измисли алиби за иконома.

Джими й се притече на помощ. Изтръпваше при мисълта каква ще бъде реакцията й, но беше длъжен да се жертва, за да я защити. Пък и много по-коравосърдечен човек би откликнал на безмълвния зов за помощ, който изразяваше боядисаното с грим лице на господин

Крокър. Бингли Крокър беше смелчага и джентълмен. Дори да го заплашваше затвор, не би проговорил без разрешението на Джими, но все пак се надяваше, че синът му няма да го изостави.

— Обяснението е съвсем елементарно — започна младежът с престолено безгрижен тон, ала душевното му равновесие рухна, когато към лицето му се насочи окото на госпожица Тримбъл. — Работата е там, че наистина съм Джими Крокър. — Той старателно избягваше погледа на Ан. — Не разбирам защо е цялата тази суматоха.

— Тогава 'що заговорничиш да отмъкнеш момчето?

— Ами това... ха-ха!... — на пръв поглед ще ви се стори малко объркано, обаче мога да обясня...

— Значи признаваш!

— Да. Всъщност идеята за отвличането на Огдън е моя. Искан да го изпратя в един санаториум за кучета... ама не, не е това, което си го мислите. — Опита подкупващо да се усмихне, но се отказа, защото лявото око на детективката застрашително проблесна. Той извади носната си кърпа и избърса потта от челото си, като се питаше защо понякога е толкова трудно да обясниш нещо съвсем елементарно. — Преди да продължа, държа да ви информирам, че Скинър ми е баща.

Госпожа Пет смаяно възкликна:

— Но нали... нали Скинър беше иконом при сестра ми?

— До известна степен е вярно. Това е дълга история. Случи се така, че...

Госпожица Тримбъл процеди с неописуемо презрение:

— Никога не съм срещала такъвиз лъжци. Да пукна, ак' знам кво целиш, млади момко. Тоз тук — тя посочи Крокър-баща — с'издирва от английската полиция. 'Зпратиха фотото му в агенцията. Мен ако питате, с'гурно е задигнал я лъжици, я нещо друго. Хей — обърна окото си към едного от гениите, — вземи да свършиш нещо полезно. Телфонирай в „Астор“ — там е отседнала една дама, дето се интересува от нашарения господин. Обадила се е н' „Андерсън“, пък те ни повериха, 'здирването. З'ръчаха да я търсим по всяко време на деня или нощта, ако го спипаме. Кажи на оназ дама да взем' такси и да дойде тук да го разпознае.

Геният тръгна към вратата, сетне се обърна и попита:

— Как се казва въпросната дама?

— Гос'жа Крокър! — тросна се детективката.

— Гос'жа Бингли Крокър. Речи й, че сме пипнали нейния човек.

Геният заднешком излезе. От коридора се дочу гневен възглас:

— Извинете... — запелтечи геният.

— Защо не гледаш къде вървиш, млади момко?

— Приемете най-горещите ми извинения...

— Ама че досадник! — промърмори господин Пет и на куц крак влезе в стаята. Стискаше едното си стъпало и сякаш го масажираше. И с невъоръжено око се забелязваше, че обичайно благият и кротък човек е в отворително настроение. Намръщено изгледа присъстващите и гневно изръмжа:

— Какъв е този цирк? Търпях до едно време, но човек не може да мигне от непоносимата врява.

— Джаф! Джаф! — озъби му се Ейда, която се чувстваше в безопасност в прегръдките на госпожа Пет.

Господарят на дома се стресна и извика:

— Умъртви противното псе! Изхвърли го! Накарай го по някакъв начин да млъкне!

Неста Пет изумено се втренчи в съпруга си. Никога не го беше виждала в подобно настроение. Почувства се така, сякаш някакво кротко зайче внезапно е захапало ръката й. Бурните преживявания през тази нощ, съчетани с нетипичното поведение на господин Пет, я караха да се чувства несигурна. Никога досега не се беше страхувала от брачния си партньор. Бе излязла на глава дори с първия си съпруг, който бе доста сприхав и буен, а кроткия господин Пет беше смазала под чехъла си. Ала този нов Питър й вдъхваше страх.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няколко причини бяха предизвикали забележителната метаморфоза на господин Пет. След като преди два дни съпругата му с лека ръка бе уволнила Джери Мичъл, по неволя беше прекъснал редовните тренировки и липсата им се беше отразила зле на духа и на тялото му. Отдаде се на мрачни размишления за жребия, който му е отредила несправедливата съдба, в съзнанието му се зароди мисълта за бунт. Отгоре на всичко го хвана и подаграта, както често се случваше в дните, когато бе неразположен. Тъй като по природа беше много търпелив, навярно безропотно щеше да понесе изпитанията, стига да можеше да се наспи. Ала тъкмо когато се унасяше, след като в продължение на два часа се беше мятал в леглото, в къщата настъпи суматоха. Той се стресна и смътно осъзна, че шумът идва от библиотеката.

Беше толкова човеконенавистнически настроен поради ударите на съдбата, че дори виковете за помощ не го накараха да напусне леглото. Когато се движеше, подаграта му причиняваше нетърпима болка и той не желаше да се подлага на допълнителни изтезания само защото убиват някого в библиотеката. Но лаят на Ейда опъна нервите му до скъсване и едва тогава той, куцукайки, слезе на долния етаж. Изобщо не беше тласкан от алтруистични подбуди. Нямаше намерение да изиграе ролята на ангел-спасител и да попречи на убицеца да ликвидира жертвата си. Единствената му цел беше да накара кучето да млъкне. Ала когато геният настъпи болния му крак, гневът на бедния страдалец се пренесе от Ейда към всички обитатели на къщата. Готов беше да сдъвче всеки срещнат.

— Какво става? — попита през зъби. — Никой ли няма да ми отговори? Да не искате да стърча тук цяла нощ? Тази пък коя е? — Той накриво изгледа госпожица Тримбъл. — И защо размахва револвер? — Гневно тупна с болния си крак и изрева от болка.

— Дамата е детективка, Питър — смирено обясни съпругата му.
— Детективка ли? Че кой я е повикал?

Госпожица Тримбъл реши да се заеме с обясненията:

— Г'син Пет, гос'жа Пет ме нат'вари да следя да не отвлекат сина й.

— Направих го заради Оги... Госпожицата охраняваше скъпия ми Оги!

— Защо?

— За да... за да не го похитят, Питър.

Господин Пет кръвнишки изгледа шишкавото момче, после погледът му попадна на Джери Мичъл, който беше олицетворение на покрусата. Обърна се към детективката и попита:

— Този ли човек се опитваше да отвлече момчето?

— Точно тоз! Хванах го на местопрестъплението. Чакаше отвън с кола. Взех ги н'мушка заедно с'другия и ги накараха да върнат малкия.

— Джери — заговори господин Пет, — не си виновен, задето мероприятиято се провали, затова щедро ще те възнаградя. Щеше да се справиш, ако разни нахални детективки не ти бяха попречили. Ще си получиш парите, за да осъществиш начинанието, за което все говориш. А сега бягай да си легнеш. Нямах повече работа тук.

— Да му се н'види! — гневно изкрещя госпожица Тримбъл. — Ама няма'л да му предявите обвинение? Опита се да отвлече момчето!

— Аз му наредих! — озъби й се господин Пет.

— Питър!

Той се нахвърли върху съпругата си като малък, но разярен лъв. Решителността му се подсилваше от спомена за всичко, което беше изтърпял от Огдън.

— От две години напразно те убеждавам да го изпратиш в добро училище с пансион. Повече не издържах да го гледам как се излежава по канапетата, затова помолих Джери да го отведе при свой приятел, който има болница за кучета на Лонг Айлънд, и да помоли приятеля си да задържи Огдън, докато не му уври главата. С твоите детективи ти осуети плана ми, но няма да се откажа толкова лесно. Избирай: още следващата седмица ще изпратиш малкия в училище с пансион, или на бърза ръка ще го експедирам при приятеля на Джери Мичъл. Повече няма да търпя да седи на моето кресло и да пуши моите цигари. Кой от вариантите предпочиташ?

— Ама, Питър...

— Казвай!

— Ако го изпратя в някое училище, има опасност отново да го похитят.

— Мисля, че няма да му навреди, тъкмо обратното. Дори да го отвлекат, с най-голямо удоволствие ще платя откупа. А сега го махни от очите ми, заведи го да си легне. Още утре започни да търсиш подходящо училище... Божичко! — Той заподскача на куц крак към бюрото и с отвращение го огледа. — Кой е направил тази поразия? Не издържам вече! Купил съм къща като замък и единствената ми молба е да си имам някакво помещение, където да се усамотявам на спокойствие. А вие го превръщате в зоологическа градина и на всичко отгоре посипвате бюрото ми с кафе или с някаква друга гадост!

— Не е кафе, Питър — кротко промълви госпожа Пет. Духът ѝ беше сломен от откритието, че съпругът, когото беше смятала за нещо като безобиден домашен любимец внезапно се е превърнал в първобитен човек. — Това е експлозивът на Уили.

— Какво търси експлозивът върху бюрото ми?

— Лорд Уизбийч... тоест онзи, който се представяше за лорд Уизбийч, го изпусна там.

— Изпуснал го е, казваш. Тогава защо веществото не се е взривило и не е отнесло къщата чак до Хобокън?

Тя безпомощно погледна към племенника си, който зарови пръсти в буйната си коса и забели очи, сетне обясни:

— За съжаление се оказа, че съм допуснал малка грешка при съставянето на формулата, чичо Питър. Още утре ще започна нови опити. Питам се дали тринитро...

Господин Пет нададе вик и размаха юмруци, сякаш беше изпаднал в нервна криза.

— Години наред издържам този търтей, този лешояд, и си мисля, че върши големи работи, а той е измислил експлозив, който не се взривява. — Обвинително размаха пръст към изобретателя и продължи да крещи: — Наистина ще започнеш още утре, но не нови опити, а работа в моята кантора. За пръв път ще научиш какво е с труд да изкарваш прехраната си. А опити прави колкото щеш, но след края на работното ти време. Отдавна трябваше да предприема тази стъпка. — Той войнствено огледа смълчаната се тълпа. — Предлагам всички да

си легнете и да не вдигате повече шум, за да могат някои хора да подремнат. А вие си вървете у дома — посъветва той детективката.

Но неустрашимата госпожица нямаше намерение да се предава. Проследи с поглед паническото бягство на гениите, предвождани от Уили Партридж, видя как госпожа Пет и Огдън побързаха да излязат, но самата тя отказа да напусне полесражението.

— Не б'дете груб, гос'ин Пет — заяви спокойно. — И аз кат' другите имам нужда от сън, 'баче тррябва д'остана тук. Една дама ш'дойде да разпознае тоз тип. Преследва го зарад' нещо.

— Кого? Скинър ли?

— Съмнявам се туй д'му е истинското име.

— Какво е сторил?

— Прредстава с'нямам. Дамата ш'обясни.

Някой яростно позвъни на вратата.

— Тва ще да е тя — каза госпожица Тримбъл. — Кой ш'отвори? Аз трябва д'охранявам тоз човек.

— Аз ще отида — обади се Ан.

Господин Пет се приближи до Крокър-баща и окуражително го потупа по рамото:

— Не знам какво си извършил, Скинър, но съм на твоя страна. Не познавам по-голям почитател на бейзбола и ще направя всичко възможно да те спася от затвора.

— Очаква ме нещо по-страшно — печално промълви Бингли Крокър.

В библиотеката влезе висока жена, притежаваща страховита хубост. Погледът ѝ попадна върху така наречения Скинър. Втренчи се в боядисаното му лице, приближи се и внимателно го разгледа.

— 'Зпознавате ли го, гос'жо? — попита детективката.

— Бингли!

— Тва ли е човекът, когот' търсите?

— Това е съпругът ми!

— Зарад' туй не мога да го арестувам — разочаровано промърмори госпожица Тримбъл. Прибра револвера в дълбините на пазвата си и смръщи вежди. По всичко личеше, че е в отвратително настроение. — Май ш'си вървя. Таквоз чудо не ми се беше случвало. 'Зпращат ме да дебна банда мошеници и след кат' цяла нощ не мигвам да'г следя, излиза, че тва е мило семейно търржество. — Посочи с

палец към Джими: — Слушайте, тоз човек твърди, че е син на онзи човек. Тъй ли е?

— Да, това е завареният ми син Джеймс Крокър.

Ан едва чуто възкликна, но гласът ѝ беше заглушен от презрителния възглас на госпожица Тримбъл.

Детективката тръгна към високия прозорец, през който беше влязла. Обърна се и жлъчно подхвърли:

— По-добре да с'омитам, току-виж излезло, че съм любимата ви дъщеря Женевиев.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Госпожа Крокър се обърна към съпруга си:

— Говори, Бингли! — В гласа ѝ прозвучаха стоманени нотки.

— Здравей, Юджиния — каза той. В очите му играеха странни пламъчета. Тази вечер беше станал свидетел на истинско чудо: видя как жена дори по-властна от собствената му съпруга претърпя морално поражение от човек, който беше по-хрисим и от самия него. Сцената, разиграла се между двамата съпрузи, му беше направила дълбоко впечатление. За пръв път осъзна, че не е толкова трудно да поставиш жена си на мястото ѝ. Иска се само малко повече решителност, малко повече смелост. С уважение изгледа господин Пет, който с добре подбрани слова беше накарал сестрата на Юджиния да си подвие опашката. Защо и той да не стори същото?

— Ще кажеш ли нещо за свое оправдание, Бингли?

Той се изпъчи и заяви:

— Да! Ще кажа, че съм американски поданик и според мен мястото ми е в Америка. Въпросът не подлежи на обсъждане, Юджиния. Съжалявам, че може би обърквам плановете ти, но няма да се върна в Лондон! — Непокколебимо се втренчи във втрещената си съпруга и продължи монолога си: — Ще остана тук и ще посещавам всички бейзболни мачове от националното първенство. После ще наблюдавам и тези за Световната купа!

Юджиния Крокър понечи да заговори, отказа се и стисна устни, сетне отново се накани да проговори. Ала установи, че не знае какво да каже.

— Дано да проявиш благоразумие, Юджиния, и да останеш заедно с мен. Гарантирам, че ще бъдем много щастливи. Съжалявам заради бягството си, но ти ме подложи на прекалено сурово изпитание. Нямах представа какъв тормоз е цели пет години да не гледаш бейзболен мач, но повярвай, че нито един запаянко не би издържал. Едва не умрях и не възнамерявам отново да поема този риск. Ако господин Пет не възразява, ще продължа да работя като иконом и да

живея под неговия покрив. Ако ли пък не ме иска, ще си потърся друга работа. Едно е сигурно — че никога няма да се върна в Лондон!

— Така те искам, старче! — одобрително възкликна Питър Пет. — В дома ми винаги ще има място за теб. А докато намеря нов иконом да те замести, ще изпълняваш досегашните си задължения.

— Бингли, как е възможно да работиш като иконом? — изстена Юджиния.

— И то какъв иконом! — възторжено отбеляза господин Пет. — Не е иконом, а истинско чудо! Умее да се държи надменно и официално, като че цели четирийсет години е служил на херцог Едикойси, но отидем ли на стадиона, започва да замеря с празни бутилки съдията. Бива си го и туй то!

Хвалебствената реч очевидно не зарадва госпожа Крокър. Тя ненадейно избухна в ридания. Бингли никога не я беше виждал да плаче, поради което се почувства неловко. Решителността му сякаш се удави сред пороя от сълзи.

— Юджиния!

Съпругата му избърса очите си.

— Няма да го понеса! — изхълца. — През тези пет години положих къртовски труд, а сега, когато успехът е толкова близо... Бингли, моля те, върни се. Няма да е задълго.

Той смаяно я изгледа:

— Сериозно ли говориш? Помислих, че след случилото се с лорд Пърси Уипъл... между другото, Джими, сигурно основателно си го натупал, но след случилото се реших, че... Тъй, де, разбрах, че няма шанс да стана благородник, Юджиния.

— Напротив, има! Има! Инцидентът не оказа никакво влияние върху приятелите ни. Точно обратното! На следващия ден ме посети лорд Пърси Уипъл — бедното момче, окото му здравата беше насинено — и заяви, че Джеймс бил истински спортсмен и че искал по-добре да се опознаят. Никога не бил изпитвал толкова силна симпатия към някого и много държал да го научиш на някакъв удар, който нарече „дясно кроше“. Лейди Корстърфайн пък сподели с мен, че херцогът на Дивайз бил прочел на премиера описанието на „боксовия мач“ и двамата едва не се били пръснали от смях.

Джими беше трогнат от дън душа. Не предполагаше, че противникът му е толкова благороден и при това спортсмен.

— Пърси е истински джентълмен! — заяви възторжено. — Татко, непременно трябва да се върнеш в Лондон.

— Нима не разбираш, че точно сега предстоят най-интересните мачове, пък и до края на сезона има още толкова много време.

Госпожа Крокър умоляващо го погледна:

— Няма да останем дълго в Лондон, Бингли. Лейди Корстърфайн, която знае всичко, твърди, че ще бъдеш включен в следващия списък за раздаване на благороднически титли. Станеш ли лорд, ще идваш тук когато пожелаеш. Ще прекарваме лятото в Америка, а зимата в Англия... ще се съобразявам с всяко твое желание.

Бингли Крокър се предаде:

— Добре, Юджиния. Съгласен съм.

— Бингли! Трябва да се върнем с първия параход. Познатите ни започват да се питат къде си. Обясних на всички, че си на почивка в провинцията, но ще се усъмнят, ако не се върнеш веднага.

Изречението на господин Крокър подсказваше, че в душата му бушуват противоречиви чувства. Юджиния му беше станала много по-скъпа, откакто най-неочаквано избухна в сълзи и му се примоли със задавен глас. Но как да се откаже от изживяванията си на стадиона, когато играе любимият му отбор... — С усилие той прогони тази мисъл.

— Съгласен съм — повтори.

Господин Пет се намеси с надеждата да го поутеша:

— Може би ще отскочиш до тук за мачовете за световната купа...

Бингли Крокър засия:

— Като нищо!

— А пък аз ежедневно ще ти телеграфирам резултатите от срещите — обеща Джими.

Юджиния Крокър с неодобрение го изгледа и щастливата ѝ усмивка помръкна:

— Тук ли оставаш, Джеймс? Не виждам причина да не ни придружиш. Ако решиш да промениш навиците си...

— Наистина съм решил да стана нов човек, но тази метаморфоза ще се извърши в Ню Йорк. Чичо Питър ще ме назначи на работа. Ще започна от най-ниското стъпало на служебната йерархия и с труд ще сляза по-надолу.

Господин Пет радостно възкликна. Чувстваше се като евангелистки проповедник, който наблюдава как прииждат все повече желаещи да изповядат греховете си. Да научи на труд Уили Партридж, когото възнамеряваше да въведе в бизнеса, като му възложи да адресира служебните писма, само по себе си беше забележително постижение; но след като разбра, че Джими доброволно е решил да работи в неговата кантора, изпита толкова задоволство, че едва не заподскача на болния си крак.

— Не се тревожи за мен, татко — продължи младежът. — Ще постигна голям успех. Фасулска работа е да натрупаш голямо състояние. Днес сутринта посетих чичо Пит в кабинета му и забелязах, че работата му се състои в това да седи зад масивното си бюро от махагон и да нарежда на прислужника да съобщава на клиентите, че господин Пет отстъпва. Смятам, че ще се издигна до неподозирани висоти в този клон на индустрията. Не съм имал възможност да разбера какви ще бъдат задълженията ми, но ако са като на чичо Пит, ще се справя блестящо!

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Джими крадешком погледна към Ан. Бяха сами. Господин Пет се беше върнал в леглото, а Юджиния Крокър в хотела. Съпругът ѝ се беше оттеглил в стаята си, за да свали грима си. След като тримата излязоха, настъпи гробна тишина.

— Прекрасен завършек на един прекрасен ден — отбеляза младежът.

Ан пристъпи към вратата.

— Не си отивай!

Ан се спря и каза:

— Господин Крокър!

— Казвай ми Джими както досега.

— Господин Крокър! — упорито повтори тя.

— Може да ме наричаш и Алджърнън, ако повече ти харесва.

— Ще ми разрешите ли един въпрос? — Ан намръщено се загледа в него. — Мога ли да попитам...

— Убедил съм се, че почти всеки, който започне с тези думи, възнамерява да каже нещо неприятно — прекъсна я той.

— Мога ли да попитам защо си направихте труда да ме разигравате? Защо от самото начало не ми казахте кой сте?

— Нима си забравила какви обиди наговори по адрес на Джими Крокър? Реших, че ако научиш истинското ми име, няма да ме погледнеш.

— Каква прозорливост!

— И все пак нещо ми подсказва, че е невъзможно да ми имаш зъб заради онова, което се случи преди цели пет години.

— Никога няма да ви простя!

— Тогава защо преди малко се хвърли в прегръдките ми, когато мислехме, че бомбата на Уили ще избухне?

Страните на Ан пламнаха и тя промълви:

— Загубих равновесие.

— Защо опитваш да си го възвърнеш?

Младата жена прехапа долната си устна, сетне разпалено заговори:

— Постъпи с мен жестоко и безсърдечно. Има ли значение колко отдавна е било? Ако преди пет години си бил способен да го сториш...

— Не ме съди прекалено жестоко. Размисли. Нима не вярваш, че човек може да се промени за добро? Ами че ти си живият пример. Преди пет години беше бездарна поетеса, а сега си похитителка-аматьорка — интелигентна и симпатична девойка, при приближаването на която родителите заключват децата си й сядат върху ключа. Аз пък бях безсърдечен грубиян, но вече съм талантлив бизнесмен, когото чичо ти повика на помощ за спасяване на загиващото си предприятие. Предлагам да погребем мъртвото минало. Освен това — дано да не ти се стори проява на самохвалство, но все пак съм длъжен да ти го напомня — помисли какво добро съм ти направил. Сама призна, че положителните промени в характера ти са настъпили под мое влияние. Ако не бях аз, щеше да се занимаваш с нещо по-лошо от писането на поезия — щеше да съчиняваш свободни стихове. Избавих те от тази злочеста съдба, а ти ме отблъскваш.

— Мразя те!

Джими се приближи до бюрото и взе някаква тънка книжка.

— Веднага я остави!

— Искам да ти прочета „Погребана любов“, защото поемата е най-яркото доказателство, че не дрънкам празни приказки. Добре си помисли каква си сега и не забравяй, че положителната промяна дължиш на мен. Започвам: „«Погребана любов». Сърцето ми мъртво е...“

Ан изтръгна стихосбирката от ръката му и я захвърли. Книгата се извиси във въздуха, прелетя през перилото и тупна на пода на галерията. Младата жена гневно се втренчи в Джими, очите й хвърляха мълнии. После отстъпи и високомерно произнесе:

Извинете, че избухнах.

— Заради косата е — успокой я той. — Всички червенокоси са избухливи. Непременно трябва да се омъжиш за симпатичен младеж, синеок и тъмнокос, без брада и мустаци, висок около метър и осемдесет, бъдещ преуспяващ бизнесмен. Той ще ти свие сармите.

— Възмутена съм, господин Крокър! Как си позволявате?

— С добро, разбира се. И с много любов. Ще пипа с кадифена... кажи го, де, вместо с желязна... както там я наричат — но при все това ще бъде безкомпромисен.

Ан беше до вратата.

— Тъй като си сприхава, задължително е да имаш до себе си човек, с когото да спориш и да се караш. С теб си приличаме. Сигурен съм, че бракът ни ще бъде щастлив. Ще бъдеш нещастна, ако се наложи да прекараш живота си с мухльо, който по характер е като изтривалка с надпис: „Добре дошли“. Необходим ти е по-волеви човек. Имаш нужда от спаринг партньор, с когото да се джафкаш на воля и който няма да се свие на кълбо и да понася ритниците ти, а ще отвърща на удара с удар. Може да не съм съвършен... — Замълча в очакване на реакцията ѝ, но младата жена не понечи да го опровергае.

— Не, не съм съвършен, но съм най-подходящ за твой съпруг. Щастливият брак се основава на взаимни компромиси. Спомняш ли си онази прекрасна строфа на Тенисън, която гласи: „Спречкахме се с моята съпруга...“? Бог знае защо, но ми навява асоциации за семейно щастие. Представям си как след много години седим от двете страни на радиатора, топлим старите си кости, разменяме си хапливи реплики и още се обичаме. Ще страдаш, ако сега изляза от живота ти. Няма да имаш с кого да се караш. Ще бъдеш като женската на ягуара, която изразява обичта си към него, като го захваща за бедрото. Ако някой ден щракне със зъби, но не намери партньора си до себе си...

Докато слушаше монолога му, Ан изгаряше от желание да му наговори какво ли не, но кой знае защо изрече онова, което най-не ѝ се искаше:

— Предложение за брак ли ми правиш?

— Да.

— Няма да се омъжа за теб.

— Моля те да размислиш. Сама забелязваш, че не съм в най-добрата си форма — нервен съм, притеснен и езикът ми се връзва. Но като се поуспокоя, ще ме видиш в истинската ми светлина. Под неугледната ми външност се крие страхотен симпатяга.

Ан излезе и тресна вратата. Джими се настани на креслото на господин Пет, запали цигара и потъна в мрачни мисли. Отчаянието постепенно взе връх над другите му чувства. Упрекваше се, че е постъпил толкова безразсъдно. Коя нормална жена няма да се вбеси,

ако ѝ наговорят онова, което бе наговорил на Ан? Точно сега трябваше да се държи мило с нея, да ѝ сваля звезди от небето, а вместо това ѝ беше надрънкарал какви ли не врели-некипели.

Изминаха десетина минути. Стори му се, че чува стъпки и рязко стана от креслото. Отиде до вратата и я отвори. В коридора нямаше никого. Провеси нос и отново се настани на креслото. Тя няма да се върне... Защо да се връща при човек, който отново ще я обсипе с обиди?

Дочу глас:

— Джими!

Скочи от мястото си и се огледа, сетне вдигна очи. Ан се облягаше на перилото на галерията и... се усмихваше.

— Джими, послушах те и размислих. Ще ти задам още няколко въпроса. Признаваш ли, че преди пет години постъпи с мен отвратително?

— Да! — извика младежът.

— Съгласен ли си, че оттогава поведението ти не се е променило в положителна посока?

— Да!

— Ще потвърдиш ли, че си злобар и негодник?

— Да!

— Тогава всичко е наред. Заслужил си го.

— Какво съм заслужил?

— Да се ожениш за момиче като мен. Отначало изпитвах угризения на съвестта, ала сега разбирам, че няма по-тежко наказание от брака с мен. — Вдигна ръка. — Ето мъртвото минало, Джим. Иди да го погребеш.

На пода пред него тупна тънка книжка. За секунда той недоумяващо се втренчи в нея. После нададе пронизителен вик (който се чу чак в спалнята на господин Пет и за трети път през тази нощ събуди бедния човек) и изтича нагоре по стъпалата. Разнесе се звънлив смях, в дъното на галерията се затвори врата. Ан беше избягала.

Издание:

П. Г. Удхаус. Джим Тайфуна

ИК „Ера“, София, 1999

Худ. оформление: Димитър Стоянов-Димо

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.